

1824-1825
1826-1827
1828-1829
1830-1831

مرکز میکروفیلم نوید - ایران دهند
این کتاب در مرکز میکروفیلم نوید
آفت زردانی، مرکز تجدید و تولید
تاریخ ۱۳۵۷/۰۶/۰۵ محاسبه

بسم الله الرحمن الرحيم

بیشتر حسرت چون آب بجزیره نهدی فتنه بردار نه تنی بار مل ازار نه
آشنا ناز و اداس کبھی ز بهار نه تنی هم هی صحبت من را کز نی تنی اعیار نه

حکم یون کس کو حل آئی کا خلوت من نه
بزرگوار کمان آب کبھی صحبت من نه

بام سحر کوی آگاه نه بکا نه تنی اس قدر گرم کبھی بی بار نه تنی
شمع خراگ کوی بی بی نه بردار نه تنی شعله الکتریه یون حسن کا اف نه تنی

جاننا نه کوی تم کو کس و ام نه
کوی وار فتنه نه تنی آب کبھی شعله ام نه

نکستين چن نه بهن تفوځ پرواز نه
کله زه نه نه بهن تفوځ پرواز نه

کچه کچه ستن نه نه کامين غارون
کچه کچه ستن نه نه کامين غارون

کچه کچه ستن نه نه کامين غارون
کچه کچه ستن نه نه کامين غارون

پاډون اب وضع نه بهرین نکامی نه

چسپ کی چسپ نه نه هوقی نه نه انگی
چسپ کی چسپ نه نه هوقی نه نه انگی

کچه کچه ستن نه نه کامين غارون
کچه کچه ستن نه نه کامين غارون

پاډون اب وضع نه بهرین نکامی نه

خلق مشتاق نه کوچه سین کچه نه نه

وضع سادی نه نه بهن تفوځ پرواز نه
وضع سادی نه نه بهن تفوځ پرواز نه

کچه کچه ستن نه نه کامين غارون
کچه کچه ستن نه نه کامين غارون

طبع نازک کچه کچه مائل طاف ناز نه نه

آشناک نه نه بهن تفوځ پرواز نه

جال کچه نه نه کچه کچه کچه کچه
جال کچه نه نه کچه کچه کچه کچه

مولانا کونستانتین سهرام علی طرز وفتاحی بی ایک فضا است بریا

بسیر کو آپ اسطرح کہنی اوشتی ہی

منہ کب حال برای شک کہتا اہی ہی

خود شکرگت جی ہی نہ سب کی دہی

ماہی برافشا نہ جو مانی ہی

سرمہ وفتاحی بہ نظر رہتا ہی

آئینہ مانتہ مین کب کہتا ہی رہتا ہی

نور شمع بازون پر یونہی کہنی ہند ہی ہی آشناکان نہ

چہنی ہر ہی ہی تم اسطرح نہ نڈھی چڑھی اگر پور پور آکو چلی

اسطرح باوین مندی نہ ملد کرتی ہی

کتاب انگلیکی جالین نہ جلد کرتی ہی

چشم انجم سب حیا کرتی ہی ای شک نہ آہنی سبچہ چمک حاتی ہی تم

نہی حیا انگلیکی پر دین نہاں آئینہ پر لہو خط دیدہ رون سب نہ بڑتی ہی نہ

(3)

برده بود و یک سال از آنجا غایب بود

از آنجا که تا آنکه آمد و در شهر کاشان ماند و از آنجا که

بسیار بود و چون آنجا رسید و در آنجا ماند و از آنجا که

باز گشت و در آنجا ماند و از آنجا که

باز گشت و در آنجا ماند و از آنجا که

باز گشت و در آنجا ماند و از آنجا که

باز گشت و در آنجا ماند و از آنجا که

باز گشت و در آنجا ماند و از آنجا که

باز گشت و در آنجا ماند و از آنجا که

باز گشت و در آنجا ماند و از آنجا که

باز گشت و در آنجا ماند و از آنجا که

باز گشت و در آنجا ماند و از آنجا که

باز گشت و در آنجا ماند و از آنجا که

کهن فرعون پهلوی بد که ما را

باز می داند و باز آید

پس که از این راه آید

مهر و ماه و روز

مهر و ماه و روز

ی با

بخت قیچی و مهر و ماه

مهر و ماه و روز

بند بند هوا تو مهر و ماه

مهر و ماه و روز

آب می یکی بدین مهر و ماه

مهر و ماه و روز

مهر و ماه و روز

بخت

امام حسینؑ کی سبوتی نہ اولیاء ہوتا
نہ تابعان نہ شیعیان نہ اہل بیت ہوتا

37-100000-117

مجلسه اول

در روز دوشنبه ۱۳۰۲

خداوند

یا د خاطر ہی وعدہ ملو بلکہ
جو کہ دشمن ہی ارضیں دوست بنایا

ہوئی وہ ہم پر ملاقات کسی حد بات ہوئی
تو کہتے ہیں ہوئی غرو میں ملاقات ہوئی

ابن ماسعود قال: علمنا سبعة من
 لطف الله وراح كما ارجو مسير وحمد
 حي نرسد عشق اور بھاشن کے رسم

مقامی حکومت کے زیرِ نگرانی ہے۔

شوخانی بنواور بوده رس

ساخته کباب

نامہ رسالہ : *المجلد الاول* *الجزء الاول* *العدد الاول*
 مہر چاند : *مجلد اول* *جزء اول* *عدد اول*

بی بی انرا دس رخ کا نظارہ ہو جامی

سچوئے نے ہی پتلانوں کو تباہ کر دیا

۱. در این کتاب که در این کتابخانه است

تم اکر بیٹہ بھی جائے تو اوہا میں غلو

ہم نے کئی بار یہ مقام فرمایا کہ

مختار گزینی دین بہت نام کرو

فرش بہ لور کا اور کل کی لکھنوی
آپ بھی جائی دین اور ہی دیکھنا
مفت ہی آپ سیر تریا بن

مختار گزینی دین بہت نام کرو

موج کی طرح سے بتا بہت نام کرو

نہ نعل التوت کو ہم ہر وہ شکستہ
بن کی ساتی ہیں مغل میں بدوی شہ
گر مہاں شہیدی سب اسی سیم بدن ہو جاویں

نہ نعل التوت کو ہم ہر وہ شکستہ

اکیس باس سے زہار نہائیں اوسکی
جو کرمی مارہ نہ تیار دہائیں اوسکی
اوسکی

ملکی مسیدی وہ کہتے پادشہ

دست افکون ملو کچھ نہیں بن آویں

آهنگی خوب و بخت جزو کماؤی تهنه

بسم خدای عز و جل

نوروزی ام نو

روزی ویدی

فوجیل جللی کماؤی

بسم خدای عز و جل

آهنگی خوب و بخت

بسم خدای عز و جل

آهنگی خوب و بخت

بسم خدای عز و جل

بسم خدای عز و جل

بسم خدای عز و جل

بسم خدای عز و جل

وہابیوں کی اصلاح و ترقی کا ذکر

منہیں اس کے لئے جو میری طرف سے نہیں آتا

بہر مکتون کا غور و جانس ۱۱۱ کمال اس جرم سے بھری زبان نومی کا

بہارِ باغِ بہار میں سوئی ہوئی ہے
خفا ہی نہ بات کہ معشوق کہاں ہے

اهم شقيقه ميون مملو اليه جالغو

تم دی ایامین عاشق و شیدا جانو

طرز انبر شکایت وہ غلط تھی یکسر وقت پر مصطلح نہ کی تھی ہم جلا کر

عذر کرتی ہیں کہ آڑھ ہوا میں بالوں پر صلیب طیفیں ہیں، وجامی بھی ہیں بہتر

مجموعہ وصل ہو اب جلد ضخامتی ہو جائیگا۔

(جنس آیت میں وہ غرونیہ لڑائی ہو جا می

اس کے لئے نہیں اب جی گیا ان کی تلجائیں آپؐ بعد ازاں کی ایسا نہ ہو چنانچہ میں آپؐ

از غروئے طنبی کی اچان قسم کیا ہیں آبِ اوسکے لعلِ رخِ جلال میں دینا

[illegible]

⑤

[illegible]

وگوهر لعل زین سحر یار این خانه است
چو ملک ملک بر چرخ است چرخ است
نوی و مکار جوهر مهران در آما این
آب یاری آفتاب چاهای

چو شعله ای که آه میر طالع دل زار
چو کوهی که آه میر طالع دل زار
چو کوهی که آه میر طالع دل زار
چو کوهی که آه میر طالع دل زار

آینه دیده گریان بی درگاه
چو آینه دیده گریان بی درگاه
چو آینه دیده گریان بی درگاه
چو آینه دیده گریان بی درگاه

تذکرہ جامعہ اسلامیہ ص ۱۰۸ ج ۱۰۸ . کہ چل و امون فی التورہ ہی تو چون برقی

عرق بیانی ہو، اوقات میں کاٹے۔

یا وجہ ایندوہ ب معنوی ای اینی جلتی

میرومی نوه جاہ نہ اندا کہ نظر تجھ کو حجابی
غوطی تو بحر افلک سنی بر می لاد چون گنای

مردن ایسے ہو کر خودی کو مٹا کیا اور کئی تباہی دیکھ کر جسکی صفائے صحت کی چاہتی ہے عالمی

حقاً تو بر می ده کلد شکو و کلاه و بوج و میا

خونِ ماضی کوئی بگڑ نہ جو اپنی سیو می

باز دوه ساعد نازک چینی ہون الیہ تار

ہودی انگلیشت نگارین کا یہ عالم یکدست
قبولی منجہ مرجان ہون جسدہ یک

سیرتِ محمد کہ جو ملک میں وہ دستِ ملو۔

ناتہ میں اپنی جو اور ناتہ ملی بیٹھا تو

سخت اور اوجہ ری ہوئیں ایسے کا پرستان
 فکریں حسن شکل ہم نہوں دوارے مہبان

نہ کن نریج میں حسن ہی اون پو مران دیکھ کر کہت ہوں حسن خوں نہ

پہر کی مانتہ مری اون کی جو سنا ہوئی

باد کچر کر کی تو سنا ہوا جاتی کوئی

شکم ایک مہدی کی ہوئی سامویش خان بیچ سیمین ہوئی حبیب کھانا لاوی صاحب

غور کر دیکھی کراد سلو تو چشم انصاف معصومیت چشم نہی دیکھنی کو او کی نہ

گوا گوا جو شکم دیکھی جو متلاش اتو

پست لکڑی ہوئی دوڑا ہری چٹا ساف

دھڑک رہی ہے کہ والہ مری مار نفس ہون سمن گول ہری ران ہون ایچ

ویدہ حسن کو ہی دیکھی ہو بنکی ہوس ساق پامو نیلہ دین کہ چلی اوس پر

بیر دوست محبت سجا دین کیا کیا

جگو چون شمع میں اس عیش جلاؤں کیا کیا

ہاں جہاں وہ بر لاری جب اونکر ہاں ہر جہاں کھنڈن کھنڈن کھنڈن کھنڈن

اور جو باتوں میں اوٹا ہوں تو بولت اوٹا ہوں ہر جہاں کھنڈن کھنڈن کھنڈن کھنڈن

ای بزمی تفرقه پرداز و نکی ای سبب
 چنین تهاون سهوا بر نمی آید کلام
 حلاوتان جهان حکمی من مشتاق کلام
 بی وفا بکا اس آغاز کی بدی اینجا م

نار ارب بکیم یون بر دل شیدا منو
 جانن جاننی والانه کوی پیدا منو
 دل سبب محو کی تو بی جوتی قول و
 دل سبب بر می جوتی غرض را عز و قار
 نر منون پر ز کون تجر سبب محبت من بی
 نومی منور تو چون نام کو جرات من بی

دست از بجز غایت منان قصیر غایت
 کوی مای ندر نه واقف تامل آرایب
 کلام با آثر مرکب تجر بی خود در ایب
 نام بی عشق و محبت کی غفایه منان تها

کسر : ہستانتا تو جو نوئی آنکی دہر روتا ہا . ۲ .

چب بھی ہوش نہ ہا و نہی دمی کچھ اچھی . آگھی حسرت سطلق نہ تھی جھکو اچھی .
نام انیت کا اگر تذکرہ لیتی . تھی . جس تم جو چھٹی تھی جاہنا کہتی من کس .

عصا ہم لڑتی تھی اچھی راحت جان ناما

نام مشوق ہستانتا اچھی میرا عاشق نام

کھل تلک او ہستانتا و نرات محبت کا نرا . کہی دم بریں نہ تم ہوئی تھی پہلو سے جدا .

دلکی دونوں کی مرادین دیا کرتا ہا خدا . شکر خالق کا کیا کرتی تھی ذرات ادا .

بیک تلک سدا ہستانتا میری خالق میرا

کیا کہوں عشق محبت کا جواو ہستانتا نرا

میں کامری سنم آئینہ ترا دہا . شعلی باقی تھی تری میرا سدا بارو ہستانتا

تکیز انوکا تری روز میرا پہلو دہا . پیٹھ کوٹ میں جو ہوئی تھی نور و نالو

دیکھا کرتا ہا صنم حلو می تو خواب دہا

میری جہانی سچا پٹ جانا ہا پہلو جو دہا

مگر نہیں نہ ان الہی کہ ہوا آج یہ کیا مگر کہ اور نظر آتا ہی اور مگر
یہ نیک کہ پڑا فرقہ پر داز کیا آج دشمن ہی جو محبوب تک میرا

کون آیا حلال انداز میری محبت میں

فرق آیا جو میری عین میں اور عینت میں

بندہ پر تو مجھی تلو و تلو باعث اسکا کوئی بات میری ہوئی تم مجھ سے حقا
اس کیا کا میں صاحب کی کیا ہی ہو گا بڑی چیز ترک ملاقات تو پر جھکا کیا

بزدلی یوں ترک ملاقات خطر کا ہی

مجھ پر کیوں دہرتی ہو مجھدا حسین ڈر کا ہی

نادم مرگ میں سمجھا تا نہو دیکھا جدا جا بجا وہ ہی نہجی جسکو کہ میں چاہو لگا
بھسکی برعکس مواد میں جو کہی ہو گا غلط فہمی ہی اور سالکان تھا بجا

بیو ملے کوئی دنیا میں محبت ندری

زمی انسان اوس پر کہہ چو اپنی پر ہی

کون ازب اسد میں الفت کرتا قدر کرتا وہ میری اوس پہ میں مرا پرتا

میری کھنکھاتی انگلیں وہ اپنی فرما ہر گھنٹہ میرا دوسرا ہنسنے لگتا

جیسے چلتا ہنسنے کو کہہ کر جو خالق ڈالتا

لیکن اندر سے جیت کر کی باتی ڈالتی

کوئی بھی جانتا تھا جلد تو ہی کیا میری باعث سے جیسا کہ میں ہوا اسرار

آئینہ شکوہ دکھاتا ہے اپنی کہو یا اپنی جب قبضہ ہوئی تلو تو ضرور ہوا

مازوں اور از بخمی مینی بنایا با حق

جیسے نامہ کو میں راہ پہ لایا با حق

ہو وہی تم کو نکلاتا کوئی شب نہ کٹی تنہا می میں برسوں ہی منامی اوتا

کون جی آجکا جلداتا ہے کہی فرات کون پر راتا ہا ملدزم سنا ہا مردم ست

مازہ بیجا تری ہر روز او ہا ماما ہا کون

سرتہ تیغ تیغ تری و زہا کون

تیری جاہت میں جلاک کو ہوا ہوا کون فرق میں تری جیسی سے پیچھا تھا

کھا یوسف تھا تو اور کون رہیجا تارا کھا بلی تھا تو اور کون تیرا محبوب تھا

سبح که آمدن روزی که بر خیزد و بر خیزد

دین قدوس که بر خیزد و بر خیزد

سبح که آمدن آب جلد در می آید

وضع دوزخ که بر سر در می آید

گلدین کون سمجنا آما تین ماه

ننه مانون کا بارانا کاب گلدسته

عطایک یامونین و برات لگا کرتی آید

نجامد این آگهی که سایه پر اکرتا آید

کب لئی بانکی جلد آب پر اکرتا آید

سایه کب لکھنوی شادی طوری آید

رب تی ہوتا ناگس روزا لکھنوی

کب گندی آید تی ہوتا ناگس

اب جو بیلت ہی میریات کہان تی لکھنوی

نیز خوش و نازنین اوقات گناه نمی آید

شیر و جام یک نمی آید اگر بیدار
و ترک چشم من کی تا با اسیر و نهار

چرا که من نمی آید و در وطنی نمی آید
ای کس تو نمی آید و در وطنی نمی آید

ماهی یک است و یک است که یکی در وطنی نمی آید

بدری یک است و در وطنی نمی آید

و اگر آنکه من نمی آید و در وطنی نمی آید
در تاسی و در تاسی که یکی در وطنی نمی آید

کسی که نمی آید و در وطنی نمی آید
طرح او یک است و در وطنی نمی آید

می آید و در وطنی نمی آید

کسی که نمی آید و در وطنی نمی آید

نیکو آید و در وطنی نمی آید
تو یک است و در وطنی نمی آید

راه بر آید و در وطنی نمی آید
راستی آید و در وطنی نمی آید

نیکو آید و در وطنی نمی آید

آید و در وطنی نمی آید

نیکو آید و در وطنی نمی آید

هر دمی چایست کی چای ماه تمام
 بهی جا که امیدین بهوشن ای بی حاصل
 تنه سله نیکی حسد روز که گبر ایگام
 هر که آغوشش بین نیستی به ترمی و کر امل
 جبکه انگار زمانی است بین گهر او ملک

شکو آغوشش بین سوگدا تو به سئل جاو ملک

سینه سینه چای سوگدا چکوده می چای
 اب با تو ملک کان بی نه بهار بین اصله
 عاقبت هر که روز تو نیستی بایر مرا
 ملک خاکی نیست ترمی جو خجسته گیاد
 پر بی گرجانا نیست بر می ضایع بهوگی

خجسته قرمان کسی ایانه بین کرتا بهی

رنگ کو بکریه نه می بار و رانصف
 ای بی کو غیر صنم غیر کو ایان
 بهات سینه کو غیر سینه شکو بود
 هم چنین روز صنم را تو لکوم عیش کرد
 رنگ سینه کو بکریه عیش کا تر من ای بی

منخل غیر موجب شمع روشن ای بی

رنگ سینه کو بکریه عیش کا تر من ای بی
 ایان کو ترمی کی به گوارا صاب

نیکار شمع کوئی اپنا پارا صاحب بی اجل اپنی تین کسریٰ مایا صاحب

اپنا جی بقت میں کیوں آتے ہیں ہم کو دیکھی

سب تلوار شمع جی جانگی نامیو نگلی

او ایک رنگ برہی صبح تیریں دیکھا مارو انداز سب کی تین جلاؤ لگا

راہیں جو نیکی راہی او سکون سکلاؤ بعد چند کی تین او سکے تھی دیکھا دیکھا

بوسہ بوسہ برود کا جو تھی شمع جی

حسن اپنا تو غرض آب نرا موشن کریا

مہل آرا جو ہو مہل میں وہ خوشید آتا او کی ہو ورو معلوم تو گویا زرا

شمع مہل وہ بنی جگہ کی تو ہو اگلا حسن میں جانہ وہ ہو تو ہو سارا اوکا

وہ مہ نور جی اور تو مہ کامل ہو جامی

دن بدن او کو ترقی ہو تو رائے ہو جامی

اوس منہ کی جو نظر آئیں کہیں سر کی بال - زیب اپنی ہو تھی دیکھ کر غیبت نہ ہو

دیکھا او کی جبین مہ کا ہو سید تھاں او کی پرو کی تصویر خجل ہو دی تھاں

سازم

زلفین و دام وین که فریاد می خواند بر سبیل
مادر غریب می خواند و می خواند
در رخسار کعبه سار خجسته
چشم ترس می آید و آنکه بر آید آنکه حرای
اوس و دوش کی خوشبو جو نو گوش کرمی

سلامی خود پی کوایی نو فراموش گری
نظر بر می آید چاه نوین بر اوکی
چینی ب و و یکی بر نام و عنایت
ی گردن جو مراچی ب نظر بخور
شک ب بیا و نام و ابی کانی
سعد و باز و کعبه نام و ابی کانی

بخت افروغ نو اوس دست جانی بر می
کعبه و نام و ابی کانی
کعبه و نام و ابی کانی
کعبه و نام و ابی کانی
کعبه و نام و ابی کانی
کعبه و نام و ابی کانی

شکل آینه جو نیکو کمالی ہو رہی ایران

ساق پا کو جو تہی اوسکی اگر غور کری و بختلج رحا کی جو ہی تری نظر دے گی
گر کف پا بونہ اوس کی کس معنی کی اگل تلونہ ملک میں جا کر کی بھن

مرنگ شمشاد مارا غنیمت ہی سہ کو جامی

سرو اسارہ ہر ایک اپنی جگہ پر رہا ہی

جائیکا غریب گریخت تین پاس رہا کیا کہوئی دیکھو خدا و دم مری صد شہدا
جہلمی میں ہی جو مری زمین تاسو کر گزرا جلوں نانی دو بہر ہوا جو کجا بہرا

ہم ہنگام زین پر تپ کو لازم ہی عطا

ہی ستم گر گری ان ان مرکب بھلا

ایں غنیمت میں معشتہ تو کو لازم بخدا عفو تقصیر کرو مجھ سے ہو ہی ہو جو خطا
تو کھانا دوسرے بطن میں تا کھا تجھ سے آرزو ہوں امی بار کھانا

جہلمی ہر دشت زنج شمع پر ہی کھونا ہی

دیکھو معشوق کیا عاشق ہی تو تھا ہوتا ہی

تسبیہ

اب یمنی دین بانه بی تو ای کلاه
نام اخبار حقیقت بنی مکرطی جلد و
نبی لکمی بی کسی نذر و زوفا به تم او کی جاو
بخت تو قریب صم ویت پیر الفت بیا

پرو می عشق محبت بی و می محبت بی
او اوست شاد و میان - هر بی شرمه به شوق
پیش از غیره تا بزم من می یارده بی غمک
همچو تار نه تا واقف اسرار کو بی گم بازار بی مکر تا خردار کو بی
در بای می کا جلن سلا با بای بی

خدا شکو بر پرا د بای بی
دل عاشق کا پیش نامه عشق آتا بی
فرمان عشق بی نامه عشق آتا بی
مردی چه او نشستی بی تنگی صاحب الی
بیرون عشق بی تو بی تنگی صاحب الی

کوی نمی کبر و سلمات به سلطان سازش
کوی آید از آن تپا اس طرح تپا می
آتش حسن ابی بر می آید کشتی
آتش حسن ابی بر می آید کشتی

سکون شعله آواز سحر جلیق
مین سحر تا میان ایل و ت غلو
خوش نه آتی تپا سحر شخص کی محبت غلو
دام کس بر می چهری به نه و فریده تپا
نوک ادم تا من بلبل شعر دیده تپا

کوی استبار بر پرواز آواز نه تپا
شعب ز کاتری آبی کوی پروانه تپا
سرد خاکی بن بر می نه تپا و خشت دل

نفس خوش تر می نه تپا و خشت دل
قدم غریبه آتی تپا کبھی خشت
آب تپا خشت تپا تپا تپا تپا

بہارِ حیات کی ساری باتیں میری حوت میں
رہتی ہیں وہاں تھا انھن راحت میں

شربتِ وصلاتِ عذرا کرتی تھی

معتدج کی تلوت تو کیا کرتی تھی

عیشیہ کی آہ جاتی تھی یہی سیلی میں
بن رہی آہ کا لکنا نہ تھا جی سیلی میں

ہر وطن میں یہی آہی باد میری سیلی میں
سج سے سج تھی یہی تبدیلِ خوشی میں

قاصدِ بادِ صلیب جو میں بس پاتا تھا

نہت گلِ طلعِ دروہا ہوا جاتا تھا

وید کی گزیر تھی گزیرِ بٹ جاتی تھی
خارِ کنا کردہ مری شکستِ جاتی تھی

دروہا گم ہی گلی میری بٹ جاتی تھی
عشقِ سچی کس طرح آہ بٹ جاتی تھی

بادِ کونین تھی میری مانتی بھلتی تھی

چو کہتا تھا خدا کا ہوا تمام

کونینِ احسن تھی سنا نہ کونینِ آواز
جان و سب تھی اس کے لئے لاکھوں ہزار

میرے نامِ حلاوتی نکالا انداز
ظہرِ کونینِ شمعِ کجا میں مرمِ راز

مکرويا نامی سخن سازد

بهوگیا آب جو مله قاتل

آب اعلا که بر ابروی برین

سایه نکوسه یازد می باز نه می پرین

ای می شایه می جنس در خون بود لگا

ایک نه بکدر تر می کوبه من خون بود لگا

و علی میری زمانه من من کله یا بد

میری اس و عوی باطل کو کوفه کافین رو

کافی منظور گوارا می رکهای می

سنگ طفلان کی نویت می ناولها می

و بی عا میج می می می صادر

نیمین منظور نظر اکبر می می می

میشی می می می می می می می

عزبان گدای می کسی این که با بر بار

پیر غلط سمی بودیم هر سطر در بین / کیا کنونی از زمانی من خوشی اطلال زمین

کوی آب بجا بود یکا خردار بین / کنگره می بر میان کما بار بین

ایک زلیخا می و مان لا کمون خردار بین

ایک یوسف بنا و مان سیکر و دوازده بیان

روز و شب می به لطمی تو میان خوب / دوستی تجو به نهی می یک سلو شین

یوسف بین بین تو مرا مطلوب بین / بر کنون من کرون حضرت ایوب بین

صلح با غیر ما جنگ مبارک باشد

صفت باوه گزنگ مبارک باشد

ابو خالق می و یا می هم خوش سلو / جک و طور می بود دوستی می مطلوب

یوسف تو گدای و یک می او سکوی حق / نمود می تو اصل عقوبت من سرا با حق

گیا گل سطر خوش آوازی بالکل

سندین رفت می بدو نگر می که روی سئل

شعونی چشم به مدنی هو غزالا خوشی
دانت اگر لکلی که جانم تو بهر مکتبی

دانش بهی چنانکه مشرقی علمت پیدا
غفلت لایحه نه شود قیامت پیدا

دانش بهی هو بارک نه می کرد حلقه مات بود
دانش جوانه نه می ای نفر زبست به ملک یا ای

دیکه می کسب دفن او کما از غیب بین

دوبی تو جاکمی او سیوت چهره شب بین
دانش نری گرا جکه ده می نوشی پی

دانش نری شنوانه تر گلو ش پی صورت

دانش نری بانه عین بهی اب ده کلر و کانی

دانش نری بانه عین بهی اب ده کلر و کانی

دانش نری بانه عین بهی اب ده کلر و کانی

سایه این من بر می آید و او یک بنده کاسا پوزادناون داسکون

شکو معزودن ده کرمی از بر می خورم پسندیدم (۱۹)

ای از کرمی بخورم که در مندر می آید

و در می آید از این آگاه کردن راه بر دیون او کس از بر می نگره کردن

شکو انگشت نام صورت بر راه کردن بخورم ای او من است کوسین شکو کز

شده است بای میز می خورم و در می آید

کوی گل نام که میز می خورم بای

کوه امیر جوی می می بخورم و نوز عفو کرد و می خورم و می بخورم و می بخورم

بر و می آید اگر در می می بخورم و می بخورم بین و می بخورم و می بخورم و می بخورم

و می بخورم و می بخورم و می بخورم

و می بخورم و می بخورم و می بخورم

و می بخورم و می بخورم و می بخورم و می بخورم و می بخورم و می بخورم

و می بخورم و می بخورم و می بخورم و می بخورم و می بخورم و می بخورم

کتاب کی پہلی ہی نمبر

حرف پہ جھکوں غم

و اس وقت ہمارا زمان

وہ بھی کہا دن ہے کہ جن درویشوں کا ہوا ہے

بار جانی تیری تری مونس و

عجیب ہے اس بزم کی مسموم ہوا ہے

خواہن ہیں نہ کہیں

راز دہان اس میر جان نہ جیسا تم نہیں کہیں

جن ہمارے کہیں دم پر کو بخانی تھی کہیں

دور تھی ہجر کی شب وصل کی حاصل دن تھی

از لب و لہجہ

سیر کشن کی کہیں کر لے نہ تم مجھ سے نہیں

خدا کی رحمت سے

غیر اس بزم میں ہمارا گھر

سب فراموش تھے ہم

راکھ کر

نور و شب رہتی تھی ہم کو تیس دن

کچھ باتوں پہ بلاتی تھی ہمیں

خواب آغا

مرد شام

(20)

۵۸
شیدا جان تھی

پرسن مری

میں نے خطا کی کبھی نہ تھی

و سبھا تھی

ضماد غم عشق توجہ

بابی در غم تو مالہ شکر کلم

خاک کا صاحب کو نہ تیا ہے حجاب

نہ انور ہر آن نہ تھا نہ تھا سب

نہ انور کہیا کرتی تھی رائگہ نواب

بشرین کی دیا کرتی تھی

دور کی

دوئی شیرینی کی اور گلوں میں بھجواتی تھی

شیریں ہنس

ہر گز نہ گزشت درنگان رہتی تھی

باغی سیر کو جب آپ کہیں جاتی تھی چشم چرگس ہمار کی شرماتی تھی
خفقان ہوتا تھا گاہے سن گہرائی تھی بروشن پر نہیں ہم باد میں بدلے تھی

ماہرین ہاتھ می پرتی پر تھی مرجان تھی تم

قریبا اس قدر تھی ہم سرو و خالان تھی تم

میں جن باتوں واقعت یہ جانا نہیں غم و عشق وہ انداز سکایا نہیں
مگر معشوقین معشوق بنایا نہیں جو نہ کائنات سناتا وہ دیکھتا نہیں

زلف محمد زنی کب جن جھونک تھی

ہاں کلکتی ہوئی صاحب کی نہیں میں کہ تھی

زلف پہچان کا ہانا نہ ہمیں آتا تھا لب چسپی کا نہ ہمیں آتا تھا

سند بیا تو میں لگانا نہ ہمیں آتا تھا اپنی حالت کو جلد نہ ہمیں آتا تھا

سکھڑیوں میں سر بار نہ آتی تھی تم

عطر مٹاتی تھی جسے نہ نکالتی تھی تم

میر جان حسین آملی در اس

یہ جو کہ تیری پہنچاں میں قد شمس

میر جان حسین آملی در اس

الکے ایک کی اجل آملی میری

میر جان حسین آملی در اس

میر جان حسین آملی در اس

بار اخبار کسی بار نہیں ہو نیکی

چشم ہمار کی بیمار نہیں ہو نیکی

جرم میری اور کی وہ انوار کی صاحب

خود غامی کی گرفتار کیا صاحب

سب سے فہمی ہی اور اس ملک میں جاتا

سنگد نماں سحر دہا

وہ سبھی ہی بھی حیف تو فطرت

میر جان حسین آملی در اس

میر جان حسین آملی در اس

میر جان حسین آملی در اس

میر جان حسین آملی در اس

میر جان حسین آملی در اس

میر جان حسین آملی در اس

میر جان حسین آملی در اس

میر جان حسین آملی در اس

میر جان حسین آملی در اس

میر جان حسین آملی در اس

میر جان حسین آملی در اس

میر جان حسین آملی در اس

میر جان حسین آملی در اس

میر جان حسین آملی در اس

کرمی ہکو نگہ مارے فتویٰ بسل : ہمسایہ ز فغان غریہ ہو کر طہیل
ہم یہ سبب ہی تھی کہ اس درجہ جلد کوئی چین
طرز پر ایسا دوا کوئی چین

اب تو دوزو پر آرام رکھنا ہی فتنہ برپا ہو و شام رکھنا ہی
وصل کا غریب پیغام رکھنا ہی ہمہ ریات کی الزام رکھنا ہی
تمنی ٹھیک ہی و ملین دہی اب مات کبھی

خود بخود آب جو ہم ترک ملد فاقہ کمرین
ساف کہی ہی صاحب کے گزری منظور ہم کرنیکی نہ کہی ترک و فاقہ مسدود
ہو غامبی کو تیری لپکے کی ہو کر مجبور و موڈ ایریا کوئی ماہ لغا غریہ
دل بیتاب کی خواندگان بین نسبت یاد ہی

کوہ ماہ و شان حشر تک آباد ہی

ایک پریر اداس کشوق بنا و نیکی ہم جہی کی اوج انداز سکھا و نیکی ہم
عشق اپنا اوج بر بار بنا و نیکی ہم شلو جو شمع نف غیب جلد کرنیکی ہم

اوسا انشس نساين سلون برشب

کتاب بن عیانی بن سون او
رمون هم سلون او سکو

بیت من بر بار لگالون او سکو
بیکر شکل نوادگی نه ترا هوش رهی

اچنی خوبی سیمای بار فراموش رهی
نزه اپنا جو دکا وی بنگو

اکی اهن نسکیا نکیر پات بن آوی بنگو
جو بکپی نور پات نور رهی

چلچ ساغر لور من هو می کی حرکت
نکلی جان او سکو

من بر می اوسر کادوس رها می
نموده با منداوی خور اگر دی جان نک

تفصیل آئینہ پرچہ (مردانہ)

شکر اوس کا نام ہو ملک پہ بلاد شہادت
اوس کی جوئی کا اگر کسی کی توسیع مسند
اوس کی جوئی کا اگر کسی کی توسیع مسند
اوس کی جوئی کا اگر کسی کی توسیع مسند

عوض شکری چشمین خونتاب رہی

صورت نامی پی آیت بیتاب رہی

اوس بر بروی رنگیں ہی ملک ہو ملک
سماخی پری رہی اور نہ پری آبی فنا
اوس بر بروی رنگیں ہی ملک ہو ملک
سماخی پری رہی اور نہ پری آبی فنا

اگر اوس کی تھک تھک تھک تھک تھک تھک

اگر اوس کی تھک تھک تھک تھک تھک تھک

دوستی غریب پہ برکت عین تھی منظر
دوستی غریب پہ برکت عین تھی منظر

دوستی غریب پہ برکت عین تھی منظر
دوستی غریب پہ برکت عین تھی منظر

دوستی غریب پہ برکت عین تھی منظر
دوستی غریب پہ برکت عین تھی منظر

دوستی غریب پہ برکت عین تھی منظر
دوستی غریب پہ برکت عین تھی منظر

دوستی غریب پہ برکت عین تھی منظر
دوستی غریب پہ برکت عین تھی منظر

و جوان بر آفتاب رخسارم
که لب تهنید من بکسایت عجله دارم
و نام مستعار آید نام
به تو هر کس و ناله کی زبانی بر دیر کلام
من و دنیا نبرد بر او شد از این بدن تو
بیج کافر کند میل بر سستیدن انبوی

همراهی با این بکسایت اشفاق
ایکدم غم من تهنید می بینم بنیای نشان
علی لب جا و فزای را که با لای طاق
روسی معشوقه هر دم او و روی عاشق در افاق
همراه وسیع سیاه او من چشم کی بیمار بین هم
پروا سیاه زلف بر نشان کی گرفتار من هم

و غم من

جان جان کس که سر اندازد و ادا سگی می
و در جواب کلامین بات به یک سینه
چهارون صحبت اعتبار
آشنا می میرد با او و طایلی

محبت تامل و باغ و باغ و باغ و باغ
نغمه ای می شنویم محبت و محبت
محبت غریب ایلم منین و محبت
کسی بر کاشی می شود باغ و باغ
شعر و شعر و شعر و شعر

بند و بند و بند و بند
دوست و دوست و دوست و دوست
کلی می بات نری عشق من رسوا هم می
تم تو معشوق می اور عشق شد ا هم می

هم سو کو می می زلف و می و می
کس زبان بر تری ای می کاف و می
هم من تری مشتاق می مال هم می

عشق نری می تم رونق محفل هم می
غزل می محفل من کمان رهی می
نور می کللی طرقت کنگر می

منال گل همی سپید خنده زان سر لعلی
کایکونم مری آنکوب نهان رستی

پایین صحبت اقبال چه فرصت نمی بین

هفت غریبی ای به محبت لعلی

دیگر دو کینه در صدمه غم فرقت کاهین
رو نه پیغام کنی ترک محبت کاهین

نه سرا و نه درخ صحبت کاهین
نه زده و نه کمال و نه شب هر کی ظلمت کاهین

صفت غریب مانده انا و شما بی نوم

اب بی صاحب مری آغوش من تمام

یا دود ورن بی تو چه چین کو وانی فرا
تعبه عاشق تی انم ادر غم نمی ساری شیدا

در دگر فاجعه نهانین کبی کرتا
و صدم بی تو کبی انی چرخ کی دعائین کیا کبی

سیر اوست بلورین کب و باقی نم رستی

لاکی ضدل مری مانی به گلانی نم رستی

باس ایلک خط بهار می با جو نه ام آتی
روقی بهر قیاسی مری و طلی غم گلانی

چرخ جویم لعلی تو رسب بی فرماتی
هم بهر خط و خطی بهی موی کبراتی

خدا بیست فدائی رخ گلگون

رخ گلستانی بیستم اور غریب همچون

میز دای کی مہ انداز کسان بیستم

چشم بین سر سبز گلستان بیستم

غیر کا دخل نہ تھا طالب ویدار بیستم

سارے جان تو من غرض آگے شکار بیستم

آبِ ابد و قوس طرزِ الدکب تھا

آگے اسطرح تری کا بین بالذلت تھا

حلقہ زینِ غرہ بیون گوریا کرتی تھی

مائی بائی عین آگے نہ بیا کرتی تھی

ابو بیدائی کبھی نہ تھی خیر

نظر آتی ہیں تری چشم کی سیلہ

کسیا بین گلستانِ سوا

دیک عالم تریم عالم کا تماشائی ہی

حالی کہلنا نہیں دیکھو فراموش کا یاد کچھ ہم نہیں ہمکو فراموش کا
کبھی دیکھو یہاں امر ہی خاموشی کا غزون فی ذوق ولا یجھتین می نوشی کا

ساغر چشم برین اشکوتیم ہم مائی غضب

می پیر غزونیم تم ہوئی بہم مائی غضب

منہ بانی ہی خنوعیتا ہا کوئی نام شرب یا تو اب سے چمتا ہی ہین جام شرب
سو جو آغاز میں خوب ہی انجام مدعی کا ہیکو کرتی ہی سرا انجام مشرب

شکسے غری و لعل تری نامور نہ تھا

سنگ غلبہ بر شمشیر نعل جو نہ تھا

اشعلہ زہری گرا سطح بہر کوئی کہتی مثل آتش کو خسار و ملک کی کہتی ہوا
سہام فی نرم شوق نہایت چہلکتی کہتی سر مغل کو می پکی ہلکتی کہتی ہستی

غریب اور ہی کیا کو کہتی کہتی ہی

مدعی یون میں لیتا کو کہتی کہتی ہی

آگهی بنام کل عارض نه دکایا همکو
 کی نب غریب بر خط اولایا همکو
 جی مین بر کنو دی بهلدایا همکو
 بریه تی ابل مالان فی سو بهایا همکو
 کیا مین بان جی مین نو می گل و پیدا
 تو بهی اب مینو نو کی کر فی کوی مهد و پیدا

ابن سہین صحبت ولیدار مبارک ہودی

ابو عیسیٰ صلی اللہ علیہ وسلم

ایہ ایک شیخ بہ جی اپنا فدا ہوتا ہے اپنی بیوی و بچوں کو گلے سے لے کر

اوسکی باتوں میں۔ دل اپنے کام میں۔ لیکن نام سے ہی چاہتا رہتا۔

میں نے کہا کہ تمہاری کمال ترس ہے

تو انہیں صحت میں دلدار ہے

اور وہ دل از کہ ہو سکتی نہیں جکائی بنا
ہی یقین دہنو تو حیا میں نہیں ثانی او

غیرت جو اگر کہنی اوس تو ہی جا
اوسکی برائتیں ہی عشوہ و انداز و ادا

اب اس غیرت خوشید بہ قربان ہو نہیں

تم کہ کہوں مگر جنت مضطر و حیا ہو نہیں

و کہو مگر میں تمہاری اوس ہم لاونگی
موت اوس غیرت میری نہیں و کہو مگر

باتیں جنہی کی تمہاری اوس سکند ونگی
و کہو مگر میں کی کو اوس شعل میں بدل ونگی

پیر مگر تمہیں اور رول و می نگو

تمہی تو مجھ کو ملے با و ہل و می نگو

گیت سننے کی کوشش چیر و خورشید
اور یہ حالت ہو تمہاری کہ شاوی ہل

میں نے کہا کہ تمہاری کمال ترس ہے
میں نے کہا کہ تمہاری کمال ترس ہے

مکمل

سرخ رستی من جد او سکا و طرح کلا

کام مانی سیج تمین صورت بلبل بد و

دیگه دوه حده کلکون تو پر می حالت مو عالم غش مو نه بلبل کی

کر کی نظاره حسن او سکا عجب صورت مو کیا عجب صورت

دیگه دوه زلف تو کو تی رهو فریاد بیت

بیج و تاب او سکا به کیا و که دریا و بیت

تاب جو مانا او سکا بس غم رشک سیج ایدر رهو

او سکا می می بی صفت کاینین مقدور را اگر کو عین الف الهی تو

دیگه او سکا کو یقین بی که جگر جان رهو

اچنی نادانی به بر خط غضبناک رهو

کان ده کان که امکان بین به بخدا بهر گل سرخ کی تم به

دوین به دنیا و کاش خیار یک بی گلی کاش او سپر رهو صورت این

دیگه او سکا به وقت بس تمین سودا و جامی

غرف ہوجر خجالت من میری نشانہ جانی

اوسکی ابرو پہ چھوڑ دوں ایلکبار صاف بس رشک ہے بڑا جانی جگر نلوار

تیرا مکان کو جو دیکھو تو وہ ہون وین زگر چشم کی نگارہ ہے گدڑی تمہیں خانہ

آنکھ اوٹھاؤ بکری جو وہ ٹکڑے خجی کہو دوں تم

ہی مجھ سے جلوس معنطار و دوں تم

بے بین او من غرت خورشید کی رشک بر جانی چپ لبت جانی تمہیں گرجہ کرو او نہر دہان

بیت گورنایا بین اوسکی دندان دیکھ او نہیں مثل صدف جاکت و دایران

اوسکی وہ غنچہ بی دہیان میں کھلاؤں تم

میرے کچھ نہ سکو جی سے تنک آؤں تم

مجھ سے کیا سکی سرانامی بیان ہووٹیا جلوہ نور ہی ہی سہی وہ تاناخن اپا

یہاں غلامی نیرات پر اوسکی اپنا کر کی نگارہ اوس کی تہا ہی دل صلی علی

اس شبابت سے تمام دار و در شک گل ہی

جی خدا او کہیہ ہمارا صفت بیل ہی

يکڙي ڪيا هونئي الفت وهتا ڪو صاحب
انگريزي ڪاروبار ڪندڙ ڪو صاحب

ڪيا خطا ڪيا هونئي وهتا ڪو صاحب
پر ڪري ڪو صاحب ڪو صاحب

بمجهه اب ڪو صاحب ڪو صاحب
ڪو صاحب ڪو صاحب

بات ڪر ڪو صاحب ڪو صاحب
ڪو صاحب ڪو صاحب

ڪو صاحب ڪو صاحب ڪو صاحب
ڪو صاحب ڪو صاحب ڪو صاحب

ڪو صاحب ڪو صاحب ڪو صاحب
ڪو صاحب ڪو صاحب ڪو صاحب

ڪو صاحب ڪو صاحب ڪو صاحب
ڪو صاحب ڪو صاحب ڪو صاحب

ڪو صاحب ڪو صاحب ڪو صاحب
ڪو صاحب ڪو صاحب ڪو صاحب

ڪو صاحب ڪو صاحب ڪو صاحب
ڪو صاحب ڪو صاحب ڪو صاحب

ڪو صاحب ڪو صاحب ڪو صاحب
ڪو صاحب ڪو صاحب ڪو صاحب

ڪو صاحب ڪو صاحب ڪو صاحب
ڪو صاحب ڪو صاحب ڪو صاحب

ڪو صاحب ڪو صاحب ڪو صاحب
ڪو صاحب ڪو صاحب ڪو صاحب

ڪو صاحب ڪو صاحب ڪو صاحب
ڪو صاحب ڪو صاحب ڪو صاحب

ڪو صاحب ڪو صاحب ڪو صاحب
ڪو صاحب ڪو صاحب ڪو صاحب

ڪو صاحب ڪو صاحب ڪو صاحب
ڪو صاحب ڪو صاحب ڪو صاحب

نایاب بی مری کشور لبر حای بی خرمی هاری نه دم تنها بی

نیرنگی سموت مجنون هوئی حیران هوئی

سنت جان بنوشت کز بهجانه عوئی

نغمه آرزو هوئی مجسمه فتوح جانان دشت ویران کوئی جاکلی با ماهوین

آتش عشق کواشگون بهجانه ماهوین تمسک اب اس دل خشک و چترانه ماهوین

اب بنیق آتشکاهون بات کاسجایین بی

تم هو معشوق لغو مون عاشق شد ایمن بی

جزایر ایلی شیرین سمنی بی اب تو دل چراس غصه میری آن بنی بی اب تو

مقبول بی جرخ دنی بی اب تو بخلبات بی دلین سنی بی اب تو

میردم از در تو باز بنور نه کنم

کردت تکیه و سجده با تو نه کنم

بودن

کتابخانه ملی تهران کتب فصل با آبی بی نگارنده طبع میری ایرانی بی

نورست دل سوی کدو جوی تھی تھی نند کدو ابدان ہو نو کبی جالائی تھی

ساتھ اجباب تھی اور زمزمہ پروازی تھی

فیضی گاہ تھی ہم کسی گلابی

باغ عالم میں نہ غنیمت کی طرح تہا دل قتل
رات دن جوش نہ رہتا تھا گل غیش کا رنگ

گل خون چمن در میں لہو کام نہ تھا

کس کی سیکاشہ بنیہ عارض گلغام نہ تھا

جاننا کا میکہ تہا صراندہ کا تمام

بادہ نوشتہ سیر و کدو تہا رات تمام

سیر گلشن تھی جنم دوست تھی ہی نوشتہ تھی

باد گلشن تھی اور جیسے فراموش تھی

آواز نہار نہ تھا دامن خاطر غبار

شاد غیش سے حاصل تھی سد لبوس و

سر و عشق فی پیشینه حانی دلی

نمک و مکی جدا سو گئی دلی دلی

نه زرد و نه بزرگ خنک کی صورت گل عشق پیا هوئی بار بار دلی رخصت

دو تہ لگی پہلو سے ایک بار جو دس راحت چرخ فی او کی عوض رخ کی تخت صحت

گل پروردہ کی مانند حکامی سر ہون

شکل گر کی معین حیران ہون اور شند ہون

مواہرات ان صورت برگ بوسن خود نمونہ جاک مو صورت گل ہر اہن

بہار دلی نہ لہجہ یاد رہی سیر حق صفت ظاہر پرست ہون دلی گردن

بکلو حلقہ غم صورت قمری دارم

وہ کہ کز دست من کار مراد شوارم

بہار دلی نہ لہجہ یاد رہی سیر حق صفت ظاہر پرست ہون دلی گردن

بہار دلی نہ لہجہ یاد رہی سیر حق صفت ظاہر پرست ہون دلی گردن

طاقت مضطرب است خدا یا حکام

دور و دل یاکه بنوم و دلاوا چه کنم

سین در بانی نام من کدنهون ایسا نظر آتاک بهایک بین ساحل جکا
موج مراکت بی ایک شکر پنج و ده و بکلی خوبی نقد برو که می کیا کیا

آشنا بومی نه غمخوار بی اسوقت میرا

کون جزوات خدایار بی اسوقت میرا

کیا کرون کسی کیون سبب مون افتن آتش عشق بین و طوت بین جلنا مون
ساقی کی سانه کلنا بی دین بی شعله ضبط اس سوز ندانی کو کرون تا کجا

شرح این آتش جالت و زلفتن نامی

سو ختم سو ختم این سوز نفتن نامی

مطاب اسکا بی و شور خدای تو گاه آتش عشق بی تیراگ سیاه باله

جستی ابدم من کو سیکردون گز خاک سپاه گر طامن بی بی اس آتاک بین قصه کدناه

جلوه حسن جهان سوز و کجا کراما

ایک کاله آتش بی جلد کراما

مهر مثل اوس سوغلي مي پروتل در اندازد
چل را جوړ هي ومان مفسده پروازد لکا
مېښه لکي من دوه بست دوسي غاړو لکا
آجکل تر پزرا لکه هي دم بازو لکا
دا تلخ افندي کي با تين اوس سکلدي مين
دوسي بر لطيف س اوس بکاني مين

د لين بر بار س آما هي جوړو ما هو سو
کر چا ضابطه است قصدي مي ايتو
جو جلد ما هي بهي مين بهي جلا لکا او کو
با کي گراو کي کون سخت بهلا مي بد خو
پيشتر مي سا کو تر جي پروا تهي
شهرت حسن تري ما پيو يون بر جا تهي

لام بنده شمار نه لوجانا تها
بي جابانه سخن ب په نه لولا تها
بات لکي به ما کسي نه خوشرمانا تها
عزوه بازو کنا به نه بجي آما تها
وضع دارون کي سخن لکه لولاومي لب پر

لولاومي جي که تر حال عيان هي سب پر
کلي نه مانده انداز ديه غزه کب تها
بسبر بازو به تن تنکي لکنا کب تها

قتل خود شد و نشان بر ابرو کتب
تجلیست و قوسین عالم کوی لنگر کتب

گرچه کوی گل ایزام گلستانی بود

خود بود که بلبیل لالانی بود

اسعد گوی نه مد نظر آرایش نهی
ساوی حسن خدا و کی زیباش نهی

غیر کی بر جی سوادین نهی نهی
هم بغل نهی دل بیاب نهی آسایش نهی

بیخ کی بر جی نه تم بات کوی کرتی نهی

دل وارفته کوی نهی نهی رستی نهی

حال مبراجو کس رات پریشان نهی
آب بملاتی نهی تم زلف مسر که دلی

و بکلی غمده خاطر جو را بر مرد
گل خارا کاسه تا به دین رنگ هوا

منه هم مرتی نهی او مرتی محبت نهی تمین

چنین صلیک نهی او مرتی راحت نهی تمین

سوی غار اندیا کرتی نهی نهی
سوی یک کلام کبسی نهی آگار

سبلیک نهی نهی کس زور نهی نهی
تیک و کیک نهی نهی نهی نهی

به سوی سولی توی و کین تها عیان چهره

سوخان بین چه نمودار کمان چهره

منقل مانع از ایدانی که کاشان

یا کسوی سلسل من پنا

تخ ابروی گوی تها بین بسمل کوی

والتا آنکه نه تها تجمه ای قائل کوی

نکوهی تها جزو گلاب کسانه چکر

شهرستان ای نه تها ای تجمه ای مد نظر

چشم تها تری یون مفرد و دانه تها

مگر چشم زو یک چشم فسون سلا تها

نکوهی تها جزو تها تها تها تها تها تها

حال عارض تها تها تها تها تها تها

مهرن تها تها تها تها تها تها

مبنا نازک لایق ز مکار کسب بدگفت کسب نیا

بیشتر حرب بانی سچ نه تنه اگاه برق سان کسب زندان کی چک تپا اگاه
بنا نشید و من ایک ساغر از خون واد باره خنک کور نهاده تپا جسمین راه

سبب خست یی ناباب ترا غمت نه

و ستر من خاموش کو بر سطح اوست نکست نه

عزوه چاه رخندان را عشاق نه تپا کسب تحید شونده بیاض سحری کردن

بی حجابانه تپا کسب نه او تپا کسب نه ساعد و دست نگار نیکی گمان تپا جرجی

سینه و دوشش و کمر من به کمان خوبی تپا

کاشین بات نه به تپا نه خوش سلولی تپا

ساعت من نه تناو کسابق من لقب نه آینه زانو من صفای تپا کسب

ساق سیمین من نه به لوح تپا کسب نه خندق باهی نگار من کانه تپا کسب

چاکلی یون سحری رفتار من کسب جدا تپا

خبر بر سطح کسب خلق خدا شیدا تپا

یاوه اندازنی کب شکوه خود آرای کی
راه روتنی بکشمی مزل ریاضی کی
تبی غارت گشتن و شکوه می کی
تذکره هوشی نه بی آبی رفائی کی
عشق آید هوا اس نشود نکابا عبت
برامت جانا نهواتری صفا کا با عبت

جان فشانی بی میری بکونیا محبوب
قطع واروین جو مشهور مومی خوش آلود
مومی بد وضعی یکبار صفت غوب
که ملذعات سمیعی به ماری معیوب
رضی چین آپکو عزیزم خراب است بین
بوه نه بی نکو ای کوی مات بین

کوچک و آبی ب می من همراه تمام
شغل ای باده پرستی به شب و روز تمام
نیک نامی به به مطلب ای نه بدنامی به کلام
نیمه نامین ستمین صبح به بر ناینام

الکدر راه نامل کو بین ویتی هو
وین جو نای غور او بی کوی تی هو
لکچر بهار نه بی رسم خطاب آگاه
پودمانی بکوه مطلق نه بی طبعیت عین راه

بات کا اینی متین تاملہ انظم
پس کپتی ہی مرا مد نظر خاطر

یہ ہم مد وضع سما کی کپت ہی

چ زرب

ہوئی اکاھ جواب سم پتہ فی کی
کے قلم کر کے تات صم صم ہی
کپتی جوابتین اغبار دی کپتی
ایہ بیوئی معین کو ماکہ کسی یاد نہ تھی

وہ ای شوخ ہی شط و فاداری ہی

بانہ وہ صفت تہا باب یہ معافکاری ہی

میں برک ہوئی ای غبارا باہ
کو میری نام کا

اپنی وعدہ کو کی آپ کی باخوشی
آفرین آفرین

نہیں ہناؤ برآپ فی محبوب

اپر اینی ہی شے خوب

کو کیا کوئی بدست
کئی نظر بہتر ہی

بجائے ہر خوشی آگے گزرتی
اب ہر حال میں دیدہ و شہر تھی

تنگی و ضعیف اینها چون سنگار نری

اینکه بکین گامین صورت کسین ز نهاد صبی

نوازشهای توین مطلب ای کوب برج عفا می توین مطلب ای

برین دلکی و واهی توین مطلب ای سبب طلبی توین مطلب ای

وضع اینی کسین ای بارندین ماسته هم

جان درین بات به ز نهادندین ماسته هم

گر به جمعی بود مجربانین و در کون فی کس و حسن بین میوانین همسر کو می

ز حسن و جمعی می بود نگر کوی یاد کو می قدرت الهی می جاننا می بر کو می

خاتم حسن و ادا کاسین تکبیر می

یک بیت ایک مانهین حسین بهتری

خو بصورت کسین جان خای هوا ممکن ای تو تو کیا مجرب بریزا و سوا ممکن ای

چاشنی عشق کی بود توین به کیا ممکن ای تو تو کیا مجرب بریزا و سوا ممکن ای

ز گانا به توین ای کسین کوب می

جوں اتر مہظری جی کا دھرم

وہ کہ کوئی بشارت کوئی صبر کہی
تو کوئی بشارت کوئی صبر کہی
قدرت حق کوئی کوئی بشارت
سنا تیرا اور اس کا ہو کہ نفل میں

عقل رائل ہو تیری سوچ کی کجی نہ دین

زلف اپ ہو سہ نام بھٹی بر
سایہ میں جھکی نہ تیرا کوئی ماری دم
بدی کی درویشانی کی مورچہ کی

مگر نظر او کی تھی ابروی خدار پڑی

رنگ کی وہ دروہستی تری تلوار پڑی

ختم تیرا تیری آنکھ دانتی

بھیرہ خطبہ اگر تیری نظر جاوی

ختم تیرا تیری آنکھ دانتی

خال شکرک جو تیری قریب دن ہو

راستی بینی کا افسانہ کہیں درجہ بڑا ہوگا
وہ کہیں یا مینٹ رقم خان ہی تو میرا ہوگا
بے گلوں نے جملہ عمل بد خیز ہی ہوا دیا
ہاں کہیں یہ سچا ہے خون دل رحمان ہو دیا

بے پان خوردہ اور لظمت چون تھی

انقدر شک خدای کر جگر ت خوار میر

برق خسار وہ کراچی دیکھا وہی تجھ کو
آتش رشک سے کیا کیا نہ جلد وہی تجھ کو
شوق سرکش اگر لاکھ سکھا وہی تجھ کو
کان تک بارگاہ سکھانہ آدمی تجھ کو

ورگوش انباتہ زلف وہ گر جھا دیا

اور ایک داغ بنا دیا تری عکاس قومی

بے شبہ بنا کر مجھ کو جلد وہی ہر دم
تلخ کامی کا بھی جام پلہ وہی ہر دم
اور زندان تیری شکل کی جھکا دیا ہر دم
بے بق و مدد ناسف سے چپا دیا ہر دم
حسہ نہا سے وہ ہوش نہ ہی کہو کہو دیا

نہاں نہاں سے وہ ایک مہر سے رو جھکا دیا
نظر آباد وہی بھی اور کمال حسن کو
سرم کی غلامی سے کمال بکریاں رہی تو

شکافی کول اور برمی اوس کی جو دیکھا
دست رس ہویم بزم شرم سے

ہم بھلا ہمیں کس سدا دہست ہی نوز

ہو دی سنیہ کی سفای کج بل نوسحر
ہوئی عدنی اوس بت کافر کی کمر
جستہ زمان وہ اوس بت کا دکھاؤن تجکو

چاہ میں ہو خود دواؤن تجکو

دیکھنی تو اگر آئینہ زانو ادا
نظر آجائی اگر ساق بلورین کی صفا
دیکھ کر پائی جانی کو تو بے عمل ہو

نہیں تیرا اوس کا بے عارف مقابل

ہو دی ایک شور قیامت
یہ دیکھ کر کئی عالم جان بے ہوش
ہو دی جس کی سراپا نیست

تحریر: آدکامہدین بن وہاب بن ہارون

میں ہوں۔ ہر روز میں ہوشیار رہتا ہوں۔

اختلاف اوس کی رحمتی مجکودہ ہے

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱
 ۴

لب و ریاضی ہو اور وہ میری آغوش میں ہو

قلم اشک بر اسیل صفت جو شمعین

شب منہاں ہو گھڑا ہوا اور فصل چار

میں نے اس طرح اس پر وہ مجھ کو ملے وہی پر بار
 تاکہ اگر زمین کہیں بنو وہی کہیں بنوں کہیں

وہ تو جاننے سے یہ ہو جو عشق ہی اللہ کا

کہ جب ارجمند کی جگہ لغوی معنی میں حضرت ابراہیم علیہ السلام

ماہر کرکیت شاد ارکوبیہ اعظم سردارین التوحید میاں شیخ و ام بی بی

میرزا علی میرزا و میرزا علی آقا علی

[illegible]

همن مکر و ملاقات تنهایی بود مستانه تر

دین انو کدر و هیجان بی جلالت ترا یکا
یقین ان حلقه سواد اندک بلنا ا جا

مل نه توان کپه مان بی نادان

بار آ افکنی ملاقات سب جو لایزال

در سبقت د دوری

نیز کبر

عشق بی طبع ستا نامی خدا خیر کرد

خیر عالم نظر نامی خدا خیر کرد

کبری بی حسرت و غم بکشی کجا بونا

نسخه من ای تو من هم بکشی کجا بونا

دیده رخ و غم و اندوه ام کما بی و غور

روتی رو تی برادر یک چشم من

رشته یاب بختون رخ

کسیں پر میری مہر بھی جھوٹا تھا
دل تو سنیا ہی کہ جل کر رہا تھا
جان کتنی پری کوئی دم میں مین ہوئی ہوں
سینہ تیرنگہ پار کا ہوتا ہے

بے طبعی حال دریشان نظر آتا ہی
بقوت کبر اور عیسا مان نظر آتا ہی

ہر زمانہ فی بہت حال کہا ہی اتر
خاک سپین میری چشم ہی زردی منہ پر
بہر آنکھوں ہی شک کی خون جگر
ہو چکا ہے یہ تو پر جان چسکی کہو نگر
صدمہ ہر فلک گریو نہیں دکھلا دیکھا
نہیں دم میرا گہرا کی کل جاو دیکھا

نور تو پیر غی جان بلب ہوں بھی ویدارو کھاؤ پیار ہی
دہشت سے گھبراؤ ستار ابر ہی کشمکش تعامل کو جلاؤ پیار ہی
دور رفت چہ نمونہ منہ پر جان آئی ہی

میرا دل تو پیر غی جان بلب ہوں بھی ویدارو کھاؤ پیار ہی

کتابت پر د جو صورت سنو کون لکھی ہو
کیا خطا میسر ہوئی ہی کہ جو نثر ہو
مطت بیون غزکان پر سنیں فرمائی ہو
خوبی روز کا یہی دسیان مین لکھی ہو

۱۴ فصل ہر اجنا تہیں منظور نظر ہی کہ نہیں

دین کچھ روز تیا منت کا ہی درج نہ ہیں

فرط محنت سے کس دن جو مین گہرا تھو
ہر تکیں کچھ گشتیں جلا جانا ہوں
سویا تہی مہی غزل سن ومان پانا ہوں
گل جو سستی مین مین آنکھوں مین ہر لانا ہوں
بشکل گل سے پیر غزلوں تکی پر جاتی ہی

باد مچو میری غزلوں مین آتی

دیکھا ترس کو نہ آتا تر می آنکھوں کا خیال
دسیان سنیل جو کجا بزمی یاد آتی مل
پر گل دیکھی سے روزا بھی ہو لعل
ایسا رکھ یاد آتی مین خوش حال
سرو مندی سے جو بر جی دیکھ لانا ہی

خیر ہو دین تار می مجھ یاد آتی ہی

ایک قصہ تو ساری ایک بلدی کو
جو یہیں الہی کجا جانی کو

۱- با اوراق به درگاه رسید کهل و منی بلایه و بی کسی و صفت موجود بود

در روزنامه ایوان کسین کتبا می

روایتی به هر طر فغان کسین رکتا می

لهذا انس دلی مانع است نمی

بیونامین نیز که انی تو امید و تما ماروالین گی به دیدار کو ترسا ترسا

ایست مل که پز بنج سیکبا دریتی بین

نقش سستی کو بی لوک مایه می بین

نیکو کتبا سیمبا مانا اسنی و غمگینی انس میری سیمبا نیکو جان اسنی

ناتین میر مانا اسنی ناک غمگینا محفون مانا اسنی

در کتبا کام و کتبا کام کتبا

نیکو کتبا کام و کتبا کام کتبا

نیکو کتبا کام و کتبا کام کتبا

نیکو کتبا کام و کتبا کام کتبا

دوستی

دوستی ہی رخ بر نور و کایا نہ کہی

نقش لیلی در آینه یمنون کی نشانمانہ کہی

بہو کی ہی کہی اسطرح نہیں آتی ہو کہی مشق قتل و دیار کی رسائی ہو

نہ نواب آتی ہواور نہ چین بلو آتی ہو برعم جہہ طالع کی پین کھاتی ہو

لی لیا دل تو کیا سب کدرا تمنی

لیلی اجل حیف چین جانے مارا تمنی

ہی مری ہی جو باری بھی انکار ہی کیا دم نہ مارو لگا اگر جان ہی ہوتی ہے جا

وہی کرا بھی پیار کی جو ہو ستری رضا شکوہ کرا نہ تھا ضابطہ مٹا ہوا

تمنی جو کہی کیا بتر مری محبوب کیا

اور جو چاہو کرو جو کہ کید خوب کیا

دوستی

دوستی میان بر شاہ شہر شہ نام ہا ہا

دم لکھ جی اہل شہ

یا خیا و خلق منم کا کوئی پیار نہیں

کھلی دھون کوئی یوسف کا خیر

شہر کی کسی کلاں باور

از

ماہ و روزانہ سید الکلیہ پور

عشق و یکسین جمع

میں ہوا باغ کو لگے لڑنے میں نہ ہوا۔

بہت بڑی سربہ فلک عشق جو رہا ہو میا

مید بلطیہ نازل ہوئے سرما ہوو : می پاپ

مہ نجیب ننگ الوہی صد شہزادہ گلبرہ
پیر چٹائی ہی جہان ننگی ہی زیر آ میر

سید الشہیدین جان پرورد آتش برز
کعبی امان آتش سیلاب کی مانند گرد

زندہ ہے یہی ہوتا میں مارا اسکا

ہنگامہ ہی شرار اسکا

عشق کشتی دلیکی دلیو دنیکی طوفان می عشق

[illegible]

حق علی بن ابی طالب

نام اسڪاڻ جو پئي بي تو زبان دهر واري

عشق کانام بي ان عبادا ^{باليه} اولي کي کوه کي منزل کونه چنبي برگاه
ميسر ديو پئي شو کي پئي لکائي تبا ^{قافلي} رسيد رسيد کي پئي گز خاک سياه

دل جلد کيسه اهر اها پي دهرين ديه مين

نيزه شتون کو چنگا پي کي پئي دنيا مين

عشق ده ابر پي حير ديه انداتا ^{هي} رشک خون ديه عنا پي برساتا پي

ماعت آه شر بله کا چکانا ^{پي} تنگ و ناموس و حيت کو ديو خا پي

اسکي بارش نهو جهان سبز و مان خاک نهو

کل و سبيل کي پئي مين حسن ملک نهو

فوسا نو کاد بن پيوس کا نانا بن جامي ^{تبع} جلاو کا پي لاناخ گلدي ماسا پي

عشق ده فصل بهاري پي جوزنگ انا ديه ^{لکه} داغون نهو تن زار کو کله ديه

پيچ و پيچ طبيعت پي سبيل کي طرح ^{مريخ} دلي مالو نهو کي جليل کي طرح

سین کسکونه او چیلنی دیکل
در چاکو کونف تن سیه خلنی
مشل پروانه دل اسونگه دیکل
جسم کشر کی کانه پیلنی

گر
نیه تن دیکلې پین
بی نرفن دیکلې پین

پیل چالیه پوهی نکوهی انی چال
دیکلر بکری پوهی بال نه کی سیه پبال
یت و مال کاشمن بی جیالو کمال
چاپی خوا بین بی آکی کیکانه خیال

حامه زیو کالشر طالب و بدله پوهی

باکی وضعون شفره سر و کار نهو

نی آفت هر کسشی به طیت آبی
هفت اقلیم سن مشعو پوهی سودا می
برو کوهی کب جاکسین دلت پامی
پیار کزایی زمانی سن می کیار سوا می

تا بقدر محبت نکری بهتر می

نزد کیه حاجی کسین دویب بر می بهتر می

پیش کی کج محبوب کی پروانه کری
جور می آبی جناب تنو نظارانه کری

روا آتا آه من در کینه کی صورت بهی

کوئی کتای که کسی نمی داند بر این شک
کون شمع کی الفت بن با می تو تیک
کوئی کتای که کسی نمی داند بر این شک
ای چو چو تو می موسی سلای می بی

کوئی کتای که عجب حال پرش می نرا

کیون تو منعم می کیون چاک کریان می نرا

ای گلشن جان بومی وفا تجرین بین
ای دروای دران بهار شفا تجرین بین

ای مبرج شرف مهر ذرا تجرین بین
بمجلدات می بری چاه ذرا تجرین بین

توده می غم من نسبی نه بهی آه کرمی

مین بڑا ایرایانی رگرون تو کورا واه کرمی

ای منم حق می عجب می طبیعت شکو
که اثر کر می بین کوی نصرت شکو

ای منم حق می عجب می طبیعت شکو
که اثر کر می بین کوی نصرت شکو

بمستی سواد می کتب تو غم کما می کوی

بلایان تو کدر ظلم که رجائی کور می

چين دم هر شين مردم جي مراد اول بيتا نظر آئي هي نه آنگونو کي هي صيرت خراب
کم غذا هو کي طاقت ني ديا تهر کو جوا زندگي ايتو ميري جانگو هي سخت غذا
خاک بر بست کي پرشام سر کي تو کيا

رو کي شڪل گزشت بسري تو کيا

و صدم آه تجي ياد کيا کړا هو ن بښدي سلامت وکړا نه پر لږا هو ن ساقين
دکو روتي هو ي لوگو نه بيا کړا هو ن شڪو اوږ اوږ کي ميري غم مين بکا کړا هو ن
گر مين آنگون تلبي ميري هي جو صورت ميري
درو ديو ارج کړا هو ن شڪايت ميري

سږ بيا تي نه مطلق نه تماشا مېکو نه خوش آيا هي کوڅي سالک ميله مېکو
بشت کاشق نه دريايي تها مېکو بخدا ميري سوا کي پښين بيا نا مېکو
هي حسرت هي خداون دم و لاهي مېکو

جسوف بکون نوي تو نظر آوي مېکو
چين او تهنق تر بښدي سکا و باور نه طاقت کي چا کيا و باور

چہرہ پر ہی مری سہر برنگ نغمہ ساز
گوشہ بخت فی دلہا می عجب بلبل خوار

حالِ حسی کو جو رات آئی تو آفتِ آبی

دیکھو دیکھو تو یہ جاناکہ قیامتِ اسلامی

نرگس چشمِ فی تری بھیجی ہوا کیا
سہل ز رویتِ آفتِ بھگتِ خوار کیا

گلِ خطہ زلفینِ فی دل انگار کیا
سرو قامتِ فی نرگسِ بید صفتِ زار کیا

نجمِ الفِ فی دکھا یا یہ شکوفا مہکلو

چمنِ حسنِ فی کامو نہ کہتِ بلبلِ مہکلو

صفتِ ہی غمِ ہی مری جیسو ہی غنیمتِ ہی
مری اندامِ گنہگارِ ہی بھگتِ ہی راتِ ہی

میں ہی تنہائی ہی غروبِ ہی محبتِ ہی
مری ہر شکلِ ہی ہی ہر مزاجِ ہی

نجمِ الفِ فی دکھا یا یہ شکوفا مہکلو

خاص بازارِ کی بلالِ ہی بیتِ سیمِ ہی

آہی بلبلِ ہی دھیمہ ہی مہمِ ہی
نفسِ ہی جلیں ہی یہ ملامتِ ہی

ہو نا فریادِ ہی مہمِ ہی غمِ ہی
آہِ ہی مہمِ ہی بختِ ہی ہوا تو

جان کی حب بھر اسی میری کشتی سے نہ

اوڑھ لیاں گی پر پڑا میری مانت سے نہ

عین سے سوچ ہوا کہ کب سے ممتاز ہر دلی کشتی تیرے کشتی میں درواز

شوخیان کشتی بکھلا دین تیری اسی گل گلکے پھینچا اور کشتی کا نہ میرا انداز

مانتے ہوڑی ملی رہتا تھا تیرا کس کس

تین بل کھا کی تو اوڑھتا تھا بکھلا کس کس

عین پریشانی پر ہر دم نہ پڑی جی رہی کب تیرا مانت میں ہو دین کی جہڑی تیری

بچھڑا آئینہ کب آنکھ لڑی رہتی تھی نہ کجا جلتی تھی کی دھڑکی رہتی تھی

جادو آنکھوں میں نہ تھا اور فسون باتوں میں

روشنی نہ تھی تیرا کبھی نہ ملے گی مانتوں میں

جہڑی پھینچ نہ چکا کی غارت تیری ہر دلی کی جہڑی کس روز تیری تھی

میرے دم زانو پہ لینی تیرے کس کس تھی کب اس غماض سے چڑھتی تھی ہر دم اور تیری

اشعار حسن میری نہ ہو رہی تھی

ز انونکي مهلڪن کي ڪي به پوک ٿي اها

دود و جوڙي تو اڪيدن بدلتا هئا ڪنهي اڳي اسطرح نه بن ٿي لکنا هئا ڪه

پاڻجي نه اٿي چڱي جي نه چلتا هئا ڪنهي ڪوئي اسان چلن چلن بزمه سلانا هئا ڪنهي

ايڪ رڳير نه بيدر طلب هونا هئا

مندسته ترمي رفتار به ڪب هونا هئا

گورن هئا نه ايڪ ڄاڻي والاسطرح تجر به رو به ڪيان خلق تي نالا اسطرح

دوش پر سر نه رستا هئا دوش لاسطرح منڌه ويڪلڪي تانا هئا نه بالاسطرح

يون ڪي به نونه نل هئا لگاو ٿي ڪنهي

يون نه بانو نين گهرا تانا هئا وڪي ڪنهي نه

ميه نراڪ ٿي نه تجمين نه به جو بن تجر ڏور اکر نين نه هئا اور نه چلي ٿي ڪر

بهتو ڪجهه اور هي سج وچ ڪا هي عالم دهر ڪنهي سڀ نه ڳڻي ڪنهي ڪوئي نه خط

ڪنهي ڪوئي ڪوئي ڪوئي ڪوئي ڪوئي ڪوئي

بلڙوونڪي ڪنهي تعويذ رکهار ٿي

آج صبح دیکھی تیرا جو بن تو ہوا لیکن
کہا کہ تیرا سنا من میں چمکی ہون
لا دے تیری عافیت پہ جو غم انگیز
سہو کر لی گئی کہا کی گری انا خون
کشتورس میں رہتے ہی سرجانی تیرا

نہم مشہور ہوا یوسف ثانی تیرا
بنی خورشید زمانی میں ہوا تو غرور
خیر مجاہد ہی ملاقات نہیں اب منظور
نیا اور می جرج چارم پہ بھی بلوغت
میرا حال تیری اب شکل نہ دیکھی بھی

جوتک اوٹھوں خواہ میں رتو نظر جانمی بھی
میرے پیار میں تو میں ہی ہوں تجھے
بر نہ یہ جانتا مجھ سے کہ دلدار
میرے لیے نفرت ہی تجھی محکوم ہے
نہرے لیے کمالی ہر قسم میں بہت نفرت
نہرے لیے جو دل دے تو شہید ہے سہرے

ایک ایک بیان شک میں نہرے
نورانی میں میری جاہ کا دنیا کی جان
نورانی میں میری جاہ کا دنیا کی جان
نورانی میں میری جاہ کا دنیا کی جان

عشق باز چي من اثر گشته سونين جان من
تنگه دلون جو صدف بر تو ملي درين

سنگ پايه کي جلوه گري پيدا هون

آپسي ساليه لوجو دليکون تو پري پيدا هون

خاموش من البته ديدي امي . تاثير
چاهون تو کج جو غلغلون تجي و تصوير

رنگ تبديل هونفت ترا سو جاي تير
شکل تصوير کي هي انو تيري تو فیر

دوق خاک به صورت ده دکا دون شکو

نقش باطل کي طح آج مئا دون شکو

کل متاب جو مانا هونو بال انبر بنا
بيت ابرو کي سوطر ناي زر غزو قار

چشم دارو مي مرض نبي عصاي سيم
قمقمي نو کي معلوم هون کوري خسار

موتبادانت هون لب برگ کل خوبه نمون

کلان دونو صدف کور ميمون هون

منه مين باني نيري ديکي جو کي جاوون
جام سوطون کلاو اولاجي

لبنه دو شمع سله سون کاغذ من
چاکي طرح منو ننگ من

ماں گروا بے شک نور کا دریا بہنو

۱۰ کرم علی ہے سوچ بادلین نظر آئی جھلکی بجلی
 دوسوچی مود یرین حسین می نشوئی دم پتک بجائی اگر انکی دلمی مہولی
 کول لوسا قین ہون اورنگ میں شعلہ ہو دین

ماخذ الماس جون آئینہ کف پامو

بیرجی نرنگ سہ استان ہی کچھ درہنیں
چاہوں تو دوسو تھ کی ایسا ہی کلا جبین

بلجہ من اہل وفا اولیٰ جبین یہ آئین
ابھی نقد رکھا لکھا ہی تری جبین جبین

صبح اوپٹ کر میہ موس ہی تراکٹا اویکھون

وکیلو

اینا دل و کی کی کج و نه بین پر
 بر خست کج و نه بین شکو می

ایمن ہی سون راہ - افغانی جو تو بہترین افغانو سہو

مین تو سون دوست تر او میرا دشمن بود و نه مو

پر صاف نس که او جرعی میرا برآید
مژگانی غریبه در کعبه من ترا سر آید
ای بی بی سیاه پرست ای برآید
بهری آکی چهری میری گلی برآید

جاری کاندی خانه تو او شادی میرا

اک رمی که او را سبب شادی میرا

قهر که ماه بساتن کجی طول کلام
بهوژی دلکی تو بهیولی کرد و اسفند
بهرش تو خداندین او هم من غلام
سکینه ای کجا چنین عجزها ای کام

انکی بر رونه سیه تو تیرنه سیه بات میری

جانی میوگر ای کس ملامت میری

واسعت مزاجی خان نواز مدینه انور

اکلی ای که تیرنه تیرنی یار می هم
همدم و هم دشمن و هم دوستی هم

تلف و شغاف و عنایت کجی او می هم
مدعی ای که من بهیولی می هم

چین چین بر تیرنی ریش کجی تیرنی

مردمانی نبی شب روز مآبین زمین

عشق تها حبس هم تنی تها عری مال
عشق تها حبس خدا ادب مگو کا مل
بنع عالم من را دین بین عاری حاصل
قف تها دل

سرد فزنی بی جبر و غل هم تنی

گل تها رخ گلنگ تها بلبل هم تنی

گوش زدی تری نام نه تها غرو لکا
لانی با نا گوی پیغام نه تها غرو لکا
خلوت هم من کچه کام نه تها غرون کا
گرد حلقه سحر و شام نه تها غرون کا

داسم پاک سید گردی حسن آگاه نه تنی

کوچه گرد و نگو طبع من تری راه نه تنی

ز برمی اپنی تنی تنی نه منظور ادب
ایکم آنکسوف بهوتی تنی نه هم دور ایدوست

جو خدایا پی کرمی بنده پی مجبور ایدوست
دینشین کوی نه نه دور ایدوست

پاس سونی من ده جو دور تری رتی تنی

پیشین دور ده دور همی رتی تنی

جان جان دلکا جلد نانه تمبین آنا تها
گلزمی صورت کانا نانه تمبین آنا تها
خنده زان موکی روانانه تمبین آنا تها
شبهه کو دلکا کی چسپانانه تمبین آنا تها

گرو ابروین نه تی کامل میچان کیطرح

آنکو لکانج نه پد اره منا تها منزگان کیطرح

خود فروشی کی مقید تی نه خود کامی کی
بخت کامی تی چلن چلتی نه تی خامی کی
هونیه سلواتی تی و سازوکی بیخامی کی
ننگ آنا تها تمبین نام بی بدنامی کی

پر پی حوسه بی حسن به مغرور تی هم

پاس نکلنه کسکا تها بیت دور تی هم

سرمدی تی تو آنکو نکلو جراتی تی هم
بان کداتی تی تو مزه نکلند کداتی تی هم

مندی ملتی تی تو ماتو نکلو جراتی تی هم
باون خلجی الو پس کزنه هلاتی تی هم

مثل س عاشق صادق کی دمانه تی

خون ناکه تی تمبین شدم و حیا مانه تی

جو کوی کوی تی هم شبهه اوسیه سستی تی
بمخت کتی تی تو سکر اوسیه چستی تی

بهرت نه دیون پېښې ^{پې} اس د پېښې پېښې پېښې پېښې

اسکې قربان زین کی کی جانین کی ام

په لکلا پېښې جو که پکسو پېښې کی ام

دوسری کی نه رسای پېښې تر پېښې خلوت پېښې

د مرقم عین هم پېښې بر ایک حالت پېښې د پېښې پېښې پېښې پېښې

مصطفیٰ کو سیمه تانہ ایمان کو پېښې

خال هندو کانه عاشق پېښې مسلمان کو پېښې

کېچ ته پېښې پېښې پېښې پېښې پېښې پېښې پېښې پېښې

جز ایک انکو سیمه پېښې پېښې پېښې پېښې پېښې پېښې پېښې پېښې

اوس پېښې کو پېښې پېښې پېښې پېښې پېښې پېښې پېښې

پېښې پېښې پېښې پېښې پېښې پېښې پېښې پېښې

پېښې پېښې پېښې پېښې پېښې پېښې پېښې پېښې

پېښې پېښې پېښې پېښې پېښې پېښې پېښې پېښې

لکھنؤ
بر روش پر مہلکی تم ست نہ لہی پرتی تہی

ماتہ بن اپنی رانا نہ لہی پرتی تہی

شاؤنیا پنج مری جان کند ورت مادر حال ہر اسوہ لہی تہی ہمارے غا

کبھی خدمت میں نہوئی تہی جو چندی حاضر بہتین مانہی پرتی تہی ہمارے حاضر

روشنی سجد و منین جا کی کیا کرتی تہی

جلی درگاہو منین و رات بندہ کرتی تہی

روز و شب وہ جو راکرتی تہی محبت نری ہنست نہی کی جو خدمت نہی وہ خدمت نری

عقد تہا ہوا مہر و محبت تہی ہجی ہند و کٹائی کی ہمارے کوی صورت نری

اتھاس اپنی تو کرتی تہی نری ذات سے ہم

پر گیا تو مگر اپنی نہ پرتی بات سے ہم

اوپر گیا مہر و محبت کا زمانہ سے رواج نہی بیٹی بیٹی اسوہ لہی تہی کٹائی کی ہمارے علاج

ایک تو معنہ و فون کا ہوا ہی کٹائی کا علاج ہر لہی تہی کٹائی کی ہمارے معنہ و فون

تہی ہجی ہند و کٹائی کی ہمارے کوی صورت نری

یاجمین میں کہ زمین حکم ہی با بر تبار

بق بن جو صاحب جو بھی بن انداز
منی ہی بعد کیا دے کامی بندہ نواز
نری ہی رہی نیاز اوس طرف کعبہ جو ہو دی تو کرن کر غار

وہاں کل جائیں جہان کا نہ پتا ملتا ہو

نہ ملنی ملنی ہی جو خدا ملتا ہو

جو خوش خاطر مارگ کی نہیں اس کا غم
کہا ملی ترک محبت کی جو کہا ملی ہو قسم

ہو نہیں کہنی کی بی شغل کی کہنی ہی ہم
دھونڈ لین گی کوئی زیا صم عیب ہم

عشق باز ہی کی نہ ہو لین گی نرمی باز ہی

دل لگا لین گی فرنگی محل آباد رہی

بے غلط فہمی ہی ہمساکوئی مجھ پہ نہیں
کیا کوئی اور زانی میں خوش سلوک نہیں

نہت بازوئے میراں چلی ہی خوب نہیں
نہ کسی دوستی صاحب کے جو مطلوب نہیں

تکو غریبہ دارات مبارک ہو دی

میں کسی سبب میں ملاقات مبارک ہو دی

دشمنی ایاب الیسی حکمو مقصود
آشنائی چ پغبول ہو بخش مرد و
سناشی ایسی شکیبہ وہ نہ سیمبی موجود
رخ گلگون جو کسلای تو بھی نور و

نک جیتم کا جیت سے جلتا ہی ہو

سنبلیں زلف کی بو سونگہ کی سودا ہی ہو

خون گرمی از کلو تماری وہ رک جان کر
حلقہ ناف کی تنگی سے رہو تنگ اکثر

پاتہ ملتی ہر در پیائی جو باؤ نہ نظر
چمکاتے تہی تو گل کما یا کرو پاتھوں پر

پانی بانی ہو دقن دیکہ کی ایک حسرت ہو

کوئین خوب ہو کیمبی اگر غربت ہو

مصرعہ قامت سوزون کا ہو آواز بلند
بیت ابرو ہو نہایت تری خاطر کو پسند

دل جلی حال سیرنگ سے مانند پسند
آگینو نظر آئینہ را تو بچکین ہو بند

نہ لب دیکھی تو سر پیکر کیست سنگ جیتم

ہو نہ جان کر می نام و سن تنگ سے

خوبی نوش کر می اینا سخن جانگویش
کھوئی ہی کر می وہ گردن کی خراجی

دیکار آینه سان موم و زنجیر کج خوشی
حسن بین بود نسکی اوی غرض ووش بدو

نقش مایه تری نقش در زمان کج بری

خار کج آینه لبر کاش زنگار بری

کاموده الزم تجوی جودنی عرق نسیم رخسار و چین در بود و دودی

نخذه زن هوکی حقیقت کج تری کج دودی آگهی اوس گل کی تو شبنم کج طرح روز دودی

طعن و تشنج ده خورشید طفا بکلو کج دودی

صورت ماه و انکشت ناکلو کج دودی

ز آینه کفایت کج آگاه کردن جبر کج یانین شادون اوی کج کج سمون

او کج زلف کج طرح کان تک اوی کج سمون جو فرشتون کی نه چو دنگا موس او کج کج نعت

دل جلا دنی موه میرا تجر کج کج کج کج

بج کج کج کج کج کج کج کج کج کج

راه بر لادن اوی راه کج کج کج کج کج کج کج کج کج

کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج

مجموعی

1

10

15

1

2

3

10

شخص دهر من ابي کاشني نه پيدا هوتا

سبيل زلف کا جو مجکو نه سورا هوتا

دل نه کيا سبکو بيلابا نه هي شهنشين جي ٻين لکنا نه پرشاني هي

نارائنه کي مردم مهيه جرائي هي دل لکي لکي بهت مجکو پشيماني هي

اوج الف جو موتي تونه جرائن هوتا

اسقدر کا هي کو اب حال پرشيان هوتا

بيشبي بيبي غم فرست جو تنگ آهي شهنشاهه کي صراحت گل خانامون

دل بيلابا ٻين هر حزين بيلابا هون هي ٻه ٻه کي مين سر کوه کي لکنا هون

تنک آئي هي نظر وسعت صراحت مجکو

ديکونن لکيا هي کاهان جو شهنشاهه مجکو

سزا جو کسي يا وچه جي آيا هي دل نه بيلابا بهت جي سبيل لکنا هي

برکوي آئي کيا کيا مهيه بهت جي سبکي خندا هون خدا بهت جي سوا آيا هي

هر ٻي کيا کولون اور فزون بهت جي

۱۶۸
اولی سیمانی بی دونا میدیونو ہوا

حال ابیکہ کی میرا ہی کہتا ہی طیب
دعوت دینی ہیں مہی دیکھ کی اور خوش ہیں
نہری دولی ہا ہا ہا ہا

بس ہر ای نی قری جان ملا مکیو

خمرقت نہیں ولہ گوارا مکیو

رخہ کراتی مو آئی کا جو خانان اقرار
سچ لکھتے ہیں جو نہیں آنا کروم انکار
نظر دیر کہدار ستا ہون چکا لاجا

ما تعلق نہیں گشتی ہو جو تم آئی کو

بات ٹرائی کہہ سکی ہی سیمانی کو

آتش ہر جہ بر گز نہ جلاؤ
شکل ایسی ہے عنوان دیکھاؤ
مکیو

ہو کی زلفوشن لہا ہی پست او مکیو
آپ گرائیں مکیو تو جلاؤ مکیو

نہ تو گشتی نہیں ہم چھوڑا

نکال تو ہر خدا اپنی دیکھاؤ

بادا باکد رهن تي ياد بريد اور دن مهوئي انک آن جدا ميب نه تها ميه ممکن
نسال و مره ابته گهستي بن کسين کياتن تم بن اب بريد کي دن کائي مين ميني کن کن

نکواي يار جو ميب مي يي مي سري

مکوي اب مين منظر مي اب يار

مهوئي آزوه جواب سانه جدا و گاهي جيني جي دره تري پورنه کسي آون کا
عم مبي کيا يگان غم کوندا کيا و گاهي مطلع بره بره کي مين جلا و گاهي

مهوئي جيب توقع نهی سترنگه

منوم سيمي تي تري و کلو سويترنگه

اگهي باتون کوندا ابني توتم ياد کرو حال کي مبي مطلع نه بر باد کرو

ابني اس بنده بي زرب نه ميه اکر و هو جو سريار تم ابني تو آزاد کرو

بيج والو مين کسي مي مره اکر و گاهي

سکواي ميني بي جان ميب مره اکر و گاهي

تن مکت مبي کيا يگان کيا تها سيمي يي يار و گاهي

میلو پیر ہو صورت سجہ ہار ہی مانا
میں ہی پر دین کیا بند ہی اپنی رہا
نام دیک نہ شہد انگور کھلا وینکی
دلک اور ہی مشرق سجہ ملا وینکی

اوس اب ملین لگاؤں کہ جو لڑائی ہو
غشہ و غم و انداز کا وینکی
سرو کو اوس قد و قامت سجہ پشیمان ہو
زلف کو دیکھی سنبلی کہ برائی ہو
کل عارض ہی ہوا اب کہ ند کیا ہو وینکی
آنکھ اب اوسکی خجل کرکے شہد ہو وینکی

رخ انور ہو اگر میر تو ابرو ہو لڑائی
مہر میں نور ہو دیکھی نگرا و سکا تھا
وصف تنگی زبان میں ہی زبان میری لانا
آدمی پر گزرتی نظر کی بھی اگر لاکھ خیال
بلی نقاب اوسکا اگر میر تو بیا ہو وینکی

جو حسین دیکھی اوس گلشن شہد ہو وینکی
ہو کسی پر جو کہ کوئی نہ تم کیا کا احوال
تکلیف پر کہیں اوس کوئی میری کس حال
میں ہی نظروں کی سار مارا تھا مال
تکلیف پر کہیں اوس کوئی میری کس حال
میں ہی نظروں کی سار مارا تھا مال

همه آنکه در این عالم است
بجای خود می نهد کرم سحافت هودوی

همه آنکه در این عالم است
بجای خود می نهد کرم سحافت هودوی

همه آنکه در این عالم است
بجای خود می نهد کرم سحافت هودوی

همه آنکه در این عالم است
بجای خود می نهد کرم سحافت هودوی

همه آنکه در این عالم است
بجای خود می نهد کرم سحافت هودوی

همه آنکه در این عالم است
بجای خود می نهد کرم سحافت هودوی

همه آنکه در این عالم است
بجای خود می نهد کرم سحافت هودوی

همه آنکه در این عالم است
بجای خود می نهد کرم سحافت هودوی

همه آنکه در این عالم است
بجای خود می نهد کرم سحافت هودوی

همه آنکه در این عالم است
بجای خود می نهد کرم سحافت هودوی

همه آنکه در این عالم است
بجای خود می نهد کرم سحافت هودوی

ایک مدت تین ایک شخص جو صحبت باہمی ہو

بہر صحبت باہمی اور اوپر جو صحبت باہمی ہو

رات دن ہم وہ نہ کرتی تھی باہم دو نو اور وہ کرتی تھی ہر ایک طرف ہر طرف

میں عشرت ہی بنا کرتی تھی باہم دو نو وصل میں کرتی تھی وصلی کا عالم دو نو

ہم وہ اس شکل ہر ایک آن ملی رہتی تھی

ایک جان اور دو قاب میں سب کہتی تھی

شعبہ و پروانہ کو تہا اپنی ملاقات ہر شکل کل و بلبل کو بھی تہا اپنی ہر ایک بات ہر شکل

قری و سر کو تہا اپنی منت اوقات ہر شکل مدعی کہاتی تھی باہم کی ہر حالت ہر شکل

نہ بناوٹ نہ لگاوٹ نہ تکلف باہم

ہر تکلف تھی ہر ایک آن تلطف باہم

اپنی وہ بسین تھی اور ہم تھی راہوں کی ہر دوستی کی یہی عجب ہو تو میں راہیں بسین

نہم ان کو بھی ہر دوستی تھی و ہم آہیں نہ خفا ہو کی ہم کہاتی تھی کہ ہر بسین

حسد و ستیان یہی و نزات نہ ہو کہاتی تھی ہر

دردی ہوئی تھی جو آسمن و فلک کی تھی

ہر گشتِ جنسِ سرور کا تھی غرضِ سرور کچھ اور نہ سمن سرور کا
وہ عارضِ سر نہ غم کی دوزخِ سرور کا کلب کی پاپِ مطلبِ چاہِ سرور کا

عارضِ وقتِ یہ کسلی تیار مہیاں بسا

کہ دلِ دس پرین کیا کرتا تھا قرآنِ بسا

بیاہنی تھی ہم شکوہ اخبار کبھی مدعیِ سر ہی نہ تھا حکمِ سرور کا کبھی

یہ پہلو پہ نہاتا تادہ دلدار کبھی نہ مین دنیا تھا آزارِ دل آزار کبھی

تہا نہ دنیا کی غم اور نہ عقبی کی فکر

اپنی محبت میں سدا عیش کا رہتا تھا ذکر

اہلینِ برکاتِ نام کی واجتِ ہی تھی وصلِ ہدایتِ پیغام کی واقفِ ہی تھی

شوقِ یاد کی کام کی واقفِ ہی تھی کہ ہم آغاز اور انجام کی واقفِ ہی تھی

یہ سمجھتی تھی کہ لغاتِ یونین کنڈلی کی

یہ سمجھتی تھی کہ لغاتِ یونین کنڈلی کی

شکوه چرخ زبان پر نهی آتا تپا و یکمین سوزی ناک کجی ره جانها تپا
 لکیمی بخش ستار و نه من چرخ آتا تپا نه کیس گوش گویوت کجی کبر آتا تپا
 تاج اوس ماه یک کاشانه منور آتا تپا
 مای کیا روح به نهیشت کا اغزا آتا تپا
 نه میری نه کوته میری کربان ربط نه میری نهت جگر کو میری دامان ربط
 نه منم رخ الم کو دل شادان ربط او نه کام و نه بانج کو میری افعان ربط
 عیش و عشرت اگر فکر کنن آتا تپا
 میری قسمت کا کجی پر یک شمع قسم کن آتا تپا
 نه سر راه کسی مثل یار تپی هم کشته میره او طالب و یار تپی هم
 آه اس رنگ نه بادیده خود بد تپی هم زیست کجا اپنی نه اکی کسی سزا تپی هم
 ویکه کو تلو می نهی تپی جهان کو او دامن
 حلقه اسکی گزنی تپی اپنی کا
 باز آه اب یکایک می شیب لایمی آه عین کو چا آتا تپی اب لایمی

اڳن بر لڙي هي ته سچو نه ٿي ٿي جو ڪو ڏون تي ڪيا ٿم به غضب ڪيا ٿي

ڪيا ٿم ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي

ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي

ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي

ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي

ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي

ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي

ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي

ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي

ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي

ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي

ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي

ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي

ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي ڪيا ٿي

محببت تہنا نہ عزیز و وہ ہیلے چٹا

دل چلا خانہ گئی صبر کیا پار چٹا

نہ تو بیٹھم و نہ سلام اور نہ ملاقاتیں ہیں نہ وہ اکلی سے میں باتیں نہ وہ اب

ہم میں بیداری ہی اور مجھ کی باتیں نہ؟ تھو غم ہی مصیبت کہ حکایات ہیں

بت کا فنی ذرا قدر سجائی اپنی

کسی گئی کہیں ہم رام کہانی اپنی

اب حالت ہی میری روزی سوا کام ہیں بن تڑپنی کی ذرا دلو اب آہم نہیں

دوسری ملنا تو کہاں نامہ و بیٹھم نہیں دوسرا مجھ اب ہی عصی کا کام نہیں

بہتر از ترک ہی اید و سگو جیانا اپنا

دل پر داغ ہی اب داغ ہی سبنا اپنا

غم و دریا میں پہنچا ہوں قریب درون میری خاموشی کا ہر ایک زبان پر ہی نہیں

کون کون سے چہرے ہیں ظلم و ستم و جرح ہیں اس روشن پرترے کی آلی تو نہ ہی آہ چن

یاد ہی حال وہ اکلی بھی یا بہر حال

بطلب و بغير کي گردش هي کا منجول گيا

هي سن يا خو آيا که جو به روز خداي مري سپرد آيا

هي سن جو به مري سپرد آيا خدا داب بهت مريار و درار آيا

که من و ابرسته مزاج الپ معيت من نه

جي تي جي ده نه چيڻا جو که اهن آفت من نه

شها جو شرت که اڻ ڄاڻه نام هي ده آڱي اڳاڻا من شاد جي به اب غم جي ده

جھج مري کا سوا عالم مري عالم هي ده جي اي ده جال هي ده ريت اي ده مري ده

مري دالي تي بهي آه جداي اوسکي

بدتر از مرگ هي داله جداي اوسکي

تو من جاگر کي اوسکي به نالو پنجا م جو بهي دوتين جلالي لور سپردا کام تمام

هي سن جو به مري سپرد آيا خدا داب بهت مريار و درار آيا

مانو کي که خداي جلالي بهت کور

هي سن جو به مري سپرد آيا خدا داب بهت مريار و درار آيا

میرا بی خود شریف بیان لاؤ تم کہوں آفتاب گل کی لپٹ جاؤ تم
جو جو شکوے کریں ہم او نہ یہ قسم کیاؤں تم کہہ لیں ہم تمہیں کہہ لیں خفاؤں تم
ہر اوجھ شکل کی آبسین ملا تین ہوں

دہی جڑی بھونڈ دہی شغل دہی بائیں سون

دوست حبشہ اور سون غنیمتین جم جمیہ یار کرین غیر کہہ دم سہ مار غی
عیش و عشرت کرین اسی وضع یہ ہم کہ غم و رخ و ام دور سون سب کہہ یار غی

یہی راہِ کمالِ رقت کی پھر می حبیبِ وطن

جو جو مہجور ہیں ان کو ملنی پھر دینے والے ہیں

و حضرت میاں صاحب

دوسروں پر ہندوؤں کی تصویریں لگانے کا
خوار پر نیکیا میری مدد پر دسامانی کا

سب بیان کرتا ہوں احوال پریشانی کا کیا کیا سمجھ رہا جو وہ خیمہ جانی کا

بابی بر قصه جلاله علی کتب و کتب

شیخ سنان المکی المصنف

بسر زین بی بی شمع چشمت
عشق باز می یزدی زمین زمین مهر
کوتاهه غلامی و جام نه تنها
این انگه زمین کجا کوی گل اندام نه تنها

اتفاقات که من بی اوس روحا تنها

کلی بگره شوق کسین سیه جلد آنا

اوس ستمگار سانسوس طاعتی بی نگاه
ملک را بیا دین میو گیا ایدم تی تنها

ظاهر ایتین تو اوسنی کرین الیب والیه
مینی جلنا که سید و لدر ملا بی دل خواه

یہ سہما تارا آخر کو دغا دیوی کا

کر جفا غیروں مل حکمو اوڑا دیوی کا

ملا تو کین یارومی عشق میں سحر شازہوا
وام کیسوں پر رو کی گرفتار ہوا

جو دغا باز بی ظاہر میں مرا باز
سعدی و جانی میں او کا خریدار ہوا

یہ سہما تارا کہ عالم جو کبری بی پاری

دل کی جانی کی ہوتی ہی بی معیار ہی

یہ سہما تارا کہ عالم جو کبری بی پاری
دل کی جانی کی ہوتی ہی بی معیار ہی

حسن کا اوسکی نوک پر گرمی باز آ رہا تھا۔

پہلی سہ ماہی میں ہی خرید آؤں گی

اوسکو مشہور کیا گری بازار می کی

عزیز کریم اور اسکی شہین پسر کیا ۔ عزیز سو اسی پر مبنی آبلو منھور کیا

عشق ہی میری پیمان تک اور یہ مشہور کیا ساری عالم کی نگہ میں اور یہ منظم کیا

وہ سیکڑوں کا شوقی ہزار وہ سب کے سب

ہمیں مفلس کی وہ بڑا دلچسپی کہ کتب کہتا تھا

الحمد لله رب العالمين وصلى الله على محمد وآله وسلم
منظر ایک نغمہ وکینسی کی دستی سن ہم

بارگزی ہی میری مالکی تیری غلامی۔ کہ خود آدھ ارجان نکر مہر نہ سلم

عزیز میر آکھلا لاہم چٹ ہو جا ہی برا

باسمہ کریم علیہ السلام

ہم نے انہیں تمام شے سے محروم کر دی ہے۔ ان کے گھرانے کے تمام اعضاء کو مار ڈالا ہے۔ ان کے گھرانے کے تمام اعضاء کو مار ڈالا ہے۔

لواں ملک چھوڑی تھیوہ

ایک دوسرے پہنچا کہ ہم خوار پیرین میں پیاری
پڑو خوش بین بل ویکھی میں ہم پیاری
بک کوئی اور کرن تجھ سے تو خوش ہو کر اوکو دل دیو نیکی ہم ویکھی کی تجھ سے بہتر
پڑو لدا لدا دیکھی اچھی دال لہ بکر اوکھی غم دست میں کرن کی بس ہم ادھ ب

آپ اس حرکت بیجا پشیمان ہو گئی
دیکھ کر نہ تو میں خوبسایران ہو گئی

باز آجوری او ظلم سے اٹا اٹا جان اتنی ہی جفا خوب میں مان کیا
خو کر مجھ سے اڑ گیا کیا نہ ترانا ز اوٹا مجھ سے تو عاشق جاننا ز کو گز نہ سنا

ورنہ کرا دجھی رو رو کی پچھا دلیگا

مجھ سے عاشق نہ میان اور کوئی پاو لگا

میں سے کلمہ ہی تو عاشق کا جلا کافر کہنی میری کی تین توئی نہ مانا کافر

مدر مجھ کی کیا جان نہانا کافر ابھی عاشق کی تین اتنا سنا کافر

کہہ چکا ایں سچ کتا ہوں آج پور دی جو

درد ز زور لب ساغونی فیسوشتی در

واسوخت نواب جهان و تخلص خودی زمر شد ز لعل

یاد ایام که کینه دلکو غم در دونه تنایا گم آهین زین سبب به دلم سر دونه تنایا

اشک سبز انگونی جاری نه پیلخ زرد تنایا جام آهین به میر می برین گریه تنایا

کام رکبتی نه تی برگزگ خود کام سبب هم

را ندن زیست بسر کرتی تی آرام سبب هم

دلکو چون ماهی بی آب بی تابای تپی نه به وحشت نه به روزانه میر به نوبی

چمن طبع من ایک دنیا نشا دلانی تپی حسرت دیاس و غم و عجز و نایاب تپی

باغ عالم کی هوا و آب دل اندر ده نه تنایا

غریبه خاطر زمین گل بزمرده نه تنایا

کوی زو مانا تو کتی تپی که روزا کیسا غم کی گنجین مننه اشک و نوبی

حال خوشی به یون به یونما کیسا دل و دین بهوش و خورشید و نوبی

لوگ معنوتون کی کیون جو کسم سبب تپی من

عاشقی چو می کجا عشق کی کمتی من
لب جود کند آید و یکبار که میااست اینجا
بجز اباغت مرطعن و طاعت می عشق
شعله و زعفران و زعفران و زعفران

راه نلدای به کلو می رزن هو جانی

دوستی که بی حسد و بی دشمن هو جانی
آتش افروزی لاف می کشد هم نمی آگاه
لب به لب جان ز می باشد آه
بی امان دانی ای کس که ناری نمی

لاکون گر چونک می بین ای جگانی

قینش کو اسنی کجا کن صرا می عشق
عشق کی رنج من و است کاسه و جام کمان
عشق کی رنج من و است کاسه و جام کمان

عشق کی رنج من و است کاسه و جام کمان

نہی ایک بائی کو سنیں کہ ہزاروں سال پہلے
وہ ایک آغوشِ محبت میں تھیں جہاں
کلیں ہلاکتیں دل ملور دیکھتی ہیں
وہ میان کنواں تھا اور کبھی نہ کلاں کی مہجرات

پہچان میں لائی آخر بھی وہ زلفِ سیاہ
خوشی کا منہ کبھی عوضِ شام غریب
خشبِ تار یکسویں تھا وہاں
ہو گیا گریہ کی سیڑھیوں پر

موجِ برمی عیشِ دل بیستم تھی
زلفِ جانانی عینِ شک کی ہو گیا کم تھی

دیکھتی تھی نہ بھی چاند سے وہ ہشتابی
آج کل شہر سے بہتر تھی شہناز تالی
وہ عمارتِ خازم جو ان کا سہم سہا تھا
ہر جہان کی تھی جہنم کی گلیوں پر

چشمِ باریک تھا اور کبھی خطاب پر میرزا
چشمِ باریک تھا اور کبھی خطاب پر میرزا

مئل روم کی لکھنوی کی پیشینہ خبر از او سید خون آموئی و شمع بھی لازم تھی گز

میدہ زگرستان بہ نظر کرتی تھی

شونجی چشم غزالان بہ نظر کرتی تھی

گرجہ خراہ تھی او سید کج کی کجہ پر نور جان محل کو آتا مانند کتان عقل دور

مادر جلو جلا تا تو بستی تا مقدو اس جان بخش کالائی نہ زبان پر مذکور

ستے آلودہ نہ اون دامنوں نہ ہم مری کاش

شب تاریک میں انجم بہ نظر کرتی کاش

میں تو بستی کوی طرح جاہ زرخیز کلا و دینے تا جو کوئین میں تو بستی بہر تیا

اوسکی گردن کی صفائی بہ حسن ملکہ و کیتا گردن صفائی بلورین کی صفا

کود تیار ملک سحر نور صفائی سینہ

دیکھتا ہوں ہما جو صفائی سینہ

سحریت زلف کی تراکت تیرا کوئین مال لکھنوی و ست جلف کو گیتا تیرا دل

حکمت بہ سحر زبان ہی کرتی حاصل بیچ بیوی کرتی ہی لکھنا مشکل

مرہم سان و سب کچھ نہ کچھ تیا لکھو

کو رہنمائی یا مال سراپا : مجھو

ہیں سوا مومن اس طرح کوئی خوار نہو اس بلدین کو بھی اس ان گرفتار نہو

جو مرض مجھو ہی اب کوئی بھی بھانہو اور یہ ایمان ہوئے ہی یہ یہ آثار نہو

دن جو گذرا تو یہ درطکائی کہ شب آتی ہی

عشق کی نام یہ اب تو بھی تب آتی ہی

عبر و دام محبت یہ لکھنا معلوم ایب دریا میں ہوں ڈوبا کہ دوسرے

اس بلدین کی گراموں کہ سب لکھنا معلوم سیر گلشن کو بھی جاؤں اور ہٹاؤں

ہوش غلب کی یہی مالوتی میں کھوڑ گیا ہوں

سکڑا ہی اگر غلب میں رو دیا ہوں

اس قدر محبت فی کبار ہی بھی مراغہ مثل آتش لہری ہی نظر سب

کھٹ گل ہی بھی کرتی ہی آتش دماغ روشن غلب ہوں دل تنگ

مثل شبنم کہیں گلین کی تلی رو دیا ہوں

اور انہی سب کو ملک ملک کی گلیوں میں ماریاں

گداز من و زانت از منی سیاهی منی سیاهی
بندام و در دست ای کون می نه کون می سوسن مار
کچر غلب طح بسرونی تپی اب ملان و مار
بیقوله یی بین ایک جکر مملو مزار

اشهد بحجابه نكل طامون منكم في طاعت

صورت سبیل کہی جاتا ہوں دریا کی طرف

کس طرح اس میں دل نہایت اد کو آب نشاد کو یوں
کیونکہ اس میں خاندان کو میں آما و کو یوں
ا کو یوں شمشاد ہی کہاں جا کی میں فریاد کو یوں
عشق میں ظلم کیا کس طرح طلب واد کو یوں

آپ سواند مومئی اور کس نرسوانی

شکوہ دوست جو کبھی تو نہ کیا کبھی

بخت بے باک از این بی گناہان در تپتی کینا دشمن کو بی دشمن حسین کجا لازم بی

خبر مشہور ہو کر لوگ اس کی کفر و کمال مذمہ میں
 پہنچے جو کہ تمام میں بدنامی ہوئی تو دعا لاہرم میں

کنشور حسن زمان بیست و یک سالگی

وہ خدا کی بھی عالم میں بہت یاد رکھو

آتش غنیمت سے مہربانی اگر جسم گزار
شیشے کے آؤں زبان پر نہ کہی دھار

کات ہی سر کو اگر تن سے پتو ای مایہ ناز
تو ہی ثابت قدمی سے نہ بھی آؤں باز

مہسوفت پہلی ہی کہتا غریب ملنا نہ بھئی

شک سے من تو جوتوں اور مہر روانہ نہ گئی

وہی ہم میں کہ آئی تو بلدی تھی حسین
روشنی تھی تو سماج سے مٹاتی نہیں

کہوئی جاتی تھی تم آؤ وہ جو باقی تھی میں
چین پر تانہ تاجت نہ سائی تھی میں

دن میں سو بار کمر قتل پہ اب کستی تھی ہو

قبضی مار کی زد میں بہ مغربی ہستی ہو

در در میں بری ہو تا تو پڑتی تھی نہ کل
آپ تھی نہ لگاتی تھی رگڑ کر ضد

نہ جدا رہتی تھی مجھ سے کوئی ساعت کوئی لمحہ
اب تو تنغ غم مہر کو لگتا نہیں بل

خوب بیمار محبت کی فدا کرتی ہو

سر لگتا ہوں تو کتنی نہیں کیا کرتی ہو

شمع زکات تری پہلی کوئی پروا نہ تھا
حسن تھا میری طرح کوئی نہ تھا

سہارا پائی عطر بنا کوئی ہے نہ ہوا
سہارا پائی عطر بنا کوئی ہے نہ ہوا

اب گستاخانہ جہان میں ہی بہشت تیری

نہیں جس و خار سے سنا ہوں مکات تیری

کس کس کا کون ایک سیکر اور لکڑی ہے
لاؤ اور دیکھو اس کی عاجز من طیب

تو پرواہ نہیں مجھ اور میری حالت عجیب
ابھی کریم کہ بنیامون بلکے کی قرب

کس طرح زبہ غیر اپنی برابر دیکھوں

حکمی ظلم نہ کیا ہو وہ کیونکر دیکھوں

بہشت میں علم نہ آئی کا
اب نہ اچھو گیا اون لوگوں کی گرجا نیکا

ساق میں تھوڑے سے
دیکھو مطلق نہیں تھوڑے غم کھائی کا

یہ فرومایہ خریدار تیری کس دہ تھی

ایسی بچی بچہ بہ اظہار تیری کس دہ تھی

تو سچ چرخ کا زعفران جیسا ناک
تو سچ چرخ کا زعفران جیسا ناک

تو سچ چرخ کا زعفران جیسا ناک
تو سچ چرخ کا زعفران جیسا ناک

آئینہ سامنی ہی موعودا شائع ہوا ہے

اور یہ سکرگم بنی توڑ شکستہ ہم جلتی ہیں
 باغین کو چڑھتی ہیں وہ ہاتھوں کو ہم ملتی ہیں

ملنی والی تبرجاست اوین منعموم بین ہم

ملٹنی ای دولت دیدار یہ مسمومین ہم

چاہی آپ میری تم خلق میں مشہور ہوئی جب کیا سب کا گماں تو میری ہوئی

ہمیں مانوس ہوئی اور غریب سپرد ہوئی

یہ ملازمت کی وقت اس قدر مختصر تھی

بادر کینا جیئیں لازم تھا اور نہ تو سہولت کی

یہی منظور ہی صاحب کو ملا بلکہ میں ہم : کسی کی ملکوت ہی کہ بروقت ہی ہو

ہم یہ کہلاتے ہیں تیرے چاکر عین الہی کا نام

لقد كان هذا الكتاب من الكتب التي لا يمكن أن تكون إلا من قلم كاتب عبقري، فكل من قرأه لم يجد فيه إلا ما هو جدير بالاحترام والتقدير.

نورین ملا تھا اور کوی رنگ فر
میکنا شہر باب ہم کین جانی ہیں
ہموندی پنی کوی تاجہ سب زیادہ شہر
ہم کین سب یہ لگا دین تیرہ سہونہ کسہ
تہانہ منظورہ مند سب تیرہ ای عربہ ختم

لکھا کھوید خدا جابی تو جہا کسہ

نیری شہر این ہم اوس پیری شہر کسہ
نہم سن ریز اوسکی تھی جانا سو حال
بکے زلف اوسکی گھر دیکھی تو نورست دیال
ہم کین سب کا بیدہ ہوا عند لعل
ہیت ابرو کی نہ معنی چہ کسہ پنی خیال
محمود چشم کی گشتیدہ باز می دیکھی

آنکھیں کل کل جہا کلون کی درازی دیکھی
ہوئی لی چرکہ رخ اوسکا تو حجاب
حال مشکین کو جو دیکھی تو نہ خواب آئی تھی
گلستان دیکھی تو نہ اور کسہ خواب آئی تھی
آنکھیں کل کل جہا کلون کی درازی دیکھی
آنکھیں کل کل جہا کلون کی درازی دیکھی

ہم کین سب کا بیدہ ہوا عند لعل
ہیت ابرو کی نہ معنی چہ کسہ پنی خیال
محمود چشم کی گشتیدہ باز می دیکھی

شکست او تو بلبلان خورده کی تو نمک
دانش چرب جوده سلک در دندان و لعل می

خوبی چاه دقن جوئی خجالت بین رازی
و یکسر حسن گلشنم بگر و نکو حکامی

سینه دوش و دگر نکرین سلطان کردی

نور آینه زانجو شمع حیران کردی

و یکسر دشت صافی کف افسوس ملی
ساق سبیل کی صفا و بلی توجو

مدری اسن مازیس ثمر که میرا بس خلی
فرش آنکسین کردن اسنی او سنین تلون کاتلی

سبیلون بلبل ادب اور قیسک ادبوانه رهون

نوعلی اور سن او سن شمع کاروانه رهون

سامی سیر می ادب پیا کردن تو دلی
سجده و سحر کی بشارتین کاسین لون تو دلی

گالبدان و لعل می می سن ادب مدون تو
بلدین ده میری صدق می سن رهون تو

کجی می غربت تلو جی می به تنگ آنجی تو

ایچی عاشق کی سنا نیکی سزا با می

بهر کجی عشق کار فرستین بهونیکا نام
کسی موتی سینه صافین می سنان خود کام

دینا چشمه ز جویان / لایم آستان جویان / دینا چشمه ز جویان

بیت لایم که کسبم غم نبوده بشوید

از بهر رو خدا آرد آینه در مسواری

بیت که کسبم غم نبوده بشوید

بیت که کسبم غم نبوده بشوید

بیت که کسبم غم نبوده بشوید

بیت که کسبم غم نبوده بشوید

بیت که کسبم غم نبوده بشوید

بیت که کسبم غم نبوده بشوید

بیت که کسبم غم نبوده بشوید

بیت که کسبم غم نبوده بشوید

بیت که کسبم غم نبوده بشوید

بیت که کسبم غم نبوده بشوید

آه نه آگاه که با کلو سب کتی بن چاه
عشقی در حالت مل هوئی بی سلاح

بای کیا دن تپی که جب بی خبری هستی تپی

کامی کو آیت پر نو گری هستی تپی

ظلم پیدا کی کتی بن واقعہ تباکون
خانہ برآه کتی بن واقعہ تباکون

خسند آیت کتی بن واقعہ تباکون
آه و خبر یاد کی کتی بن واقعہ تباکون

کی صورت کی غفلت بن خرداری تپی

وہی دن خوب تپی جب تک نہ شبیاری تپی

پیشتر آت کو سطح نہ بنوایی تپی
کیا ہی آرام سے سوتی تپی نہ سیرایی تپی

غیر دین غریب کی مشاوری تپی
خوش کن تپی تیغ و درو کی نایابی تپی

سو ہند چلی یہ دل سیزہ من کی شکست تھا

برجائے شکست کی گدگد کی شکست تھا

وہی دن خوب تپی جب غم سے روک نہ تھا
عشقی کی پیچ ز سہار خردار نہ تھا

چشم الفت من دل زار گرفتار نہ تھا
عیش و طبع کی تپی ایک کو آواز نہ تھا

ایس هو شیار بی بهر دی بهر پتی

میشیز لکی اونی سکه گاهی تپی ان پرزاد و نگی صورت سکه گاهی تپی

سکه بر می است سکه گاهی تپی هر اورد و صلی می اند سکه گاهی تپی

کیمه نه خوبی س صاحت کی خبر رفتی تپی

چاشنی شت ملحت کی خبر رفتی تپی

مرد سیمی تپی که رسوا هو کا نوجوانی بین بین زلف گامود هو کا

چوبهار ازین چر جا هو کا و یکمین انجام اس آغاز کاب کیمه سر کا

ایست سیمی تپی برین بین دو چندان هو لکی

به بلاد سکو خبر تپی که پریشان هو لکی

نارامی که کمان آباده چلا آرام بای بی تابی دل تو بی لیا کام تا م

سینش شش سبی آتمه پوز استلم بی سوز شام سب سوز شام

سفر بونی نه طبیعت به بلاد شش هو تی

اب کل من در اگر عشق کی آتش بوی

درد ای مشک روان ضربه کبیرا مہون آتش عشق کی گرمی سے پہکا جانا مہون

خسوف رخ و رخ کی سن تاب نہیں لانا مہون مای کیا آگ لگی ہی ہی جانا مہون

سرد مہوتی نہیں پس اپنی دل زار کی آگ

بہونک دمی عشق کی کسی شعلہ خسا کی آگ

ظلمت دل کو کیا عشق کی جب نورنی کم صاف آنہ کی صورت نظر کیا غلام

عشق و کھلانی لگا اپنی مکت پیہم بہنہ آتی ہی جوانی کی عجب سحر

دلکا پہنی نظر آتا تا او بھینا مشکل

گہل گہا اب کہ او بھینہ کر ہی بھینا مشکل

خلق میں سبکی ہی عشق کا دین زیبا ہی عشق پر کون تیرا شان نہیں زیبا ہی

اگر کہیں ہم غمراہ یقین زیبا ہی عشق کا خاتم خاطرہ نگین زیبا ہی

دوست عشق جو ظلم میں رواں مہوجا ہی

کیا عجب ہو کہ ہر ایک مہر سلیمان مہوجا ہی

عشق اور عشق پہلے موتی جو عیان دنیا میں
ہوئی ظاہر نہ کسی راز حجاب دنیا میں
حق کی آرام گاہ نہ نشان دنیا میں
دلکشی طوط نہ کہیں پرو جان دنیا میں

— رہنمائی معتمد اس راہ ناکو سبھی
خلق عشق سے بند ہی یہ خدا کو سبھی
جانی نہ اگر جلد گری دکھلا تا
کبھی صہبائے داغ جگر ہی دکھلا تا
سفر اگر شینہ دلین نہ بری دکھلا تا
پردہ چشم نہ شکل نہ بری دکھلا تا
دل نہ بون شیفہ زہرہ شامی ہوئی
ز فرشتہ بھی غریق جہاں ہوئی

دل مینوں کو اگر عشق کا لہا نہ پیا تم
کبھی سوچی ہی لیا نہ وہ لیلی کا نام
دل فرماؤ میں کہتا نہ اگر عشق بیغام
کبھی شیریں کی جوانی میں نہ ہوتا وہ نام
سکو عالم میں عجب عشق کی سکر ملی

گھر ملا بار تنہا ہی دل ازار
شعیر چو گریں نہ پروانی ہی جانی پکار
عشق کو دیکھ کر کتنی براہ
شعیر چو گریں نہ پروانی ہی جانی پکار

دول پر دل مل جل جویا
ماه نعلانی ز ریخه پیر مویا

عشق اگر چاہی صورت نہ میان پوجانا

جلوہ ماہ شب کیوں چاک کھان مویا تالیا

کشتن شوق ہی اس عشق کی غلامی چلا
عزت پرست میں کیا نہ اس کی

آشکارا ہی اس کی کشتن کاہ
سجھ کر اسنی دل بند

کلی ایک ایک جی کو نہیں وہ آفت ہی

چھوڑنا عشق کچھ کو نہیں وہ آفت ہی

کرم میت میں گرفتار ہی جان بخلین
کچھ صورت بدین عین دین دم نہ

حسن اور عشق میں ہی دشمنی جان مونی
ایک ہی جادہ سوان و لونجی بنو

کر ہی میں دن مالک میں یہ آفت بہر

عجب شعلہ وحش ہی بنیاست بہر

حسن خلعت میں اگر نور ہی ہو عشق ہی
سور و لونجی ہی شک اس میں

سور و لونجی کی گویا کاست ہی بلار
انہیں سوچو تو کجا ہو کاست ہی

شعله انگلی من یہ شعلہ پرواز من یہ

فرمن مکرور برق شراندا ز من یہ

انگلی خلعت من قیامت کی شرع ز من یہ انگلی آتش کی ہر ایک دلعن بڑی بڑی یہ

ہر جگہ انگلی منی ایک شاعر انگیزی یہ سنی اگلی آتش کی عرف ریزی یہ

کچھ منی ڈنگ کی گری یہ دکھا دیتی ہیں

جلد وراں ہی بی آگ جلد دیتی ہیں

حسن و عشق میں یہ دست گریبان دولہا ہر جگہ من یہ نسی سلسلہ جنباں دولہاں

فشتہ پرواز من عارت گراخان دولہا ہر جگہ منی میں ہی آتش جنباں دولہاں

ڈنگ بی ڈنگ مانہ من عجب موتی من

ایک نیرنگ زلفی من عجب موتی من

حسن منی باغ کو عشق ہی اوس میں گل کی ٹانہ شگفتہ من ہزاروں ہی حسن

ہر ہر شاہ منی طرح ہی سبکی تر من لاد ہی کوی خوش آئندہ کوی ہی نہر

ڈنگ و طرح کی من وضع ہزار انگلی من

جشم بدور کہ کبا خوب پیارا نکلی ہی

جس کو سب کتنی مین عالم مین خزان اور ہمار
ہمراہ اور وصل مین دکھ مین نہیں نہ ہمار
جس روش بہو نکلی مین سائتہ گلستان مین
ہو نہ ہی گلستان مین کو مینا و ن اہل

باغ مین بہو نکلی ازار صا صا ق ہی

بہان ہو ای نفس سر و دل عاشق ہی

پا الہی رہی کہ سبز سیتہ بہ جن
حسن کا صفت خزان ہونہ کی ہی
بہو نہ بیچ دل نکلت ایک عمر رہن
شک گلہ مین کہ بہو نکلی ہی نہ

مثل گل کوئی گل اندام نہ پڑمردہ ہو

باغ مین دل عاشق نہ افسردہ ہو

نیر جی قدرت کی نکلت مین یہ ای سب کیم
حسن اور عشق کی ہر جا بہ ہی ہی
جشم خوب بار مین ہی تو کہ مین دل ہی دینم
ایک سب عشق ہی سوز گس بہو نکلی ہی

بہو نہ صورت کی سنی نہ فی فانی ہر جا

دل ہی تیر ملاست کی نکلت ہی ہر جا

کس جبین کی اسکو وہی جگر کی میو کا
عشق کی واسطی دل سہل کاشق میں بنا
چشم اسواسطی ہی حسن کا رنگی جلو
اسطی کوئی میں عشق کی نا آبی صدا
دست و کمال عشق ہی است زینت کی اسطی کی

بیاوان میں نور مجبور ملک جانی
نور جانی میں یہ جفا نہ بین جہول ہکا
کب خبرتی صفت ابد دل پروردگار
جوڑیہ لطف ابداد بہت جوڑی کا
لاکھ جاو کوشی دام میں دل بھلائی کا

چشم کاشق کوئی ہی پنج پر و کلاؤ لگا
عشق وہ ہی کہ ملک میں جگر اسطی ہی
جہان اسن طاقی ماوکس ہی کسکی ہی
کبات ہی موت کی کیا یاد و یاد اسن

جتنی ہی حیل و دھرم کو مارو تاں لا کسکی
دشمن کی ہین جیانیہ ہی ہوا کسکی
دشمن کی ہین جیانیہ ہی ہوا کسکی

وہم ہر من جلہ کی پرونا کیسا دلکو دریائی نظر میں رہو

جلو میں ہری ایک نظر دیکھیں وہ

دلچہ قابو ہی جنہیں عشق تو کر دیکھیں وہ

ریا غریب اب اپنی کہانی کہی جی میں آتا ہی کہ اندامی جوانی کہ

کسی سے ہی ہو شکون کی روانی کہی امی زبان ضبط کجا از نہانو کہی

دل جان آمدہ از عشق نہان بار کجاست

پرہ راز دل افتادہ دل آزار کجاست

دل بیاب کی بیاب کی گیرا ناموں کہی صرا کی طوطی شہرہ اور بیاب کی

ہون میری چین چین چین بیاب ہون مطلق میر تقی نوک زبان لا تا

عشق کی پیچ میں تار ب تار نہ بیاب ہوتا

یاتی آدمی میں دل نہ بیاب ہوتا

حق اور عشق ہم ہو کی ستمائی دل میں میں ہونا حیران کہ کد کد یہ درانی

فستق و نمونہ کی کیا پانی ہو شامی یا خدایا کہ کیا الکا ہر امی ہوا

عقل و دین و خرد و ہوش کا سماج بکھینچا

کشتہ مرل کو انہیں دو فونی تاراج کیا

ہر جی بے عشق کی آمد کی لہ اتر آئی کیا ہی نہیں و خرد و ہوش و فانی ان گہرا کی

کشتہ زمین نہ چھٹی کی ٹھکانی بائی نشتہ موی بنا کنی کی دل بے غرض ٹرائی

چھوڑ کر دوسری یہ سب پاس کیا سوئی

ہم فقط عشق کی پسند می بن کر خوار ہوئی

نہاں ان عشق کو سن ایسے سمجھا تا بلکہ میرا دشمن یہ کہا ہے میری پہلو بتن بلکہ

مول بہ طلبو نہ راکچہ می میرا بس نہ جلد بہنوں کی فتنہ آگ کہ دل سب میری صنیہ میں جلد

کہہ آئی یہ یہ طبیعت میری گہرائی ہی

دیکھی بے عشق سے کیا ہے بلاتقی ہی

آئینہ میرا گدراہ سے نگاہ ہوا کیا کہوں دلو جو کچھ صدمہ جا لگاہ ہوا

خوشی بیش نظر جلوہ گرا لہ ہوا کہ جس دیکھ کی مینی راہ سے گراہ ہوا

ہم ہوش باقی رہی سب طاقت بل وور ہوئی

عشق کو صاف اسیری میری منظور ہوئی

دوست تابکر دیکھ کی کہوئی ہوئی بال
پہنسی گئی پسند و عین الی کہ ہوئی
چو گیا جادون طرف زمان بہشت کا جال
جمع لاکھون ہی ہوئی دین پریشان خیال

کہوئی یار کی وصف نے سنی بات یہ ہی

وہ کہی جگہ نہ دیکھی کوئی وہ بات یہ ہی

فکر آتی ہی میری تازہ سراپا لکھی
سب تاناخا پا وصف ضم نہ لکھی
خود پسند و نکر پسند یہ ہوا لکھی
سب بالہ ہودہ وصف قد بالہ لکھی

فرق گرگز نہ موزوں نہ وقت کہچ جائی

سامنی چشم کی تصویر سراپا کہچ جائی

ساتھ اس حد کی اس طرح نی مایہ ملک
علم فکر نی برا ہی کیا تازہ خوش

در مضمون نظر آئی گئی سب علقہ گوش
کہوئی اصدا ج طبیعت کی تلک طم اور گوش

طبع میں حسن کی ہر وہ نکاحا اور یا

میری آب در مضمون نی بیا یا در یا

دل نہ ایک لہری نہی بر محبت نہی دہی عزیز زلف کی بوموج طبع نہی دہی
سر پرشانی بی سب حقیقت نہی دہی دلین ایک مجمع آشفٹ کی رات نہی دہی
بڑھک بندش کا طبع نہی دہی

دل سودا بی محبت نہی جدا نہی دہی

ماگ وہ ماگ کہ بی لاک گنزار ہوں - پاراں راہ سے تازیت تیر ہار ہوں
اسکی خوبی سے اگر کچھ ہی خزاں ہوں صدقی اس راہ خطرناک کی سوار ہوں
ماگ اوس ماہ کی زافونین کہاں پیدا ہی

شب تاریک میں بہاؤں ان پیدا ہی

زلف وہ زلف کہ دیکھی سے پرشانی ہو حسن سنبھل کو بی سطرچ شمعانی ہو
ہوا آشفٹ نہی بی سوسامانی ہو دل سودا زورہ کو سلسلہ جنسانی ہو

گر نظر دور سے وہ زلف گو گمیر پڑی

لاکھ بابا بی نگہ بین وین ز بحر پڑی

ایک صورت پہی بیان آٹھ پرکائی آ

مراعہ دینی کی یہ دینی ہی خیر کا ہی رت ایسے دیکھی نہ کوئی بن و بشر کا ہی نہ

آنکھ کھیر جو پردی نور نظر کا لا ہو

ریکھی اس پر شام کو نوروی سحر کا لا ہو

اس طرح کبھوں کی پاس چمکی ہی جبین صاف اس جانب و محور کی ہی جلد قرین

حسین پشانی میں ہو فرق یہ ممکن ہی نہیں گہٹ کی بتا ہی رہو نہ بدلا بدر کھینچ

کھی ابرو پہ جبین دیکھ کی جو بنیا ہی

نصیب محراب در حسن بر آئینا ہی

قتل کی واسطی کہیں حسن فی طیار ہوں کہنچی رتی پن میری سامنی تلوار ہوں

بہولتین پن نہیں دم بر بھی از نہا ہوں و صدم کتا ہوں نیا ہی وہ خدار ہوں

سامنی آنکھ ہونڈ کی پر جاتی ہیں تیور اونکی

دل پہ جل جاتی ہیں سو طرح سج خنوار اونکی

اٹا می وہ چشم جب دیکھ کی بیمار ہی دل کہ چہ سوار گن بیمار ہی راز ہی دل

سو طرح دام اشارت میں گرفتار ہی دل رات دن یاد میں رہن آنکھوں کا لہر

یا طبیعت بون هی آبی بر فلک لکنتی هی

کیا پلک سیهین عاشق کی پلک لکنتی هی

چشم سیهیدہ آمو کو بیلہ کیا نسبت این فسون سازی بین چشمان مستی داشت

کیه جادونی کمان بائی بی ایب قنات سامیری کو بی کرشمون ہو جنگی برت

معجزه چشم ده ایک پانین دکا دیتی هی

دل درده کو اشارون بے جلا دیتی هی

محب سوط کرمی خبر مرگان کو تیز شوق بین قتل کی هی جان کایک کو پرز

غیر ممکن هی که هوا وس صف مرگان گیز آنگنا چنی تیر می لاکه چون بلکین خونیر

نادک اندازی معشوق سیه ور کسو هی

ایب ترون بے بلا خوف و خطر کسو هی

سفر جنه تابانین هی بی بی کی ضیا ایک لب نور کا بی مهر و رخشان بین کینا

سورده گوش که بین کان جوا بر کسا آتیز گرو سی خیمه دنی بائی ده صفا

سورده گوش که بین کان جوا بر کسا آتیز گرو سی خیمه دنی بائی ده صفا

سورده گوش که بین کان جوا بر کسا آتیز گرو سی خیمه دنی بائی ده صفا

دانت وه دانت که بر عیالی گشت خون گرمی

وه دهن نکتہ سرمه هم می بی ورم و کان
ایک کجده سخن آیین نهین قدرت عانی
ایب تنگی غوغا بیلد با می کبان
دیلمه کر جشمه حیوان او سیاب کب می
نخواب و خواب دهن کب می جاتی دهن

لبغیر سبج خاموش می جاتی بین

وه زرخدان می که می ایک خدای قدرت
حسن کی بر کا گوداب می کیا خوش صورت
دیلمه می جاہ زرخدان سر ایا میریت
آب دهنی کی دکنه می آیین بیقت

گر کی آیین کب نه بر کو می ملل لکلی

سپه کهنان وه می نه یوسف کا کب می مل لکلی

کردن اب می که آنکون نی نه دیلمه زنده
شخص صبح کی ملنند دکنانی می بماند

مستحق زرخ کی بی جل سوی می طیار
ناتیه گردون من حامله من نزلای می

باله زنده بیلده گردستان من جمنه قبح وه گردن می

شعب کافور می شمع می ایک شمع می

سور

پاڻي جي ڪي جو رنگت سڀ ڪي رنگن ۾
اب سروسٽ دل زار ڪيا اوڀري جل
ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي
عشق مين دل ڪيڻ لاهاري ڪيڻ لاهاري

ڪيڻ ڪيڻ ڪيڻ ڪيڻ ڪيڻ ڪيڻ
آڇ ڪيڻ ڪيڻ ڪيڻ ڪيڻ ڪيڻ

ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي
ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي
ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي
ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي

اوڻ ڪيڻ ڪيڻ ڪيڻ ڪيڻ ڪيڻ

ڪيڻ ڪيڻ ڪيڻ ڪيڻ ڪيڻ ڪيڻ

ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي
ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي
ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي
ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي

ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي

ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي

ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي
ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي
ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي
ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي ڪاٺي

بند مہم کی شب و روز کی رہتی ہیں

جان و دل طرف مہ بندش میں پہنچ رہتی ہیں

وہ شک و صاف کہ آئینہ ہو غریب سے آب قدرت حق سے زمین پر ہی مہ قرعہ پتا
وہ صفائی ہی کہ خورشید کو ہی آبی حجاب وہ چکنا چک کی ہی آبی ستاری کو تلاب

ہاتھ لگ جانی کر وہ ہو قرار آجانی

پخت سے دام میں عنقا کا شکار آجانی

آکی تشریف میں خاموش زبان ہوتی ہی بات ہر دم کی ہی پردہ میں بیان ہوتی ہی
دل کا شوق کو مگر تاب کہاں ہوتی ہی پردہ شرم میں تشبیہ بیان ہوتی ہی

بیان مضامین حباب پسندیدہ ہیں

دوہرہ نو نئی صورت سے مہ چہیدہ ہیں

رائیں ایسے کہ دیکھنے سے بدی دل زہار اس قدر گوزنی کہ کافور نہایت پشاور

سبز انوائس کہ ہوسہر کہنی کی خواہش پر باہ دل بیتاب مہ تر پائی کہی آبی نہ

تکبہ منحل کا اگر بن کی ہزار آنگا

عوی بی سر بری ز لعل و غم آتش

بند لیان گلور می بیند لعلی خدای خورش
عیش کی با خون کو امان نه کسی نسبت
درج مناب کی پانی دیکھ کی فوق صورت
بہی ابرہہ سنی باسی نگر کی طاقت
بند لیان حسن و طاقت میں فروق دونوں میں

حلقہ حسن کی کیا پانی سوئے دونوں میں
پنیر مہر کو سی پتہ پتہ جلت
پیش باہ کو ابرہہ کی صفا جلت
رستار کی سی ماضی کی ضیاء جلت
شفق میں کو سی رنگ صفا جلت
سر منہ عالی نہ کری تک و می انگور فین

خاک پا پوشت کو لیا می پری انگور فین
ہم کدایا جو نہایت تو ہی آفت جلت
ایں بختار پہلا دیکھ ہی دل جامی نکل
باز آئی جو لکھتی میں سہ کھائی لیل
وہ ملاوٹ کی میں انداز کر دل ہو بیکل
رنگ و لکھ غضب بل میں رنگنی ہی

بہی ابرہہ سنی باسی نگر کی طاقت

اوتنی آئینہ میں دیکھی تھیں صورت اپنی تھیں معلوم او تھیں حسن کی نشت ہی
ایسی جسمی تھیں پرگزہ حقیقت اپنی ہوئی انکس بن بہت خوب ہی

حسن پرانہ تھیں شکل بہ معرور تھیں

کسی سے آنکھ لڑائی اپنی منظور تھیں

چہری پر زلفوں کی تل کھائی ہے گہرائی تھیں دو بچی کیسوی وہ سلجائی ہے گہرائی تھیں
وہ رنگ گہرے تھیں کھائی ہے گہرائی تھیں عطر پوشاک میں ملوائی ہے گہرائی تھیں

خود کو معشوق بنائی کا کچھ ارمان تھیں

جان دینی کھوی رہی اسکا اپنی دھیان تھیں

ایک معشوق ہی عالم میں جیت ہوئی تھیں کم سادی پوشاک سے رہتی تھیں نہایت کم

کتنی تھیں مار پٹی تھیں او بھٹائی تھیں دم لہر ہو لہکا ادم ہی کسی سے نہایت کم

اپنی کتنی سے تھیں او تھیں کچھ شوق تھیں

کبھی گردن میں بھی نہ تھیں بسوا ملوک تھیں

آئینہ میں دیکھتی تھیں گہرائی تھیں تھیں چہرہ اپنی تھیں گہرائی تھیں

بنائی جو جو پہنائی تھی گھڑائی میں
کندہم کن جو سوتالی میں گہرائی میں

بات عاشق کی نزاکت سے وہ کبھی نہیں

در دہرہ ہوا میں افشان جو کبھی نہیں

چشم پر بارگاہ ہی ایسی کا جاں کا جو
دور سے لڑونگی گلی سے ایسی بیکل کا جو

ایک ناک میں کہ اوٹھا ہی سینے کا جو
ایک ناک میں کہ اوٹھا ہی سینے کا جو

تہا کتب میں نزاکت کی وہ کبھی نہیں

تہا کتب میں نزاکت کی وہ کبھی نہیں

اپنی قسمت پہ بھی رشک بہت آتا تھا
میری گھر میں کبھی جی اولکا جو گہرا تھا

قصہ کہ کہ کی مزاح اولکا میں بہت آتا تھا
بار آئی کی نہ خلوت میں کوئی بات تھا

وہ دخل سمجھتے ہیں کہ غریب کا زندہ تھا

گرواوس غریب کل کی کہیں ایک خانہ تھا

نیکو پیش میں کتب خانہ فروخت کا تھا
تہا برکت علی طالع قسمت کا دیا تھا

اچھی دن کتنی بھی کیم نہا نہ ملیا تھا
استور ہوا ہی ایک پاندہ صحت کا دیا تھا

روشن گل سیر ندیم و بیمار آخر شد

زندگی کی شب فرقت میں سرکار سنیں

مردہ ہی ہر مین مرا سوتی تراو سنیں

سرخ می فرقت محبوبین نازہ جلو

کھنکھن دہ تو جیر کٹ ہی جنازہ بھگو

اپنی محبت سے وہ جب قاتل عالم ٹری

تو میں ایدل میر بنا سید میں کیا دم ٹری

جلای حیرت ہی اگر میر سا جگر بھٹکی

ایں معشوق چٹی جس سے وہ کیا خاک جی

اب میر سنی سن و مان اور ہی کچھ تھا ہی

علیہ واپس نہی خیرت کیا نیا جو پای

پلیر پلوت اتی ہوئی جان کی کیراتی ہیں

ساده غرونگی الگ و رسیه پیرجاتی بین

بخون اب سوگی صوت ده دکاتی می

سید مغروسین کچر و سیان سین لاتی می

اونکی کوجدین حشتم اگر جاتی بین

خند سیدی چیکر کی کوی اوت جاتی بین

غمر و خون جلنا کجا کنا دی کوی

علی شک بر من کس طرح سیلادی بوی

ساده نالی کی جکر مننه کوجله آتا می

دم کوی دم سین یقین می که کل جاتا می

باغکی سبب دمان و حای می پدا می

نه ریا عطف ده آبکی ملا قانون کا

مل کی غیور ده دل به صیت می

بین شادی نمی سر به قیامت می

درد دل
چشمی جانوں ہم باز کوئی آتی ہیں

تازبان دل بھلا راز کوئی آتی ہیں

سرو گردن کا کوئی میل سمجھتی ہیں ہم

جان پر کھیلنا ایک کھیل سمجھتی ہیں ہم

خیرا روایت مرد کو متفرقی مدام

غیر کیا ملن میں کیا چیز میں جو کچھ علم

تمنی ماحوس کا غیر کلاؤ بویا بی نام

اب شکایت کا پس بجائی نہ رہا

دل کو سوطح کی وسواس را کرتی ہیں

دو جور تی نہیں وہ پاس را کرتی ہیں

میں جب کلو بنایا تو بگاڑا

محبو قبر میں جیتی ہی جا کی مارا

تھوڑے میں آتا کیغور لگا اکھاڑا

کھوکھلی کشتی غم فروست نی سہارا

ایک دن آگلی کپڑے میں شر اوٹھی گا

زخمہ رفتہ کوئی دل بیچ نہ کر اوٹھی گا

کیا رانی میں نہیں ترسا جہین اور نیا

نہل جانے کا خیر نہ رہا اور نہ اس کی اب پٹی کا معشوق قریب اور نہ
شک آنگاہ میں مانع بڑا لگا ہو گی

عجز وہ چاند ستم دیکھنے کی چلی جاوے گی

تم کو کہہ دوں تو می بیچ میں کیا لائیگا۔ ہر نفسا نہ ہو گا۔ کمال جائیگا
خج یہ وہ مہر اگر زلف کو سکا لائیگا۔ غشش کوئی کہتی ہیں صاحب کیمہ و میں لائیگا
ہوئی بڑا۔ یہ ہو گی کہ ابھی کیا دیکھا

برق چمکی کہ ماہ کا جہرا۔ دیکھا

شکل آئینہ وہ رخ دیکھنے کی ریت ہو گی۔ لہری جائیگا وہ آگے کی حالت ہو گی
پہر نہ یہ ریتیں نہ ہر رویت شکست ہو گی۔ ہر چہ بوجہ انہی کہ اور ہی صورت ہو گی

زلف کی دل میں کو غنجد ہو گی برسوں

چشم کو دیکھ کر جلد نہ ہو گی برسوں

میر بخت جائیگا دیکھو گی جو عطف ہو گی۔ نام کواپ میں کی نہ کہیں خود ہو گی

تنگی جیواری کی اوس رخ کی تہیں گشتی۔ خون دیو لگی ہو نہ ہو گی تہیں زلفی

م ۱۲۲
نہیں ہے جو یہ ہویدہ ہریری

نہیں ہے چاہیے کہ اس طرح سے بل کہاوی

سامنے اوسکی نہ یوں حسن نہ مازان ہوگی ویکہ کرانی طرف حسین پشیمان ہوگی

اوسکی موم سے جو موم کچھ منوں ہوگی مصافحہ میری طرح

اوسکی ہنکھوٹا جو دم میری نظارہ ہوگا

نہیں ہے چھٹکت میر غم نہ اسلا ہوگا

اوسکی نسبت سے ہماری ہو طبع کیلئے آتش شک سے تم ولین و لو جانے

اپنی جو دلکی ہو برلائی وہ ہر وقت ایسے ہو کہ وہ زما جو رہیں ٹکونہ یاو

کہا کیا ہستی پشیمانی کی تقریریں ہوں

لیکھی ملنی کی یہی سنیکو دن تیرہ ہوں ہوں

آپ آپ ہی تم نامہ و پیغام کہہ دو نہ کہو میری ہر دم

چین و کونہ سے شکر کہہ آرام کرو چکر ہو ہو ملاورد زبان نامہ زکر

کسی سے نہ کہو اگر اسے توقف ہو گا

سے طرف اگلا سارا یہ تکلف ہو جائی

ہم ملک نامہ وسیع نام بتا رہی تھیں شاہ ہوجائیں بہت دین عجب کھڑا
کچھ دلو تو تھیں وہاں سے منہ ہم بلوائیں مصلحت جان کی ہم جبر تھیں و کسل تھیں

منہ آئی کو کرین اوڑھتا تھی کی بھی

آدمی ہوتی ہے سچ سچ نہ بلدی کی بھی

ہو پڑا شہت کہ سب بھر لگا لی جائیں آدمی خاک میرے چہرے کی اوڑالی جائیں
کچھ دلو تو ان اس پر ہی دلو جو سنبھالی ہے آپ وہ آئی ہیں گھر سے بلدی جائیں

اپنی قسمت سے سنائی دلی مانتہ لگی

وہ دغا خوار ہوں سب کیا ہی خوش مانتہ لگی

اب جو کہ ہوا ہے تقدیر چہرے آئی شاہ دمانی عوض ملک و زار می آئی
سوی سے نہ منائی کی یہی باری آئی یکسے سنائی میں ہم کیا کہ سواری آئی

یہ سنائی سنائی ہی مل سنائی سنائی

شکر کی گاہ پر باوجود تمام

در ملک حکم او و روانی کو در می سپار
ملک نشاء خوش روی همی گوی و دل

من کل کونیه کی پیرزده می خیطای تاب و دل هو کسر د جوئی آتش و رفت سحر

دو نوجان بی بی مہوی حوت شکایت آغاز

مہر علی احمد صاحب کی حکایت اعلائے

جب کہ اس نے اس بات میں بھی اصرار کیا کہ باتیں

بی مری بو چھی سہنی مسجی بہ کوں لب مشا منفعل ہوئی کیونکہ یہ وہ وقت تھا

اور یہی واقعہ حسینؑ کی سیرتِ عامہ ہے۔

حسبک مکتبہ جہانگیری تحقیق قراوم نہ تھا

امتحان تہا میں افس کا تہاری منظور میں عشق کو یہ بھی پا

ابن خلدون نے تو اس لیے کہہ دیا کہ یہ کمال قصور اور کو جا میں لگی کہ

کبھی کیا کہیں ہیں اس طرح کی فراموشی کو

ملک کی جامعین میں غنائیوں کی بے پناہی کو

منه که نووسه فخر ماری آگو. کی ناری تمنا هم فخر بهام آگو.

ہم ہونڈی ایت جانے سے ضرور ملے گی ابھی آپ کی تدبیر ہماری رائے
دیکھیں وہاں جس کے لگایا ہی بلا تھا وہاں کو

نہیں جس جگہ تھی چھاپا ہو لگا دو اور سکھ
کے ہوتے ہماری بڑی کی خاطر مشہور ہو رہا ہے یہ میری خوشی کی خاطر
ہم فقط آئی ہیں اس شک پر کی خاطر

بھائی شریف سنی اس کی طلبگار ہیں ہم
ایک نظر دیکھ کی گھر جانی طلبگار ہیں ہم

ہم ہی تو دیکھیں کہ وہ ماہ عین کیسے ہے
بالا ہی نہیں کیا ہے دیکھ لیں اس کو کہ دانش کی فرق ہے

ہی وہ خوشی ہو تو مال ہی بلائی ہیں کیا
جانے کو غیب میں صورت کی دیکھائی ہیں کیا

جس میں ہو میں نے کہا اب لے جاؤ
کھینچا ہوا ہے کہ اس کو اس کے لئے

متمنی یاد این جو دین الیہ بھی کم درستی ہوتی

کوڑا نصایف تمہیں سر کی قسم دیتی ہوتی

محبت غلام کر تے ہو مرد و مالک

کہتی ہو اونچے سر کا تار نہ ہا کچھ نہ ہا

کہا تے ہو اپنی جوانی کہ تم بھی برابر

دنگیا ہو کو یقین اس میں عجب یہی

خیر جو کچھ ہو اکسوں کرتے ہو کسل کا ذکر

بیشی یہ جانی دو وہ ہو کا کب اور کا ذکر

جس طرح غروں کی ملنی کی ہی ہمت تم پر

کہتی جھوٹ یہ دشمن اور دوسری

اب اس بات کو بھی کہیں دل میں با حذر

اور معذوق یہ واقف میں اپنی

عشق میں ایک مودہ کہتی تھی جلد فی کی ملی

جنگل باتیں تھیں تمہاری وہ ستانی کی ملی

اپنی باتوں نے جلد تھی ہونے تم پر قربان

میں معشوقوں میں بہتر ہی کسی کو

اور معشوق کا کہہ دینا میں حلق کی نشا

ہم قسم کہا تے ہیں جاتا میں کہہ رہی گانا

نکسہ چڑھا یہ نہیں جسم میں ایک ملک

نکسہ چڑھا یہ نہیں جسم میں ایک ملک

اسم اعظم کی پین چال کا پیر و حیات ہیں

و دمی و عین ہو چکا غیر ماری حاکم
تابل عرف مرا حال عاقل و زارین

یا وہ پندہ ہی جو زج ہو درین

دین جو داغ نکالتی تھی سرور دمی
دسل کی عیش فی بخت فرقت کموی

شکر آباد کہ ہم وصلی آباد ہوئی

کو خجندی تھی وہ سب شکس برادر ہوئی

تین اہر کی طرح غلج کی خوشنود تھی
سرمو مثل سر زلف دل تھی

سرخ تھی گم تھی اس طرح کی طرا تھی

سورت پرتی جو خاک

(۱) این فکر و اندیشه و جزاینها
 تا به باز بیدار
 تا که این نیم کرده بشکافد و جویندگی او بسیار
 بیایم بهیچ که خود طاعت ده آغاز بکار

الذی یات من الملائکة و هو البیلة فی

جیسے کہ وہ فریبات وہ عجیب کی تمنا میں مبتلا

یہ نوتری اوس کی ایک دوسری کہی جا رہا کہ تم کرتی تھی

چشم بد دور هو غیبی می آید کنتی

جان عشاق بہ شوقی تیرمی آفت ہوگی

ابن ہشام سے کوئی دشمن تھا نہ دوست

یہاں شہزادہ کو طرح پرکاشی تھی یوں زبانِ مہانت کی نیچی نہ دبا دیتی تھی

شہد آجاتی تھی اکبر خلو جکالیتی تھی

عد جوف کرمانا گبرانی تھی

بھلی جب کہ مدتی تھی ڈور کی چٹ جاتی تھی۔

بسیار از قدرت که در جگر است . بسیار از نور و شمع است که در ایام است

نظر در حق کانه اسرار علی در حق تبار

خندم کیم کون نه دیون گی کسلی بر می تپ

مین دیون منشی کالی کب تپ

در حق منشی کون منوئی کی حیالی کتبی

آبی بالی صحن نه سحر کی نو شکلی در دنیا

سحر کی صحن نه سحر کی نو شکلی در دنیا

عطر طای کانه تبار اذن بدین زینهار

سندگی عطر طای کانه تبار اذن بدین زینهار

لحال سیدی کی سوا شیری نه چل سکی ستمی

سرم حکم کانه تبار سیدی نه مل سکی تپ

طیبری سون رچی تپ پرامنی طای کتبی

تشی به شمعنی بر طای کتبی

سرم حکم کانه تبار سیدی نه مل سکی تپ

سرم حکم کانه تبار سیدی نه مل سکی تپ

۱ باون تک آب کی میری زلف ساکن تھی

آگ کی پروی تری کھجور کی گھڑی کی کٹی
جمع دیوں آٹھ پر آگ کی سرائی کی کٹی
آگ کی ڈور تری تری آنکھوں کی شبیلی کی کٹی
آگ کی عناق کی مصروف خرابی کی کٹی

چلنیں سڑکوں کی آگ کی لکائن کتب تھیں

آگ کی در پردہ رقبوں کی کتب تھیں

کوئی بد وضع نہ تھا تین بیٹا تھی تم
گر میان غیور خوجہ کی نہ ملا تھی تم
روڑ پر تھی نہ افغان نہ لکائی تھی تم
بسکلی برکت لا کھانہ جاتی تھی تم

میں اور پانچ رخت تھیں زینہ تھی

شعلہ دہائی تو رہ گئی بازار نہ تھی

آئینہ دیکھتا کس دوزخ میں کر پڑا ک

بال گھوئی ہوئی پیر تھی نہ اتنی بی باک
نہ زبان تھی نہ جلتی تھی نہ دامن تھی

سینہ کیس کہی عریان نہ گلزار تھاتا

آئینا نہ تھی دوپٹہ نہ ڈھلڑ تھاتا

ایجابی گانه بنا بر این صورت است که هر کس که در این دنیا
بسی آتی می آید و بکسی و الوعلی حضور چشم مردم بپایان هر یک هم صورت خود
هم بر راز او می بیند و گویا بر او

برده قاف نه است و نه بر او
بدن بر یک صورت است و بکسی
نکاح و مال و کس و کس و کس
چهار انگشت است چلیقی به سیر و شکست می
ملک و مو و شون به چاقی می به سیر و شکست می

و کس و کس و کس و کس و کس
بند و کس و کس و کس و کس
قسن و کس و کس و کس و کس

است و کس و کس و کس و کس
است و کس و کس و کس و کس
است و کس و کس و کس و کس

کتاب
چوئی حسن بن حقیقت یہی ہو جال ہی تم

والتوئی حسن خدا و ادب نری الفبت
رشتی ہی آید پر غریب ہما دی صحبت
بنو کو طفت و عنایات و محبت شفقت
تباہین غریب بالطرح ہی ٹکو نفرت

کبلی کوئی ای مزاج در برتی ہی

ہم ہی سائیکہ طح سائیدہ او در برتی ہی

میری احوال ہی تو ٹکو عنایت کی نظر
میری غیبت میں کیا کوئی ہی تعریف اکثر
سین ہی گردانہ رخ و دلف کا ہاشام و
اتالی مہر کیا سنی ہی رشک و

ہمین حکم نایا پروہ بکاری آئی

ہمین حکم ہی الکی نہ ہماری آئی

نیز کو کچھ مولد کاشین صاحب جلال
نہین تعمیر ہمای ہی نقطہ اپنی خطا

لغوی یہ ہم سہی نہ ہوتی جو ہما ہی شیدا
خسکی دل عاشق کی متیل کیا پروا

کیا خبر ٹکو بدلہ دل کی لکاوٹ کی ہو

ہوئی معلوم طبیعت جو کسین و کئی ہو

سایا و سایه کی درنگ نربا سنی

بایر بادون جلوسه کی سنبهالی سنی

صنبن غرون بین کرتی هوا طدار سنی

روز پنهان رستی بین دس بس غریب سنی

اہو سنی دوری کیچہ حیرہ زیبا کی بہار

جشن کبرو بہ جل بلالی ہی دم بین تلوار

راک کبلج بہ خسار جو ضرورتی بین

عکس بڑی کی گمراہی میں

جہنم دھند کی کیسی تین بہار کیا

جل کی سودا کی کیسی سرباز کیا

نخون عالم کیا خون ریز یونین طاق ہوتی

منا اللہ اب شہر خاق

نقش لکھون زبانی تری سب کا

سک پنی هو اندیم لوی نغمه دین

آه کتا پیل بریزد و تسمیر کمر

بنده پروریه جو کچر آسپ غمناک
پریم غمزه به لگاوت ایسم بادشاه

بریم اففت کی سب حسن به منور هو

ایک بریم جامی به خلق مشهور هو

دربانی کا جل سلاسلک یا مینی
مان مکر سچ هی که انا کیا بایا مینی

و بیان ده ده کی پی آنا هی هم کیا سمی

هو هی اس و لک بآب کوا چا سمی

اب درنی که جاتین کسین بنام نو
خی پروت نهو بی و نهو یون و یکنو

میکه شاد است مشرک و کسانا مکه

کتاب

یہ سب دیکھ کر وہ خوش ہو کر واپس چلے گئے۔

سیکڑوں چاہتی ہیں سیکڑوں کا جانا کچھ گئی گزری ہوئی عالم پر ہی یہی عالم
سیکڑوں مرقی ہیں اس کی بات پر یہ بات کریں

سکھاون جا اچي ٻين ۾ به ملاقات ڪونئ.

بربرید لہ تباہی بخورم بھی مری جان جن ہی تو باہی پر ہی باہی ملک یا ان

شری الف نیکو بھی اب حرا کہ کج طرح یہ جستی نظر آتی ہیں جان

ہم دہقان سانس میں کیا جڑِ حلاوتی لونی

ہین معلوم کہان آگ لگاومی تو تہی

اب شيعت ني اوڻيا ٻاڻهي ده صدمه ۽ جان بچي نظر آئي ٻينهي غيبت ماه

شکوہ کرنا نہیں میری سزا میں غلامیہ کوئی کہتا ہے تو کہتا ہوں کہ کیا اس کا گناہ

روزِ غیت بہ مناسبتِ منین کینا محکو

وَمَا كُنَّا بِمُحْسِنِينَ

چند که منتقم نرسید زین هی اسیر و ناله در دهنش این سوزناک

گوشتش را در دهنش ده در فنا آسین مطلب که چنین

مکتوب طلبی که ابداً طلب و ملاقات کری

این خود غریب و پادشاهش نرسید بابت کری

و در وقت از آنکه خاصه بمان این دنیا عادی مسا

کل کی پی بابت هم سطر آید اندازنه تنها مایل غشته نه تله عریضه

بزم تنی غروب خالی کوی غمنازه تنها هم به پنهان کوی

هم به چنگش یو غمناکین کینا کرتی نه

مثال آمیز کی تم صاف رها کرتی نهی

مکتوب زیبایی در آینه می در کسله می هم او بجای زلفونش او

دجی بملنا تبا لکریا توینین بهله می هم به اشبه بابت هی

دو دل آشفته میری خال بر زبان س نهی

مشا زلف بر می پیله رنگات

پاؤں کے پیرے پیرے کپڑے پہنے ہوئے
پاؤں کے پیرے پیرے کپڑے پہنے ہوئے

نائب بام نہ بی پردہ چلی آتی تھی

ودیدہ رخنہ دلجواری شریانی تھی

سرخ چشم کی تہاں ہٹا گل گنیں بگلان

اسی شہنشاہی جہاں تھی زبس تھی نادان

در کی پہلو میں میری لنگو جاگتی تھی

پہلو میں کی زمیں کیا کیا اڑھٹا کرتی تھی

نہیں نشوونہ خود کامیج نام کا پاس تھا کچھ ڈرتی تھی جذباتی

میں نے نہیں نہ ہی عالمیج صبیحہ غریب ڈرتی تھی بد انجامی

جانہ فی الزلومین سدا نہیں نہ خواب آتا تھا

چشم سیدہ کی لہریں تھک جاتا تھا

کہ شہلا کو خوشنالی تھی تہا میں آتا تھا

کھانگی نام ہی طرح تھاری نماز
راہ کہ جانی ہیں صاحب کلمہ

دلکو یوں باون تلی رقص میں کھیتی تھی

بون جگر شعلہ اور کرب جلتی تھی

میں ہی اوس شعلہ رخسار کا پروانہ تھا
میں ہی اوس سلسلہ زلف کا دلوانہ تھا

میں ہی تباہ کشت جان کا زخما نہ تھا
سو تی سو تی ہی زبان ہر میرا افسانہ تھا

ہلم برستار تھی اور تم ضم غریبہ تھی

خلوت ماری موم قدم غریبہ تھی

پردہ دارِ حرم ماز تھا افراطِ حجاب
سر بازار کھلتا تھا کسی بند نصاب کا

تاب تھی نہ تھی گردِ مکتبی مکتوبی تاب
باتہ مجھ دست بس کا تھا فقط بالِ تاب

کب کب عی یوم بیامی ملو تھا موتی تھی

سب بازار سب کب فتنہ جاہو تھی

اقبول نام خدا صوبتِ خدائی نام
خود سو فتنہ کرو عریہ جود

عالم آتش و سب ہی نماز روشن طہ نام
حسن وقف کہ خلق ہی اور جاوہ نام

جی کر دے

پیرنیمتہ۔ جو ہمیں یہ بات ایسے قندمیں

میں نے خدا کو میری خاتمی میں رسالہ کیا

تمہا میں انصاف ہی کیا اس میں یہ قسم ہو گا تاہم غریب و نادار کو ہر روز دعا ہو گی۔

پونا شاہ حسین اور رقیبوں کو شاہ بہادر اور بی بی خدیجہ بی بی کو بی بی سیدی عین مراد

زم چلین کیم سیاغیا کالار و پری

شیخ ریزمہرا شعلہ خوار مدہا

آری عیارستی نیز جو مجلس کی نہ کروا لیتی

منہدہ للہی میں جو چھوٹی نہ خدیم باقی رہی

۱ عن وه بن جبالة عن ابن عمر بن الخطاب عن ابي جهم عن ابي هريرة عن النبي صلى الله عليه وسلم انه قال: من قرأ سورة النجم في ليلة الجمعة لم يمت حتى يرى مقعده في الجنة.

خود را موش به تم ایستم ایجا ذمه نی

الاداب اور نیک بنی ہی جو کہیں ولادت

اوطان آبرو زمین مامی جنگل کھڑے
 معین اوطان میں تھپایہ جنگی برسر

۱۰ زمین از بی جوامی تازه نهال نونیزه گیاهان باغی و چمن کی گریه رستا آید

رفیع کی ترقی مستحق شہر جامی ہوں

جو کسین هیچ کسین نام نمائیم بیرون
عشق کی آتش کجاست آگاه
در سبب رنجی نبوی و دین
همسبب جو بر عیدی اینی غرور

آب بهر اینی تبیین اهل وفا کسین
اینی اظهار تودیکم کس کیا کسین
گل آبی بلاتین کیا که آبی بیو بی بای
بات سندی بی کوی تب تبین بی خالی
طرز گفتار نمی چالی ای انداز نمی
رونق بزم نمی بدم سمرقانی

بیت ابرو کا بی اب فتنه محشر مضمون
پان کمانی بی بر مطلب کس کس سوزون
مطلع سبب قیامت بی و قد موزون
بر این سلسله بی بنا که کس سوزون
منتظر چه که هوش نه بیدار کوئی
دامن دین و سبب چنگا که مو بر باد کوی

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

بهره جال عاشق کو در آزار می کی
آب کباب بر می گریخت شتاب هوش
آتش طالع کس طرح جاکی جو به جواب هوش
هر جو در غوب بر می طبع کی وصال کی
عرب بر می طبع کی طاعت کز می
صلوات آینه بران بر می حیران می ویکه
زلف کس طرح موافقت بر می ویکه
نار و انداد او کی ویکه من شب
ادب خط سینه بر او کی که گمان بگو
ملاک کس کی به تو کس می که فریاد کس
رستین و کس می که درین کس و درین کس
نیم ترا که درین کس و درین کس
درین کس و درین کس که درین کس

کلام دل باوین اور اپنی سزا پادھی

بہر ہی کچھ چلے سپن سو بہت ہو تو

اپنی ہی تھی کہ ہی جھٹکام
ہندہ کیلین کی کتیکانہ چٹین کی ہر قدم
ہنار عیسیٰ ہر رضی ہی تو مجبور م
اٹ ہی تم غریب لہنی کی اگر کما و قسم

ہر وی تم ہو وی ہم نین وی بایں ہین

وہی ہی صحتیں وی ہی طلاقین ہین

حور و فادار ہو رگو و فادار کلام
ہی جو آغاز کی بات اوکنا ہوا انجام
ہر ہی غرض عشق کا دہری ہی تمام
قول پر اپنی اگر غلو ہی منظور قیام

عمر ہر تنہ بنا پیکامیری یار ملل

معتمد جانو کہ ہی یار و فادار ملل

واسو و ترشہ منو غریب ہنار

ابہر ہی کچھ سنی اپنا احوال
زلف خوبا کی خبر ہی دگلو ہو ہی جھان

بے ہی چوہی اس دیکھو کدھان
کاشک موت ہو یار و ہر کس و بال

تربیت است سستی بر دم بی براسی سوال
ساز آید جدا بادل ویرانی ما

باید مهر تیان هیچ مسلمانی را
کیا گرمی دل بی براسی بر محبت کافری
اسی غم و درد و مصیبت من کمان تنگ من در
کتاب این باب بنگارده من خاموشی چون
شرح این آتش جان و گشودن تالکی

سو غم سو ختم این سو زشتی
کیون رمی دل من نه بر ایک آن بجای کشتا
درد و غمت چنین آسان بجای کشتا
دیکه هوکانو پیشبان بجای کشتا
کیون تو کشتای میری جان بجای کشتا

خنجر کرمی تو دلا باغچه دو با جان من
کسی نکرده است چنین کار بجای با دشمن

کجگو اوسن شوق کشته ز پشته پا لا سفت من بمکوب من لیا کی ملد من دلا لا
 ملک آلمکون دیوانه فی میرا کمر کما لا کیون ری دل منی بیلا کمر کما کما دلا لا
 کسون هوا بی تو مرا جان کا منی دلا نامی جی نامی من دوش من کون بل من دلا

این زمان جاره ندارم خنده کمر کنم

کمره خود بکنه کونم وجهه تغیر کنم

بار خیمه زلف لای کسری من بر لبان من تیری دیدار کاجون آینه جان من دلا
 داغ بخت نری بر شکب چاه من کاه پروانه کبی شمع بستان من دلا
 کسره آینه منی سینی پشیمان منی دل کیا کمون تجرپ بیت لای سر و سالن من

حلال دل خیمه شوق چه شنیدن دلا

سینه دشت انقدر آینه که دیدن دارد

خیمه امید منی که بیدار کرد منی جلدی کو کمره او کمال شاد کرد
 کمره کیم منی هوا بی ده ارشاد کرد تبتین بندگی منی بخت تمام کرد
 خامه جلدی کو منی تم منی بیدار کرد کمره ده اگل منی بخت تمام کرد

بدره در آن که سرو جانم در بر دارد

بجز زبان آنچه مرا بود و مرا نماند

بجز عیال و مهر تن یا در پی ده اگلی باد

بکین میری جدایی کلاه نمی توانم

که که اب کون اثبات بر من می کند

بر کون احوال میری بر من کز این

بلکه کتابی در قفسه است نه در اسیر

استعدایم به تو می رسد به تو می رسد

یاد آن شب که به زنت ره یگانه نمود

که خوشی رخ تو من بر دانه نمود

اسعد چشم مردت که او تمامت کرد

که به تو خوشی کنی به تو خوشی کنی

خبر و توین نمی کنی بنای سجد

مهر نه خواستین نه کز اینها کوی

بلکه بر تانها تو را یک گهر

که بگویم معلوم بر کسی بی غرض این نامی جان
 و گوید که این دنیا جاستی هو می جا ن
 به جری بی دردی این من نه در کسی امان
 لیکن همو تا این که بگویم این دنیا
 خوشانی که مخلص از دست برفت

در خود ملک بر آن خاک کدازت باشد

باند سناست بهی چرا سکه ای این
 تنگ طامع کوتری برین که با این
 رکبه کی جدر کو تخی متکا بنایا
 باند این بی غرض شکو کند ای
 شرفی و مادی طر خوش بختا
 اوطا طین کو طین بی سنج بیایا

این بگویم که من از دست تو کشم بر تویش

کرده خولین مثل است که بی امید بختین

سج که کج تمیزی نمی لگای بی لکن
 کیا بگویم که شکاک با ما نه من من

نه بجز یک چه امر بی شک هو می بر
 کیا بگویم که بی امید بی امید بی

در این وقت کیا بگویم بی امید
 بی امید بی امید بی امید بی

ملک طامع و طامع من و طامع

بارہ روز مدد داشتہ جان مستحقان را

وایه وایه ہی ہوتی ہی و فام سینی
کوی بہ طرز واداشیکہ لی انم سینی
غیر کی واسطی جو مجہد بہ ہوا تم سینی
مین عبث فرماشو جو کیا تم سینی
وینا تاسو کیہ اب ویکہ لیام
اگر نظا برکس خلق نکو خواہی کرد
شعخ بالملوچہ کردی کہ باو خدا سی کرد

اب مجلس مذین تبیین آئمہ پر صحبت ہی
ویکہ طرح تمہاری سیر بھی حیات ہی
وایہ وایہ جاسی اردو کو می زینت ہی
اب بر دلشت کی اب کو می

اگر چنین ہست کہ وایم بلاست کشید
ماہرین شایر سلالت با کشید
چند روز دین خیر کمالی ہی
بیکر خند وین سیکر ہوسانی ہنگام

۱۱) **بجز ویر طرز بیان تم نکو و معجز** **عین نایب کی کس ناسته کو لکھان جنگ**
من اگر کشته بشوم باعث بدنامی نیست
موجب شرمه بیای و خور کامی به است

استقدار بر ری کام او پرست من دی **ملن میرا این کتابات بر میاس من دی**
ست ملا و قیون سی که در من نیست **سب چلی جا بکلی آخر کو نشین ده فن دی**
که بری من جی تهن مفت کی بندی **ایک بوسه ستاری نه دی شرمه دی**
خانی محبوب نیست خدا میداند

بیا بکلام ترک طرز مرصدا
ابو منی بن حرفان دعا بلوردم **ای میان جی بیست کی تری هم من غلام**
خطه کلامی تو معلوم کرو گی بد کلام **سب چلی جا بکلی آخر کو نشین کرد نام**
پندرسد اگر نیکی ملا جی خاص غلام **دیکه بری من خیر ای نایب کلام**

مران بیدار است که از کوزه بشماران کشی
چون نایب بخت بر شان

کمانی نمرد بری مهری رستی بونین
 شب ای بار حلی وطنی پیروی پیوست
 غریب ملکی نم اب مگو نه پیو جو شین
 هم ترستی بی رهی غمزه یون لوست
 کب تک ز بزمی کمر تو نگو بلام هم بونین
 مایه بی طلال ملک که ملک چه جو شو
 انقدر زبده کی خویش مراد شاد است

مگر تو ماحق کشت حق تو بر حق یار است
 کیا کوئی شمع با ای بار نه تها دنیا من
 کیا کوئی اور طر در نه تها دنیا من
 یکا کوئی بیار نه تها دنیا من
 یکا کوئی مایه غمزار نه تها دنیا من
 عشق کس کو سرکار نه تها دنیا من
 بیستم بر تین رنهار نه تها دنیا من
 هیچ کس هم چون از دوست کس یار نشد
 خوار رسوای کس کو چه و بازار نشد

شین و لکومری شک خلیج بو طرا
 وطنی مریخی بی میان بجه رقی اب
 بگویم هم نمایه کای شین بی شور
 کس کو بزم روز زیاده نکلا نکلا
 محرم و لکاحان بی شین بی تو طرا
 شعر عشق کایه اب و لکلا

میدم جامی و کردل بدک آرای و کر

چشم فرشتی هم بر کف پای و کر

ست گنوا و لکومیری بید نه تو باو لگا چه دل این بار گنیا بهیر نه با نه آو لگا

کف انوسون کو ملنا می توره جاو لگا کس طرح عجب کون دیکه تو بچناد لگا

آفرین و کی شین او به هر طریقی لگا کیا تله جان این میرا بجوی لب نهاد لگا

میروم از در تو باز متورونه کنم

گوروت کی چه شود سجده بان شو کنم

تو بهر اسرمه خط سنگ بنفاح بی جور تو بی انگشتمین تری یار منین بی مشهور

ای و میان دیکه به باو لگا خدا کو می غور کیا کرون با می رسن سنی به فرمان بیگاور

تو بهر نجاک کمان جاو ن آری مودن و کی به لب می جی حسن به مست بهر مودن

تو که خوار رنگ گل نصرتی دادی تو که خوار رنگ گل نصرتی دادی

جرو آلام تو اندین استکین جرو آلام تو اندین استکین

تو بهر نجاک کمان جاو ن آری مودن تو بهر نجاک کمان جاو ن آری مودن

چشم تری منه کو کسی دل کو نشین دلیتم
 غرض باب جزو کو او کمال کو نشین دلیتم
 آنچه می در می تو منظور نظر داشته ام

آستین هست که بر دیده تر داشته ام
 بزار می مجسمه زار می مست چشمان منه کو نشین دلیتم
 لاشن بیمار سستی هوشه مایوس می در می دیدار
 بسکتی نیز بات شایستی اینی گرفتار سستی فکرم ای بر می کوه ایک نظر بار
 خوش کنی تا طوشت به لکاهی سست است
 سو می او کو نشین دلیتم تو گاهی سست است

مقام نغمه سنجی شکر خنک گلستان حسن بی پروا او سر سبز می شکر خنک
 فرسگای که بیا یکده حالات سنجی و کده ای سنجی و کده ای شکر خنک
 لکوی شکر خنک و شکر خنک و شکر خنک و شکر خنک و شکر خنک
 سنجی و کده ای و کده ای و کده ای و کده ای و کده ای

بسم الله الرحمن الرحيم

پہو سکی اچا حد کب اوسن پاک کیا پاک کیا جسنی یہ صورت خاک کیا

سوخت ہون جسم اعلیٰ کب کیا ہو اوسن جکڑن کو دیا اسکا

کیا نہ تملک تہو دیا اسن خاک کو کو دیا فرما نینق ہفت اقلک کو

واقعہ ہر اسکو کرو تھا جو نہ معرفت ہو برو

کنج منفی منی ہو تھا اسرا غیب اسچہ چاہر کو دیا یلک شک

سچہ غنیمت خیر مایا اسچہ کہ نہ تہو حکم آیا مایا

یاسنون بر پاک اقلک کو از پانی پر بچایا خاک

پر دل لیا حب و دہ رشتہ سن
 جہان قدرت ہی جسم کی رقم
 کئی کی تھی جگہ می بنیاد
 عاشق و معشوق کو پیدا کیا
 طوق قریب کی دیا گروین
 روز ناخالی سوزی او سکا با سن
 شمع کا جو کہہ می سوز و گداز
 سحر اور جلتا ہی اسپر بر گز می
 روز و معشوق بر ایک لال کو پر
 دہ یونی بالان او سکی شوق سن
 با منظر میر کو
 بزم دل شکست او سن شلو ملک کی
 ونگار شہ کانیو تاکر سب

کوہ می او سپر ہی نب سلف فرشت
 صفہ تقدیر پر لیکر علم
 صورت کلون و مکان ایجاد کی
 ایک اور ایک کو شیدا کیا
 سرو کا دین رنبا او سکی خیال
 او سکو ہی آنلا در کنا ہی ادوا سن
 دلبر پروانہ کی کہولا او سکا براز
 ویکہ کیرونی ہی او سکو دہ کپڑ می
 عاشق او سکا دریا بلبل کو پر
 ہی گریبان پاک دہ ہی ذوق سن
 نورج اپنی او سن پیدا کیا
 جکی باعث ہی رفعت خاک کی
 نورجہ مخلوقات کی ہر ہر تہ

ذرات عالی کا اوسیکی ہی ظہر
 اوسکی باعث ہوئی برکات
 فیض امت پر یہاں تک ظہر
 بیان زبان فاعر ہی جو کہی بیان
 عشق کی دہک کہ محبوب ہی
 طراں امی تلیق است اب و بھی کیا
 کینل کی چنی کو جی من نہ گن
 سنج می جین جی کاکب ملک
 موز او سحر موشن جھکو فنا
 دزد کی رعب بر مغلز می مین کا
 بلج بن سیر می گنر می گنر
 پیر کی کافر ملک مین مین
 ابرو جی کینل کی کینر ہو

مد جو ظاہر است جگہ حق کا ہی نور
 حقیقہ ہستی کی جگہ انکسار
 تم باورنی کی یہاں احکام ہی
 خاک کی پتلی کو یہ سخت کمان
 پر مہم جی حقیقی خوب ہی
 الغرض اپنا ہی ہی مدعا
 کینل کی رعب ادا اب کو ہی
 نقل و می کہاوی ہی کاکب ملک
 ملک و سلطان اہل ملک مت
 دزد کی رعب بر مغلز می مین کا
 بلج بن سیر می گنر می گنر
 پیر کی کافر ملک مین مین
 ابرو جی کینل کی کینر ہو

مهر و مهر و مهر و مهر

تجدید من اور شیطانی من کیا مرقی می

نیک کی چین بدی آتی

تو تو من جانوں تری خلطک

تو من سمجھوں یہ کہ می تجھ من خطا

راہ من اپنی یہ کا نئی ہو

سب کو چھو کی طرحیت

حکایت کر دہم

ڈنگ بی بغیر کون ماری ہی تو

ہی یہ سید می بات کیوں حیران ہم

مقتضا میری طوہت کا ہی

او کی پس واکم ہی نہت

جت ہو تو پاک تب یہ پاک

سبحی مر نوہ ہی کا حد

بہ تو در پائی بدی من غرق رہی

خسار بدی بدی جاتی

تو اگر مانی نصیحت میری

اور مانی تو اگر میرا

ازدگی ہو و لعب ہی ہو

نہ کہ ہے رہ نہ از میر

حکایت کر دہم

ایک ہی یہ سوچ میری

شکل چھوئی کہا ناوان ہو

نہ سن سمجھی ہو سکو کیا ہی

تبا رکھیں جسکی جو طست معنی

پر نہت ہو پاک

عجبت دنیا چند روز می پیش نیست
تخت دریا کن یکنی در نشین
آج و کرای کام کی اینی
کجای گلستان کن تو اسطر ج

حاصل از گزوم بجز از عشق نیست
تو یگذا کسی جز من مکنوگر نشین
پرستین تر شکا کیده افسوس سود
کرتی برتی من نهی بی جسط

حکایت ربه بک

والله انک یقنی یا ملک علی کوچه
بکم کنای من اگر چه بی شکل
جو کنایا او کا بل مکنو
ظلم کی غنی کسی بملق
ظلمت کرم عیال و یکی نیاید
ایک برین ملک الله صحت بهان
سین و کرم و کرم و کرم
ظلمت کرم و کرم و کرم

سنان شد بی خبری بول و حشر
نور ایون حال کیون پوتا شد
آب من کسی کرم و انبا
نا و کا غنی کسی بملق
نور سمانت تا سنا یا تو بجا
کرمی او سنا می کرمی بول و حشر
ایم و کرمی بملق و کرم
ظلمت کرم و کرم و کرم

رحم اللہ علیہ شخص کی حسن و جلال
شکری اور بڑی کالمیو مگر جی

حکایت شکر و حمد

ایک شکرہ بنا کر اور کھجور	مغرب بن گزرتی یوسفی آئے
سکھنے کی ماری ہوا جب غم جانی	تپ ہوا صید ملک کی کالو شکو و بیان
باری ایک بندہ کی پسمندی وہ اور	پہا جا ایک شخص کی پسمندی چہ جہا
لہو لگا کئی جہت مری	جان کو میری خطا اب آئی دی
جب پایا اوسنی دوس بندہ کو	تب کہ شکر کی فی سن اہم ہوا
چہرہ کی بعد پر لیا ہوا	بہ گیارہ میسر جہا لکری
جان لکری بڑی شرمین	کیا صواب حسین بنا چھو
بہر کہ ایک فہم میری کر کی غور	وہی کہ چھو لکری دین
ماہر ایک مکتی وہ مرو	ایک مرصع ملک شہنشاہ
بہر شکر کی یہ ہو کہ غور	گوشت کی یہ ہو کہ غور
بہر لکری یہ ہو کہ غور	استی کہ یہ مطلب نہیں لکری

نوسید شکر اولت در اسن کا باث

رحم او کی جان بر او سنی کیا

لیکی او سکوا و گنیا و ده جل

مرد صالح بکده تاهه نو جو

سج تو ی ان ان او سنین کا نام ہی

جان پورا نی ہی دیکھ لیتی سن ده

اور ایک ان ان سن ہم روسیا

رحم آنا ہی سنین اصله

راشدن تن پروری کی فکر ہی

ہرے روز شب سن ہی لاکھوں کو دیکھ

جو ہی فعل ایشو بند اسلوب ہی

نہیں ہم انعامی ہے ایجن

ایک ان آنکو و غا سیر

دی وجہ دیکھوشت او سنا او سکوا

دیکھوشت اپنا کات تن کو او سکوا

او دیکھا جان اپنی لی پتا اور

یون بجای او سنی او سن جو

میں کتا چکا دارم کام ہی

کب ازیت او کو ریتی سن ده

نہیں کرتی سن جو میں گنا

اپنی خاطر مارتی سن لاکھ

او کا غم کتا سن ہم کیا ذکر

کچھ سن بابا کی نی ہے

ایک سن سن تو مرنا خوب

کوئی بدن نکلو او کی

باغ دیکھ گنا نامور

نیا ہی جانا ہی بڑی لگا خالی ما ہے

کتابخانه و جامع قرآن و حدیث

بعد از آنکه کسان سید القاسم را

نورانی نکرسمان کا

کراچی پرنٹنگ پریس جمعیہ سوسائٹی

نور حسین اللسان می می اویں کلام

بچہ اچھوت پارس ویشام و سمر

جواب چو نکا اثر تجلی می نمود

طوبی

روح القدس ایک شخص یا سہ

پیشتر ستمار ستمایا با او بی

محکم دلائل سے مزین متنوع و منفرد موضوعات پر مشتمل مفت آن لائن مکتبہ

خبرہ فریٹا اور پٹا فریٹا

کچھ شہنشاہ جانی کا مطلق تیرا ہے

جنتی جی تک سن تیری چھاکی جہاں

بہر کمال اور یہ رنگ بدبو کنا

غم جو کتا ماسی تو کتا ایمانہ

تسخم اچھا ہے یہ دیکھ کر بے

یاد رکھو کہ تیرے عزیز نہیں ہیں وہ اللہ کے بندے۔ م

نہا ہو محمد بن اچھی صحبت کا اثر

۱۔ تو مجھ سے اس کے بہن بھائی آپ کو

مجلس

الحسين بن علي بن أبي طالب

اور شہنائی بالخصوص ملک شاہ

باسمہ تعالیٰ تعالیٰ تعالیٰ

تیسری سالانہ تقریب

بنها نهای دیاره رسن من
 حکم من او سکی نه لانا ز فر ق
 چیز ناکسانی کی کب نه چیز کو
 طوطی ادکا تابع وار تا
 اوس سچ بوجا ملک نایا ای با هر هر
 یارک بنخلی بی اسکی من سیکام م
 جوده مینی سکایا بی س
 سکی حلقه من کساتی بی بی
 سکی زلفین دوب راسن بات کو کو
 او چو انک من کسلای بی بی
 کیک بی بی بی بی بی بی
 نه چو نه نه نه نه نه نه نه نه
 نه نه نه نه نه نه نه نه نه نه

بات لود سلی ده رقتا و صلی من
 و در ناسی بی بی بی ناسی ق
 خواه گرمی هو کو بی نوا بی کو
 تالوده کتا نوا و کتا بار تا
 بی تری صحت کاسه و سکو هر
 سچ بنا میگو که جسمون من نام م
 یعنی هر ایک فن بنایا بی س
 فیض صحت کاسه بی بی بی
 یعنی صحت کاسه بی بی کو
 کید افتر جسمین نه و بی بی
 لایبی ای بی بی بی بی بی بی
 بی بی بی بی بی بی بی بی بی
 فصل در سحر و جادو بی

اپنی خالق سے اس پر گرد آئی تو
تجربہ ہی اس نے زندگی کو تر ہی
خصل پہنچا نہ تو دھوتا نہیں
چھٹ کر بس میں اور بس میں
ہو چکا جا بس کا ہی ای شفیق
اومیت کا بھی کچھ غم نہیں

نفس ملک است بنامی تو تو یار بدو سگی باشد اینا و پستی و عینا
 جوهر کهنای و بی کتای بی تو حکم برداری پیش مرثیای
 ده جوین انان تو او کی باسی جا تربیت اس نفس ملک کفر را
 راندن مرثیای عالم یار یاد حق بی اینی و لکوتی و رکم
 غیری و دوات بر کتبین و انکر گفته مرغی کی طبعی و تربیت پر
 صفت مالک

تربیت پر مرغی جو و و می بهو کی شاد او سگی بود چنانک فی امی بدیند
 چشم جوین اسکی کمون پر پی بی تو تربیت پر کوهی گرتی بی
 او سنی او سنی سنی بی بی شتاب سوچ کر حلدی دیا او سکی
 سبب همگانی امی عالی مقام بی غلبت کبانا دارم میرا کام
 اسکی و کتای بی تو واقف اسکی خلق الله بی
 پیشین گرتی بی بی بی بی بی تنو کبک اسکی سبکی بی بی بی
 یک کمال کامناید مانه آ می ده خلعت کی کتای کونینا بی

اور کچھ مطلب نہیں ہے
نہیں ہے رنگین نہ ہی الطاف کو
یعنی ہر جی کو کاف کا درمیان
جو کچھ تو کیا اس کی ہمت ہی بلند
تیسویں دن و نیا ہی کا بیان فکر ہی
زاد رہ اصل میں تباہی دو
جس کے آقا ہی سید اپنی دہلیان میں
پہلے آجا تا ہی جب یہ شعر یاد
سروشت مابست خود نوشت
جس کے ہوا ہی غرض نیکی سے
ایک وقت میں دیکھ کر
دیر دروالت کیونکر خب ہوں
جس کے دین کی ہے میں کا

بس ہی لالچ ہی تم سے
مصطفیٰ کو نہ صرف اس ہی میں
افسوس کچھ غم تجھی امی مہربا ن
تجھ سے بہتر ہی وہ سوچ لاکھ چند
عاقبت کا ہی تجھی کچھ غم
کچھ لگا کر تا ہی ضرور
تسک آیا ہی خلل اوسا نہیں
شب میں تنو جان ہوں اپنی ملیں شاو
خوشی تو میں است او خواہ بدوشت
نیک ہے کب ہوئی کچھ نیکی
کچھ دیکھ کر غم میں مت نہ کر
فدا کا کی سی ہے میں کا
پرہیز کا غم میں ادائیگا

اگر کسی در زمین نیست و در زمین

نفس در زمین است و در زمین

سنان کز کوه می نی ملاطحت

یا بواسطه زمین است

صفت نزار و مزار

صفت نزار و مزار

تا و طایع و اسیر شد و چشم و چراغ

تا و طایع و اسیر شد و چشم و چراغ

تا و مزار و چشم و مزار

تا و مزار و چشم و مزار

او کی چون کوه کجا تا ابد

او کی چون کوه کجا تا ابد

تا و اسیر و اسیر و اسیر

تا و اسیر و اسیر و اسیر

بوجه و اسیر و اسیر و اسیر

بوجه و اسیر و اسیر و اسیر

بچه و اسیر و اسیر و اسیر

بچه و اسیر و اسیر و اسیر

بچه و اسیر و اسیر و اسیر

بچه و اسیر و اسیر و اسیر

بچه و اسیر و اسیر و اسیر

بچه و اسیر و اسیر و اسیر

بچه و اسیر و اسیر و اسیر

بچه و اسیر و اسیر و اسیر

بچه و اسیر و اسیر و اسیر

بچه و اسیر و اسیر و اسیر

بچه و اسیر و اسیر و اسیر

بچه و اسیر و اسیر و اسیر

دیکر کربانی کدای و ده ملاکرا
تاری کتو دابل کتو بت حدی برون
ملکی او خط لوگوں ڈاللا او سکوما
حسن بد دشمن نفس ہی جو بلایان
پلو دیکھی تھی تم او سکئی سرور نعل
بھولت تو اسکی نفس و رنگ پر
اسکی کائی کا بین ہی مجھ عجل
ایک خدمت اسکی مینت لو تو کام
کیا تھی کہ عقل سے بدرا بین
کد کدو بائیں شجر اندیش کز
منقوت کور تو بد کر کر چین کانی
جان مست کوشن کدای بلکین جگر
نعت منور بیچ اس میر حیا گفتار کو

جا چکا تانا سب لیلی پیرا
سانک لادوانی لکھ کر کی فتور
لیلی جیل گھر کو آئی سب وہ یاد
اسکو کالی نہ لپ سب کد کد نا سن
تجربہ جتا ہو سکی اسکو کد کد
مارم اسکی سرور سبکیت چتر
سیکھ ہی منز لو اسکا مہم جی آج
بس ہی مشرعی او سکھا عا سلام
زندگی بر بنوں کو لودا دے دین
اگر کی سب راستی کو سب کد
چل نہیں سکنا ایکی بائیں لپ کد
یاد کر کہ تو پدیں لپ کد کد
کد کد ہی چل کد کد کد کد

نمود و مگر می نمی مکنی بی بگو
 اور جای بی ذیلا و سکو
 پس بنامی و ده نیت ہو بیقرا
 پر خمی اوی اوس بلذریں ہا
 اسحق آہو چا و مان اکہستہ ملک رو
 ویکہ اوسکو اوسکی ہو چا ملک رو
 لہو لہو مین جوا و ن قید، سی
 بکتر مگر می نمی بی اوسکو کند چا
 جو نہیں مکنی ہو دیا اوسنی چہر ا
 وہ نہیں آئی غبت سی اوسکو ندا
 تو نمی مکنی کجا چا اوس سی چا ن
 بھوک پر مگر می کی رہا کچھ نہ و نیلا
 لب پہ جان آئی تھی اوسکی زرق بن
 صاف گدڑی اوس پر تھی برسات
 دخل کرنا ہی خدای مین میر
 رحم اب بہ زہری جھین تر می
 اوسنی خیر پانیت یہ گفتار کی
 تب و حین رو رو کی استغفار کی
 کچھ بیان ہم مانی کی جا
 کچھ نہ خاں علی ہی رنگین
 وہ مری جو کچھ کہ چا ہی ملک رو
 فیہ الفیضہ کچھ کی ہی بیہ
 ہی کین شہد اور کین ہکا وہ بسم
 حسین کچھ ملک کی اوسکی جلا

یا گریہ و بی تابت اسلجوں
 ہاں ہی بس کو نہ اپنی دل کو کہو
 جو اس کو گھسی تو خیر ایجا
 وہ دوا گر گزشتہ ہی زہر
 ہنسی کی ہنسی میں کب وہ ہی
 اس کی حلت کی کہا تمہید ہی
 یہ بھی جتن حقیقت ہی میں نہیں
 اس میں نہ بیٹا اب تو ازیر خط
 جو کار کہہ بانی ہر روز شب خیال
 آگہو بانی سلامت تو لگا
 ہی یہ توبہ فعل عصیان کی گلید
 یہ تو کہوں ہوا ہی ظالم ما امید
 یہ توبہ کر کو گھوڑی ہاں ل
 کہ نہ حق اللہ طوطی کی مشا ل
 حقایق طوطی

ایک طوطا جو مین عاف تھا
 اس کا پرنا شہرہ آفاق تھا
 نچھو اچھی یاد تھی اس کو نرا
 اور لطیف بولتا تھا بیشتار
 بولتا تھا اس کی مین مین بولتا تھا
 بلکہ اس کی مین مین بولتا تھا
 اور مین اس کا تھا مین کی مین
 بات اس کی سب کو لگتی تھی

کیونکہ تباہی خود در ایک بات میں
کیا کہوں و معنی کی سبکی میں تو میرا
پایک اور کیا ایک لعل بندہ بنا
اپنی اعلیٰ سیرت سے جو کہ مفضل
یوں لعل طوطا کی سیب دوتا ہی کیوں
یوں لعل وہ اپنی مرغ دلکش خوشنود
کیوں تو اس میں درد کا کھنکھائی
یوں لعل طوطا جو میں کہہ رہا میں آج
اور لعل اپنی کہہ آسان ہی
آج جو تک کہ میں لعلی تو یہ کیوں
یوں لعل کہہ جو وہاں تک
غیر کہہ کہ میں ہی ہی سر تار
کیوں لعل ہی تک کہ میں

سبحان لیلا تبارہ و زلات میں
یوں لعل شغولہ جوان چہرہ کا
یوں لعل در وضع زور نہ ہا
ایک زور و لعلی لعلی لعلی
یوں لعل ہا و زلات اب ہی کیوں
یوں لعل ہی کی لعلی لعلی
یوں لعلی لعلی لعلی لعلی
یوں لعلی لعلی لعلی لعلی
یوں لعلی لعلی لعلی لعلی
یوں لعلی لعلی لعلی لعلی
یوں لعلی لعلی لعلی لعلی
یوں لعلی لعلی لعلی لعلی

هر چه طلوعی می یابد نوید می آید
برستان غم ده بنغمه ایست
از نوید تو بر می درخشان می گشت
نخل تو می شود گلشن چمن
کاش که بجز این ابله طوطا الیز
به بدر تو نمی آید حیوان
عجب بهائی می آید بهیله قیل و قال
در کمالی بهر کمال آید غرور
بست تو بهر کمال آید بخت
بست تو بهر کمال آید بخت
فصل الهی انان
و از نوید تو بهر کمال آید غرور
و از نوید تو بهر کمال آید غرور

معاذی الله ایست او سگ و می
اوس سگ چندی بود که بر کم
کوبی روی سگ کاله می
که فضایل منفعت ایست و ضرات کو
سیلانی آن که بکشد سگ
خود کو بر گشت می خواب آن که
موت کارگر بکشد سگ
مرگ کو نطق جان ایست سگ
خاک بهر کمال آید بخت
جنتی آن که بکشد سگ
همه کس می آید بخت
و از نوید تو بهر کمال آید غرور
و از نوید تو بهر کمال آید غرور

بیش بود چنانکه نی درود
بولاوه کرد که گلدن را یک
طالب دنیا صفت من بنا
طالب عشق جوی ده خزان
بهر کجای غور منی خوب
بن کبابی جز ایک م من
مردی ناست مشکل کام
زندگی مونی سیجی کر الیغ
مردی مردی بر کور موقوف
بسمی تا من بین اوس فر
چپه میسمه منی می مرد
چپه کر خلد منی
ایک هم من طالب دنیا می دون

چون عالم کبریا بدو نوز
خونله لنگا جدا هر ایک
طالب مولا مذکر من بنا
مید چه فرقه من حجاب جرس
آید مطلق بنا بار
تا کجای من رندی من
جو کجای من مردی من ده
لو غنیمت جانو مونا لود
لو تو اوسن مردی بر نلین
آفرین صد آفرین اوسن
نیز در لب هوا دل سوز
خیزانی آب کو کجی
زندگی من ساری علم کی زبون

مردی بودی که در راه	مردی بودی که در راه
او را که می بیند	او را که می بیند
که این مردی است که	که این مردی است که
چنانست که می بیند	چنانست که می بیند

چنانست که می بیند	چنانست که می بیند
-------------------	-------------------

شهری که در راه	شهری که در راه
----------------	----------------

لیکن این را در شهر	لیکن این را در شهر
--------------------	--------------------

در این شهر که	در این شهر که
---------------	---------------

نور خدا کی در راه	نور خدا کی در راه
-------------------	-------------------

نور خدا کی در راه	نور خدا کی در راه
-------------------	-------------------

نور خدا کی در راه	نور خدا کی در راه
-------------------	-------------------

نور خدا کی در راه	نور خدا کی در راه
-------------------	-------------------

نور خدا کی در راه	نور خدا کی در راه
-------------------	-------------------

یعنی بین کانفرنسوں پر ہونے والے
مجموعی اسکیموں کی نگین ہیں جو
عزت پریمیا مان اور ہر

فی الحقیقت جو ہر گز و سب
ہر سب پر اپنی رائے جو جان
ہم سب کو اپنی ہی ہوا کی ایک کہ
ہم کا اسی ہر ہر اسکو
حرف کی ہر ہر کو آیت ہر کو
جائیں اسی ہر کی ہر ہر ہر

یہ مسلمان ہر ہر ہر ہر ہر
کفر کی ہر ہر ہر ہر ہر
نیک ہر ہر ہر ہر ہر ہر
اور ہر ہر ہر ہر ہر ہر

ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر
کفر کی ہر ہر ہر ہر ہر ہر
ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر
ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر
ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر
نہ ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر

ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر
ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر
ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر
ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر
ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر
ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر

ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر
ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر
ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر
ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر
ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر
ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر

۱
 ۲
 ۳
 ۴
 ۵
 ۶
 ۷
 ۸
 ۹
 ۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

۱
 ۲
 ۳
 ۴
 ۵
 ۶
 ۷
 ۸
 ۹
 ۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

ز قمار کی بیڑی سے زانو بند
بلانہ اندھن کی طرح حیران

کھایت ورد کو رو صبا

ایک اندھا روئے کلاہا بار
رہتا دھونوین باہر کی شبا

نارنجی ایکاری ہوئی وہ سفر
ایک بڑی تہی کات پی کی باس

کیسے فرشتی کی تہی جس سے نہ آہنم
ماندے سے قہمی بڑی اندھ کی جھوٹ

بندہ یک روئے گدا و سکاٹ
نہی نہ خدا ہوا اس کی جڈان گواہ

برگاہ و موندنی پر سوا
سپا پ اس کی مانہ منی ایک گیا

موندنی شاد و سکو جوہ ہرجا گیا
جھوٹ جوڑی پہ اس کی غور کی

جھین سمبھانی جو قہمی اور کی
ہوئے اندھ کی کلاہت ہر جان

نہی نہ خدا ہوا اس کی جڈان گواہ
نہی نہ خدا ہوا اس کی جڈان گواہ

نہی نہ خدا ہوا اس کی جڈان گواہ
نہی نہ خدا ہوا اس کی جڈان گواہ

نہی نہ خدا ہوا اس کی جڈان گواہ
نہی نہ خدا ہوا اس کی جڈان گواہ

بالمجا و دست مطلب من ترا	صحن من دونی و با
مکورتها اس گفتگو کجا جهان من	سانب بی و اما بی از
زیر کار کین اثر از و سکو	کاشتی می او سکا و دانه
توبه می کانی بسانب که	نارین و زینت کیمه ایبر
کجایان از به به کرمه نام	ز کرمه دست کرمه
دکلو استنساخ به معجز	کیمه ایبر و به دور
لعلی راه دین من اسطرح یار	جستری من جسطح کیمه
جستری من کیمه یار کیمه	کیمه یار و تو دغا
کیمه اسکا و س معلوم	و ده جو تر از به منور
کیمه کیمه و کیمه کیمه	تو خطا و و کیمه کیمه
کیمه کیمه و کیمه کیمه	کیمه کیمه و کیمه کیمه
کیمه کیمه و کیمه کیمه	کیمه کیمه و کیمه کیمه
کیمه کیمه و کیمه کیمه	کیمه کیمه و کیمه کیمه

یو دوی کاوشیں ایک کروشی
لور دوی کاوشیں درمنا
بچین ایک بیڑی کا بنکی یاز
صدقہ بچہ برستہ بیڑی کا بنکی
یو دوی کاوشیں ایک کروشی
لور دوی کاوشیں درمنا
بچین ایک بیڑی کا بنکی یاز
صدقہ بچہ برستہ بیڑی کا بنکی
یو دوی کاوشیں ایک کروشی
لور دوی کاوشیں درمنا
بچین ایک بیڑی کا بنکی یاز
صدقہ بچہ برستہ بیڑی کا بنکی

بچیت بی عقل اور جیوش
اسکو مارو لگا بی کتا ہا
یون لگا بی او بی امی غمک
اچکچری تو مرا مہمان
مہولیا پرستہ اور لگا بی کتا ہا
آب وہ خیر کوش پرستہ
تیری گر مہمان ایک ایللی
بسمی وہ بچہ بی مفراسین
جانتی تھی او سکودہ اسلا
آگیا گی او سکے پرستہ
وہان کیا خیر کوش پرستہ
گر پرستہ بی مفراسین
نار بی او اور وہ دھن پرستہ

بی باغی طهرتین
 نیک و بد کی کلبه تنی اکل
 دوست اور دشمنین من تو کبر که
 دوست کوشمن چنان اچیر
 اچیر دشمنی هم
 عقل که خجسته من تو جلد
 آید بختی اکل پرش امان
 حکمت

با زنج طعن و لم مرغی کو یو
 شکو و شکم بکر انجی سلام
 اورد که تو با کوی
 اورد که تو با کوی
 بر تو از جانی

کینه منی
 راهی بی
 تالا هوز فیک
 کوزند اسیر
 دوست
 ملک
 بار کی
 حال ترا سوکان

تو بملک ان
 لام
 اوس
 اورد که تو با کوی
 بر تو از جانی

حق جو صراحت ہے وہی حقیقت ہے۔ جب تک ہم کو اس حقیقت پر نہ
 پہنچیں کہ اس کی کوئی چیز ہے۔

میرزا محمد علی بیگ و میرزا محمد علی بیگ و میرزا محمد علی بیگ

بشکر و رفیع از کیا نامی است و خوش گویا بی معنی نیست

میرزا حسن علی خان غلامی

کے سنن خودمان و مہتری جان کا آرمی دشمن ہی میری کجا

کھنڈن نہ تھلگا، یہ سب رو بہ سیر کر بیٹا لگا دشمن سے اپنی طرف

بسم الله الرحمن الرحيم
وكتبه في شهر ربيع الثاني سنة ١٢٩٠

دوست کو دوست ایسا جان کر کہ برعد و کتو ہی فوراً پہچانی

نصرت

عشق به بر سر دیوار آویخته

سیدنا ابو موسیٰ اکبر

کتابخانه عمومی

Journal of Management Studies, 20(6), 791-806.

و دوسری دکن یعنی ہونہر چم سلم
 اکم ہو کو آزار کو بڑا صلا کہین
 تیسری بہر غوث کمر تلا قرض
 ہایک فرطی قرض ہایک ہوا
 چہ بی حاجت نہ می گواہا عدو
 چہ بین او سکوا جانو سب کوا
 نہا فی بدیچی اشی ہو آگاہ تو
 گوا میرا خالی گا نہ کیا

حکایت صیاد و طاع

ایک شکار خانہ کا کہ تھا
 کوئی شکار خانہ کا کہ تھا
 ایک شکار خانہ کا کہ تھا
 کوئی شکار خانہ کا کہ تھا

ایک دن اعلیٰ و سب دریاں بہتی بہتی
اب موافق کسی فتنہ میری ہوئی
نہایت سے نہایت

کسی نہایت سے نہایت
میرے دل سے میرے دل
کسی نہایت سے نہایت

میرے دل سے میرے دل
نہایت سے نہایت
میرے دل سے میرے دل

میرے دل سے میرے دل
نہایت سے نہایت
میرے دل سے میرے دل

میرے دل سے میرے دل
نہایت سے نہایت
میرے دل سے میرے دل

میرے دل سے میرے دل
نہایت سے نہایت
میرے دل سے میرے دل

100

یہ سطور سن کر وہ سب اہل خانہ فریادیں اٹھانے لگیں۔

باین گنبد و کاخ جلاله علی

الحمد لله الذي جعل في كل شيء
دلالة على قدرته وكرمه

بسم الله الرحمن الرحيم

سیدنا ابوبکرؓ اور کلمہ شہادہ

نہیں پڑھیں۔ شخص اور بد۔ مری ایک گھر چھائی اوسلی اور کھڑے

مستلم بهر چه میسازد او سبکی

پانچویں درجہ اور سیکسٹیویں جلد : پانچویں اور سیکسٹیویں جلد : پانچویں اور سیکسٹیویں جلد :

ہو سکی مالا مال ہو سکی

توسیع زمین و شیب زمین کا کیا
کارخانہ حق کا ہی یہ بنلا

بروز در روزی سرد و برفی

پوری ہستی کے لئے

زینست برپه لای منی و اسکی
رحمت گاه از این راه است

هر چه می تواند میسب کسب هیچ ای
همی سبب دایمی کباب

نوی کینا شاد او می تری با
حسب تواری می نشیند

کان در مرکز خوشی تو سبب است
تو کون چنانی کی اینی تهرست

صحت و صیت برادر میاها

بیا می میا خیم روی مری
یون و صیت میگو و مری

ایز خالی سبب و اگر تو حلا
تا نه بکترین دو جهان به تری کام

او برتا چون کی خاطر
دست من تک جوینی سه و سبب

حلا دنیا بر نه میگو و غو
مرگ کویت جان را بی سبب

کوه و دود سبب بر کوه و دود
کوه من با نامی با کوه

نیمت بر کوه و دود میا کوه و دود
نیمت استی کوه و دود میا کوه و دود

خود تو خیر جان کوه و دود
خود تو خیر جان کوه و دود

لش کوهی کیهانی کوه و دود
لش کوهی کیهانی کوه و دود

کوه و دود کیهانی کوه و دود
کوه و دود کیهانی کوه و دود

بسم الله الرحمن الرحيم

یہ ایک کرفی عارضہ ہے۔ تیب تیل اور کیکا اونکو کیا جوا

من تبار الکما اعلم کنو کہ کما ند میران کنو

کابل سے ملنے والی خبروں کے مطابق

مجموعہ برائے سیدہ خدیجہؓ حقیقت پر گواہی دینا

سج تو ہی رہیں انہو خوست کمر
دشمن ادا آب است تا اس قدر نہ

و بختی خیمه آه نبردان گستاخ
خوش نوره انبی ایمان گستاخ

اسی وزراء نے مجھے یہ سب کی سب باتیں

ہمیں دے لو کہ ہمیں اپنی برکتوں سے ہمیں

نوع ۱ : موافقین

بک مجلہ کا نام: مجلہ اسلامیات

میں نے اس کو اپنے قلم سے

مجلس

روزنامه کوشین

پہلے تو انہیں کہیں تو بیٹھا تھا
 آج آتشیں نہیں کرتا اور فرق
 کیا ہی نہیں ہے وہیں سے
 ہی نصیحت کرتا اور کوئی ضرور
 حسب حال اپنی ہی ذرہ دربان کے

کھلتا مارکار

سر او ہاتھ مٹا کر تاکاں گانپ
 شاپ کی پیرا ایک آفت کا تھا
 دم گلہ تھا اور بکشت ہمت کا تھا
 جہت دوسرے میں مہر کی تھی
 بلک مطلق سلطان مہر کی تھی نہ تھی
 پیو کی دہری وہ جب مہر کی تھا
 مشورے کا تب وہی ہو گیا تھا
 غائب ہو گیا وہی ہو گیا تھا
 رات تو اس کی اچھا وہی تھا
 جہاں سے وہی ہو گیا تھا
 پھر وہاں سے وہی ہو گیا تھا
 نام نہان ہو گیا وہی تھا
 جہاں سے وہی ہو گیا تھا
 پھر وہاں سے وہی ہو گیا تھا

یہ کہیں اس طرف کو سر کی طرف بھینٹ لگے۔

اربعین منیف کو یک سوٹا ازبک

رحم کبالت نی جہات اوچا کہی

جل نہ کہو آج جا سہی

المستوفى بنواين متدک خوشکها

نما کہ قوتِ نجمِ ملی آجاوسی فوراً

پیشہ کیا فرمائی ہی موجب اس پر ملا

ایک شہنشاہ اور کیا ہے کیا

ختم بکتاب ایسکی پامیں قرآنی لکھا

وزیر اعلیٰ سندھ مولانا محمد علی شاہ

شکر حق تعالی کا دُعا

یوں ہی کر کے لکھا اور فاسٹ

آفتاب و کیهان و کائنات

این بیت نهجی تری مکر ای شری

میں نے اس کو دیکھا تھا

خلفی کو کہتا ہی اپنی قوم میں ایک

دریاضی و فزنیہ میں کی جوش

بوجہ دیا جا ایسی کہیں پر نہ ملے

ملفوظات مولانا عبدالحق

پروپی و شوق نیری ہوسا

سید محمد رفیع

سوزنی کی زبان پر

کتابخانه ملی ایران

منہاجین بزمی بکسٹا

ایک روایت کی رو سے

س
کابل احمد حسن ۶

میرزا حسن بن علی ل ... بیوک بیگ هوامیکن

تک تله نو زرفین ده کاما به بل ... مدد جا بلدرین گرس

ده کاما به بل ... جریب کور و کور

سوی نو زرفین ده کاما به بل ... پادون جوی سن

سوی نو زرفین ده کاما به بل ... بیو که او سننی کیا خور

سوی نو زرفین ده کاما به بل ... اوکی جا جوی سننی

سوی نو زرفین ده کاما به بل ... برانگی خطاب

سوی نو زرفین ده کاما به بل ... بیو که او سننی

سوی نو زرفین ده کاما به بل ... دود بیو که او سننی

سوی نو زرفین ده کاما به بل ... بنو من اب جری کور

سوی نو زرفین ده کاما به بل ... نتها چوکی کور

سوی نو زرفین ده کاما به بل ... دود بیو که او سننی

دال روئی جب مع زکین کن چکا	اور ایک اور حیدر سے ملاوچ زرا
وہ سنی وہ کلاوا جو کی میں شیک	اور کہا اڑا اس دی انکار سیک
تیسری رات اوسنی میں علی کی مائے	میر کر جو کی میں مارو خدب مائے
اوسکایہ کر دلا مارا دی اپنے سنا	سب سہا مست کی حار کی سنا
ہم کرتا جولاہا مستی سے ہی	خوب گلیا تو زبردستی سے ہی
پھر میرا ہی نیک فعل امی دلو فنون	اوسکی تیر کو دیکھی تو ہی زبون
نہ کر بیان میں تو اچا مال دیکھ	مصطفیٰ کو تو ہی ہی کچھ مل دیکھ
کوئی جو کہتی ہیں تھکو نیک خدا	مطلقا تو مت یقین کر اوں کا پرہ
نیک موت پر تیری کہتی ہیں تجھی	تیری خلق سے ہی الہی مجھی
عزیزا کوئی کہتے ہیں	ایر جہا طوں ہی کو
کوئی نظر کی تو کہ جنون	نیک باطن ہی نہایت میر
نہ کہتے کیا کوئی کہتے ہیں	خلق نام باطن لیا کر
موت پر جنون کہتے ہیں	سب کی تو کہی کہتے ہیں

ماہو تیرا اچھا نام طلو . . . ع
ری حسب طرح اوس خدا رخی لی گئی تھی جس طرح کہ

کائنات

پر پیر کیسے کرنا چاہیے
مطلقاً ہوتی ہے
اپنی روشنی کی روشنی
جانتا کہ جس پر تو بنی ہوئی
نہیں جو انفس کی

نور کا کریم دن اور کامیابی
وہ کار کہ جس پر تو بنی ہوئی
نور کی روشنی کی روشنی
نور کی روشنی کی روشنی

نور کی روشنی کی روشنی
نور کی روشنی کی روشنی

لیکن اینجی کورج اوکی گورین آ
 سکی وصاله بولدا اسطرح
 چون کدانشی بیاید ورسه آ
 درین کاسینک اراک

اکیا جوده فناکی شان
 بنو فخر کوا سادات
 بنو کیارینس آب انی و سبان
 عشق چون زلفین اوکی من اوشکا

ایر سولان از کله ایلان جان
 بی مراد سیر فنا نماله
 ایو پیری آب کیم جیوان
 کلا

نوازش بیرو صوفیو طیف هوا
 بر تو کمال مدینه گیاست حق هوا
 بر طایف نیک نیری ادرت
 مل نجادی چیلک تقیات

رشته کیندا هم چکای ده دور همی
 سن بی ولب کای سیه کور
 کلاصیت زار

کلاصیت زار
 کلاصیت زار
 کلاصیت زار

کلاصیت زار
 کلاصیت زار
 کلاصیت زار

هم بدم بنامه و در هر کجا	بارحق سپهر انداخته و سکون کام
بگفت که کجاست آن لوت با در و بار	اوسنی فراخچ سدرم اوسکو سکیم
اوسن بوجا ملک فیما می نیک نام	کهن گنای ملک را سحر لوزم سدرم
دست چینی ایک پر کز تو سر و	بوند کجا اوج کجاست کجا می نیکر نو
بدجی کجاست کز ایمی بزارا حی	نیکت من نیکایا سینی اینه او شایع
اها کز تو بر این بابا بیجا	میزی در موی من دغا کجا با بیجا
نیک کی یا و اشن نیکین نیک سی	پر سیمناک اوس بر ایاک سی
نیکر و نیا منون قسم قرآن کی	در سحر کز ایک فقه کو مستانی کی
اگر این بین دیکه سیم کیت لوت	آه چو زری کجا نمی سی کیت روت
در کجاست کجا کام کجاست	اوسن جاتی سی سوا کجا کام
بنامه کجاست کجاست کجاست	لوتی کجاست کجاست کجاست
اگر کجاست کجاست کجاست	کجاست کجاست کجاست
در کجاست کجاست کجاست	کجاست کجاست کجاست

۱
 ۲
 ۳
 ۴
 ۵
 ۶
 ۷
 ۸
 ۹
 ۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

بیک بیان بود و بود هر دو خورشید

کرد و گشتی ای پند

و ده خواص حق این بین بود کمال

عشق و ایک سره بری در میان

و در هر دو یک

و در هر دو یک

و در هر دو یک

و در هر دو یک

و در هر دو یک

و در هر دو یک

و در هر دو یک

و در هر دو یک

موند و در هر دو یک

و در هر دو یک

و در هر دو یک

و در هر دو یک

و در هر دو یک

و در هر دو یک

و در هر دو یک

و در هر دو یک

و در هر دو یک

و در هر دو یک

و در هر دو یک

و در هر دو یک

محمد بن ابی طالب علیه السلام
 سید عالم محمد مصطفیٰ

عالم بر آینه ده انکندم	گنجی	بن گنجی موه پیر زوده چت	گنجی
جان زمرده اوست صبار	فنی	دور بینکا دالتی او تنی است	فنی
یون بکار گنجی به آینه جان		آفری کایب سنو مجریه بیان	
سگده احمق تی آبی دام	مین	اوست زوده صبار ملا کام	مین
جس به لازم بی که پیش از ترک بار		کام فرما عقل گورده مدد	
تاکه دایان شب کسین دانا	تجبی	جانین عاقل ساری دانا	تجبی
یعنی کر می بجه جوانی بین حصو	کیم	زندگی موتی بی اسر	کیم
عمر جو پیری بین سنجی آیا خیال		همی عینت تو بی ای فرخنده عالی	
نخر با میری بین بی آری حال	بر	نور تلین وای بری عقل	بر
است به این کر گزته کپو		انبی اسر گزته کپو	
می عینت به جو روانی	بیا	بیا به جو روانی	بیا
اجرا سی موسم بین بود کجاست		بیا به جو روانی	
حق نصیب تو ملا کر که خوش بین		بیا به جو روانی	

چشمی که بر زمین بی ای زمین بر
بازده است هر جا که از یاد کرد
لایزال غایتش از غفلت شوم
اسکوداری بی اگر سیر می مری
بسیار از این بی اسکوداری
سکین خود است و در دوزخ است
مهرج نامش است تا سحر
روستی و سحر و دوزخ است
دوست و دشمن و بی ای را
بسیار از این بی ای را
چون از چشم و دوزخ است
بسیار از این بی ای را
بسیار از این بی ای را

دست نهاده سکی متقابل از کوه
اسکوداری و دوزخ است
بسیار از این بی ای را
غلبه است و دوزخ است
بسیار از این بی ای را
چون از چشم و دوزخ است
بسیار از این بی ای را
بسیار از این بی ای را
بسیار از این بی ای را
بسیار از این بی ای را

دوست جو نادان خود او من چو زهر
دشمن و نامی خوب ای دوستمند

دوست ده می جو که جانی دوست
می ده دشمن جو که مالی دوست

چلو نگیں ایی سلطان چو کلام
گن نه بار اباد رخ ای نیکنام

دشنامی دریکه چو لوٹ
کوئی که بن چو پادشاه قمر

دشمنی کو تو برائی کو گوئی سابه
تا که ماه ای کوه کو که امون

تن بر می چو تو کات چو پستان
تلا می نه می می چو بر

چو بی چو بی چو بی چو بی
کو تو نامی چو بی

نی محفل من کیون که نه بی
بر طحی صحت می از بی

نمی در می که دشمن می نقل
بسوی ده چو اگر می چو عقل

حکایت می در می که دشمن می نقل
حکایت می در می که دشمن می نقل

نمی در می که دشمن می نقل
نمی در می که دشمن می نقل

نمی در می که دشمن می نقل
نمی در می که دشمن می نقل

لب لب خدا ناکره نگین آفتاب کنی
مگر بر این دوست بود جان من سب
خود غرض جز دوست بی ده بی عذر
اوس بی حاصل کج بود کما بر خود
و کما بین بر چشم آرا تر نشا
چو تکلم احوال کی غرض بی محبت بود
آیا غرض تو نظر ام
چو دست به دست آگین شو کی سحر
حاجت بود

بایستد که آسمان هوای بنگینی
چو کی شود به باله تیغ من سب
به یونیت که دوستی بر او کی تو
بی به لازم تو کمر می آویزی سب
و به تو بر این عالم کما تر نشا
تکلم تو بی ده تجربه بر به نام
باز تو بر سر گشتن کیم خبر سب کام
ایک روز به کافه می گشتن
حاجت بود

خبر و ایک صاحب کی تو به حاجت کمال
مهر و مهر و کوه کوه گفت نمی
بر او و من به بهر به مانند تیغ کفر
کاش تیغی ای بی لعل او ملک
چو به سحر به سحر به سحر به سحر
چو به سحر به سحر به سحر به سحر

<p> بیت سب سر بر ای پستی فرکی پای سجده بر کنایه گداوه جبین تب احرف کوه مراج او سکی در پی آه پیدارم به یار شرف ای جو لکلم بر تو می آید در چشم و به یار بیا او سکو شمع جبار اوستی بدست که اندازد بیوی نگار منی ده احسن بر خدای دایمی بر روزی تیر بهایت کی با غم آید دین دین کی کنایه تبت کردن که غم خداوند خست </p>	<p> ماه جان عشق ده در فلک غفلت کیلی اندک او کلک بست است که قسمت کیلی کریه خود به بر و تاب ای مهر بر این شکوه خواجه بان افی به او سکو ناز زنی ماری ده که کی در پرده به دور کی نظر بیت به جاز به ای نوا که کنایه خازن و سر برین هر گشت نوا که کنایه نوا که کنایه </p>
---	---

که چو بوی خوش درین شود می خویشت
بود بر روی بسکوی رنجه می کام
میخواه یک مضمون سعدی باز
پارسا زوای که نیست گن ازین بار
یکه بوی خوش درین شود
که بوی خوشی غریب غریب
چو بوی خوش درین شود
بوی خوشی غریب غریب

چو بوی خوش درین شود می خویشت
بود بر روی بسکوی رنجه می کام
میخواه یک مضمون سعدی باز
پارسا زوای که نیست گن ازین بار
یکه بوی خوش درین شود
که بوی خوشی غریب غریب
چو بوی خوش درین شود
بوی خوشی غریب غریب

بوی خوشی غریب غریب
بوی خوشی غریب غریب
بوی خوشی غریب غریب
بوی خوشی غریب غریب

بوی خوشی غریب غریب
بوی خوشی غریب غریب
بوی خوشی غریب غریب
بوی خوشی غریب غریب

بہشتی چہ بہشت برہنہ گفت و شنود
سوج او بکونون او ہوتا تیل لکھار
یو پر تکام ایسا کیا کہ عجب
او سنی پہنچو سید و بانگہارا او ہوتا
پر کھنڈہ کیون غلی اہل جہا گئی
وہ سنی الی اب ویا تہلا اوت
اس جا کو مکہ زکین غور
بیمبائی اب گئی حریہ گذر
دور آہمی لیا اب میں رہا
میں نے کھنڈہ کیون لکھار
دفعہ میر گئی بہشت معیوب
لکھار یہ ہوتا ہی ملک گاہ
کھنڈہ کیون لکھار

تہ گئی وہ موصوف کر او سپر کیون
مان گئی بہشت لکھار سب دریا کی
وہ کھنڈہ کیون بہشت لکھار سب
بولان مان لکھار ہوتا ہوتا
گھنڈہ کیون لکھار بہشت لکھار
ایمان لکھار گھنڈہ کیون
مانگہ لکھار بہشت لکھار
بیمبائی بہشت لکھار
لکھار بہشت لکھار
ایمان لکھار بہشت لکھار
لکھار بہشت لکھار
لکھار بہشت لکھار

بجمله خنجر بی سواد لکامانند
میری روزی تو بی میام کی
ای پنهانی می ده لیل تو تنها
میرزا میگوشتن نه با نغمه بجا
مهر کی قانع حرم کو دست کمر
تو سطلی روزی صحت پرور بد
نه تنها تو جو خواهر تو لکام
شاید پسر تو تو بی کلام
تا صد فغانی در دست
تو را نه می کمر ح
تو را نه می کمر ح
گل کتی میز مسافر ایستاده
سرای تو سر می تراوده
لاله لعل تو
آفتاب تو
لعل تو
حسن تو
حسن تو

مردن سیادت کی طرف با آواز
بشکلی دره بولاکه ای مرد
نشسته جو روپ نگاه می کو
آدمی نادان با یکی برنگین هوشیار
به یکبار یک خلق به محفوف
حرم دل هواور کسوفی جود و دما
سوج کسب کنار هوشن تکرار
یک زمین باور تخی می گفتگو

محمد ابن زکیه که کلامه
کیا کپی می کپی می می شکو
اسطخ شید کلامی کو
مین می شکو کلامه
جب را موقوفه متطوع
رنگه توطع می شکو
نیم شش کتی می شکو
تور و کلامه

دشمن جویم بوی می ده گمان
نوک کلامی می شکو
اورده بر مثالین می شکو
چنین ای گنجه می شکو

جمل کتی می شکو
کلامه کتی می شکو
جود و دما می شکو
کلامه کتی می شکو

!!

ما فتنی شکوہ نہت سلجھائی
 اہم ملازم ہی تو اور کلا ہی کر نہت
 بات کا بزمی کب ہی اعتبار

مام کا اپنی توانیک اوستاد
 گاہ تو ہی رحم دل کا اپنی ہی سجد
 اپنی جولاہی کی ہے حالت تیر

باجہ لانا الیہ
 میں نے یہی خواہاں کیا
 کہ اس میں سے سید ہی ہوں
 یہ سید ہی تھا وہ منہ سر بہشت
 بعد اچھم فی وہ چہ تان
 دو کتا تہا ہی وہ دمبد
 نہ فلک ہی نہ گلابی تو خن
 وہی زلف ہی کہ
 میں نے یہی خواہاں کیا

کبریا و جلال و شرف و عظمت و
 بولابن علی و کلید و کلید
 به بین لازم که بنامی مرو
 ده رتی پی گیا و سجا به
 چار با پی و روه و لیثا آن
 آلامی می کسی نی و کلید
 به بین و روه و لیثا آن
 بهوی و نامی نه و حق و استعد
 کسری و نامی و کلید و کلید

عاجزی کر اور اس سستی کو چھوڑ
 دیکھنی والا ہی ہوا ایک شیر کا
 گھر بھی الفخر فخر ہی یاد ہی
 فخر کو تو فخر نہ ان اپنا ملامت
 حال فقرا کی قبادت تو نہد بیکہ
 بیجا تو ان کو چھوڑ کر ہی حال و قیل

نہوئی تو او تو نامی

حاکم ہی کیونکر ہو سکتی کو چھوڑ
 کچھ ہی غم ہی جھٹکوں اس الودہ ہو
 توفہ میری قبول کی اسناد ہی
 کیونکہ یہ کام ہی چھوڑ کا بھلا
 قان کو دیکھ انکی جھوٹ کو نہد بیکہ
 دیکھ تو قاضی ہوا کیسے یہ دلیل

نقل ہی بیسنی ہی صلہ جو
 وہ کیا قاضی کی گھر فحشید ہی
 کہہ لے دہی فی جلد یہ کتاب
 لکھ آئی وہی حریز
 تان حکم شرع نواب اس کی لکھا
 بی تو انی ہر قول اور کو ہی جڑ ہی

بی تو انی ہر قول اور کی ایک ہی کہ
 تاکہ اس پیدا کی وہ داد ہی
 ہی تو کو یوں کہا کیا سچ و نام
 مہل حق تو ہی ملدی ہی جس
 تاحیات ہی بنا دی تو ہی
 گھر ہی قاضی ہی کی کسب کی ہو

کویون خفاستای ای بابو	فانی بی به می نوالتی این کله
پیر سه می بی فایده آه و فضا	لنگوئی در میان حبش می خجانی
سفری در زمانه من آگهی	ایک کورای لنگوئی بین می
دو رخ مسکوئی به سوی قبل و ال	می خنواز استکباب میگوئی محال
لنگوئی در طین سمیه مومنه	انفوس خشی بین و فکین
کجه بین می لنگوئی در موم	می میرد باقی اکث دنیا و دنیا
بلکه سیر خایه می بر کسین	در میان در میان می
بر در اکر ای تو شام می	نورینه می می خنواز
ورنه چنار و یگالوا در سن شاه سا	دست ایند جان دین ای مقدا

محیط گاه دریا

چکای انجم بی زبانه می سپا	کوی سنای لکلی ای می خنواز
روکش کما لک کجه غم	رو دنیا با حق ای کجه غم
ای بی برت و چه بود	کوی او سکوت می میار شک

کعبه ز ابراهیم بود و سکو کشتن
و سکو او سکو جو و در کجا گیا
بانه بر او سکی تنها ایک کیایی باز
تنگی غالب بود پس او سکی
سوی و یکتا کیا می که می ایک می کوه
او در میان می او سکی خلیفین صدر
اسطون بود و اسطون کوه سکی
و یکتا میان کیا می و ده طایفه
یکلی ماش زمین سید عالم زرفشان
بعد از ده طایفه تنب بود خوش و کاهی
باز می می سوسن آب و کوه
چنین زمین یکسان به جهانین
چنین سوسن و کوه می کی بعد جاد

یک کوه را کوه را کوه را کوه را
سوی شارب و کوه را کوه را
چنین به تان سراج و کوه را کوه را
او سکی سکی سکی سکی سکی
چکی رفعت سکی سکی سکی سکی
او درین کوه او سکی کوه می سکی
کوه کی جانب جاده و کوه را کوه را
قطعه قطعه کوه سکی سکی سکی
که دیا او سکی می او سکی و تان
چنان سکی و کوه کوه کوه کوه
سکی سکی سکی سکی سکی سکی
او سکی سکی سکی سکی سکی
کوه سکی سکی سکی سکی سکی

یونان پریندین میان سوربر	او
و لیتا پر کیا ہی وہ جا کروا	ن
بلک میں گرجی ہی وہ کہی ہی جتا	پڑا
خاک چ کر لیا ہوا	ن
لاکہ پاتا خانہ بڑا آپ	رو
گرمی میں بکد مہیب	ن
یہ لخت باز کی آبد	ن
مظلمہ کیون اپنی سر	ن
پریشانی میں کرتی ہی سر	و
کام میں عقبی کی	ن
و اسطر میں کیا کی عقبی	ن
سودہ سب	ن
نماہ ممکن ہو ملدی	ن

موري چون نوزم خبري حقيقت
نوتو مرجع دلو جاي اوسيد
بندر اوسايت

ايک پهوايک پهوئي کا تادوست
اتفاق او کور امانگه دستور

پهويک پهوئي کا تادوست
پهويک پهوئي کا تادوست

پهويک پهوئي کا تادوست
پهويک پهوئي کا تادوست

پهويک پهوئي کا تادوست
پهويک پهوئي کا تادوست

پهويک پهوئي کا تادوست
پهويک پهوئي کا تادوست

پهويک پهوئي کا تادوست
پهويک پهوئي کا تادوست

سب کور من پہلین کس طرح
بڑھن کت انگڑ کی خوشی لکین
وہ ہی مائی کا جو کچھ بونا ہی تو
گر کئی من جو نہیں ہو مینا
مگر اگر او لکنا مائی کا
تھا بہت ایک شمع کی روڑ
ماں کی رشتہ کی ایک اونکو طبع
بیکو بھلیج دو اکیس دیا
اوسنی بوجھا کیا کھاتا
بولوہ من کا جیادون تھوڑے
سو مننی ایک من ویرا لکھ کی
کنا پر کھانسی ہو کر آتا
کنا پر کھانسی ہو کر آتا

آم لکھ من لکین کس طرح
پر پہل من بھلا کیونکر ملین
جان کر لکھان کیون ہو تا ہی تو
فرہنگ میں نہ لکھ میں نہ لکھ
تو میرا سوہ لگا حال اوس شمع
اور وہ سوہ لگا پارہ و صبر
یون لگا کئی وہ اوس کو ابی حبیب
میرے جو چاہی سو تو وہ لکھ
ور ویری پیٹ من ہی حبیب
من نی نان سوختہ کنا لکھ
اور کلم یون تہی ہی ستری دو
شب کی بیری پیٹ من ہی خوب
لکھا کیا باشت ہی لکھ

طبيب

ننگي ميرت اور سچ يون پند

جمن اپني سچي اس خاطر آج

ننگي ميرت اور سچي تامل بعد از

اپني سچي تامل بعد از

عز من مستكران اي رنگين فرا

عز من مستكران اي رنگين فرا

ننگي ميرت اور سچي تامل بعد از

ننگي ميرت اور سچي تامل بعد از

ننگي ميرت اور سچي تامل بعد از

ننگي ميرت اور سچي تامل بعد از

ننگي ميرت اور سچي تامل بعد از

ننگي ميرت اور سچي تامل بعد از

ننگي ميرت اور سچي تامل بعد از

ننگي ميرت اور سچي تامل بعد از

ننگي ميرت اور سچي تامل بعد از

ننگي ميرت اور سچي تامل بعد از

ننگي ميرت اور سچي تامل بعد از

ننگي ميرت اور سچي تامل بعد از

ننگي ميرت اور سچي تامل بعد از

ننگي ميرت اور سچي تامل بعد از

ننگي ميرت اور سچي تامل بعد از

ننگي ميرت اور سچي تامل بعد از

ننگي ميرت اور سچي تامل بعد از

ننگي ميرت اور سچي تامل بعد از

ننگي ميرت اور سچي تامل بعد از

ننگي ميرت اور سچي تامل بعد از

ننگي ميرت اور سچي تامل بعد از

ننگي ميرت اور سچي تامل بعد از

وہی امی رنگین قناعت منہ کو
 سنکر ایک کامل کی بات نہایت

ایک کامل کی کہانی سوار	مال کو جا بھی ہی اپنا کا
گفت چشم تنگ دنیا دارو	یا قناعت برکد یا خاک
پس گرامی رنگین قناعت ہی بین	تو تو دنیا میں قناعت ہی بین
کونکر حق نی دیایں تجھ کو جو	صبر اور دل قانع اور سپر
منوی بین وہ جو تھی باب علوم	گم گئی میں سودہ مولد علی محمد
شکر گفت نعمت افزون کند	کفر گفت از گفت بیرون کند
آہ تو تو شکر گرامی بین	مطلقا رنی سی ورتا ہی
کیا بنائی ہی وہ بزمی جبین بات	جس پر مغربی دن اور رات
سیر کلام ہی شیطاں	جو ہر دانی ہی خلق عالم کا
بات خبر سے اب کہوں میں دور کی	میں سے تو نقل کلام ضرور کی
قناعت و قناعت	

دس من جاتی ہی اک صاحب دمام
نہا غور دولت او نلویشما
وہ کسلو دہ بیان من لاتی نہ ہی
علم و فضل اہل ہی بہ ہی ہو ہی ہو ہی
ہم ہست اس اک کج ہذا و لغو ہذا
لیکن ایکت لہم و فقیر آیا جو دمان
بہی وہ جو کج ہی من ہست
خلو کا پڑ ہی کین تم قاعد
ہکت غور من کو دست و برہم
ہشک مہیات او نلو چا کج ہی
کلیا تراو کج زبالہ ہو ہی
کج غلام ہی لایا و کج ہی نہ ہی
چو رنگین کج ہذا و لغو

برہمن ہی کج کج کج
خلو کج کج نہ ہی وہ نہ ہی
کج ہی کج ہی نہ ہی
رہی نہ ہی کج ہی نہ ہی
لہم من نزدیک اپنی ہی وہ دور
اوستی او کج ہی کج ہی
دس من ہی کج ہی نہ ہی
دس من ہی کج ہی نہ ہی
دس من او نہ ہی نہ ہی
اول کج نہ ہی نہ ہی
وہ غور نہ ہی نہ ہی
او نلو ہی ایک کج ہی نہ ہی
کج ہی کج ہی نہ ہی

بنکو سیر آئید تو جان کہ
 آید و سیر بر آید پیران کہ
 نخواست و نبدار کو آب چو در زمین
 بخت و کو بر دست کو چو در زمین
 کچھ خطا گر تیری خلقت میں ہیں
 تو او شاید بگاڑا آستانہ ہیں
 جلی تو ان کی کس کس کا نام
 بعد و سیر کی کس کس کا نام
 آدمی ہونا بہت مشکل ہے یا کلام
 آنکو کو ان کی کس کس کا نام
 اگر تیری ان بن کی کاہ و بیان
 تو کی کو مت سنا امیران
 بات میری سن اگر تیرے عقل
 میں کو اب تیرے آیت کی کس کس کا نام
 بات میری سن اگر تیرے عقل

ایک ہی کشتی میں جو جہان کی یون
 سب تارستی میں کیوں بیٹھی ہیں
 بولا کتا بھنگی آئی عالی نسب
 پیش کیا وہ کی ہی سب
 نیک جوئی وہ بجا جادی بھی
 اور جوہر ہی تھا جادی بھی
 نیک مسیحی کی کراچی گندہ
 اور کی بدادتی جہر ہی باون
 نیک دیکھا پھر میں استہان
 اس کی جیون میں دمان امیران

سختی بکام تو بهی اوس گوی کی باس
آوی کر خود گوی تو جا
دیگر کر که بادن اینا خاک بر
هن مثل شکستل بین اونی بار
مخول بی گویون طلب تو دیگر کر

مفت بین زمین نگه وون اوزات
تو بین گویون آب کو سپا نما
روز و شب است که خاک
خاک با جانب ده جک طامی بار
کجه تو گویون تو ایشتا بی اسفند

صفت

بلج شش و اسی بین دشمن جان کی
ایک بچ جو شخص سو بسیار خوش
دوسری جو شخص سو اهل غرو
یسری اهل شرافت روز بخت
چونین هو شخص کا علم حق غدر
چونین خود دوست هو با وین
چونین نفا آبی بین ایک کرایه

دوست لبا هو اوسین چیمان کی
هو دی بیضی سی نه و با یوس بل
نیکنامی کو گوی و ده لب و در
چا بی هو زندگی سی اسی بخت
دشمن کا خود کو در سنجی این
نامه دوسری ده اسی جا
چا اینا هو بین بی سی اسکی داد

ایک منڈک ایک چوہی کا تیار
ایک دن چوہی سے منڈک فی کیا
یعنی بل برب بزی ناما چوہی
مومنین ستا میری فریاد کو
کچھ بنا اسو دین یک تو مہکو بتا
شد ایک بل من سے لایہ کمال
پاؤنمین پانڈ پیر اپنی دوسرا
پتر ملنا میرا جی منظر ہو
نورہ اس قادی کو کو دنیا
کچھ کی چوہی اور سنی اپنی گہری راہ
او کو آسعدین جو کچھ ہوتا تھا کام
نہ نہ کو ملتا تھا یہی

نہا ہم اخلطی او سین لی شفا
کچھ دوا اسن در کچھ مہکو
یکلی پتر نام چوہی ہو
سخت دیتا ہی دل برباب
جس سے جیٹا مہون بختی تہا
بولد ایک کاسہ اگر دینے قلا
اور کیا ہی اب جہان غامی تو جا
متصل ہا کے منو خواہی دور ہو
جیگا کچھ کچھ اعلیٰ دنیا
موتون تک فون ہوا او کا شفا
نورہ مہون کا دروہا خلیج
نورہ کو دین بدیستی اپنی

بل چه آيا اكدن جو پيرو
 دن جو آئي تهي پست او سگي زبون
 في اوڙي او سگي چٽ ڪرايڪ چل
 جو گئي اڪيم مين اوڙي اڪي ميل
 تيا جو دورا بلون چي او سگي بند ما
 او سگي سڀنيڪ بي ٿلڪانه گها
 غور جو دشمن بي گهڻي چان ڪا
 توڙي گهڻي دوست هو اوان ڪا

جان ڪو اڪم ڪري جو ڪام جا
 چار جيز وڌيڪا ڪري... شغلا
 جان ڪو اڪي دوست ڪو اوان جو
 جي سڀني لازم هي ده بهي پي مانه و
 عاجزون بيز ظلم جو ڪوئي ڪري
 ميه يقين هي تهوڙو دين ده سر ڪري
 جو ڪو گهڻي بڙهه اچي وڃيان هو
 جلد پيا اچي ده بڪران هو
 فاحشه زندهه اچي پيو جو ڪوئي پيو
 رهو جي سنو اچي ڪا ده اميد و
 حق رکي سگهو برجي وڃي
 ڪم گهي نين بانهه سڀ زمي شڪر
 وڃي وڃي سڀني ڪو ڪر خيال
 دو ٿيل چٽي تهي سن او ڪا ڪا

مڃاڻي ده مڃاڻي ده
 مڃاڻي ده مڃاڻي ده

ایک صاحب کو قبیلہ دو تہی ہمارے
 ہادی ہادی رہتی وہ ایک پاس
 وہ جو تہی دو جو روٹکی بس پر سیا
 ساتھ ہر سیا کی وہ سو جانی نہایت
 وہ جو تہی ڈارہی میں ہلال اوٹکی سیاہ
 یعنی جہت ہائیں گئی سیاہی سفید
 جانکر لوڑیا اوس وہ ہو گئی تنگ
 کہہ غنیمت بھکوت سیاہی کا یہ
 رہتی جب دو دہری جوڑو کی گھر
 جتنی ڈارہی میں سفید اوٹکی تہی ہلال
 جین کتی جب سفید می جامی گئی
 یعنی وہ ہر سیاہی اور میں ہرن جوان
 شاید اس میں سیاہی اوٹاوی گئی

ایک ہر سیاہی اوٹن تہی اور ایک جوان
 تاکہ ہو کوئی کتا دھنیں سیاہی اوٹا سفید
 ہلال ڈارہی کی تہی اوٹکی گھر سیاہی
 سفید میں غافل وہ اوٹکو ہادی سیاہ
 اوٹکو تہی کترتی خواہ خواہ
 ہو گئی جو رو دوسری سیاہی سفید
 لاندہ کرنی لگی کی اس سیاہی تنگ
 جو گھون کی میں اس سیاہی کا یہ
 تہی غافل ہلالی کرتی یہ
 موچنی سیاہی وہ اوٹکو ہلال
 سیاہی سفید ہلالی سیاہی سیاہی
 کیا غضب ہلالی سیاہی سیاہی
 سیاہی سیاہی سیاہی سیاہی

زخم بر لبه کی بنا خون روان
 آگهی ایک گمبڑی دیوان ناگهان
 جبین اپنی اونکو زخمی جان کر
 تری اون کی متصل وہ آن کر
 پر گلی اون کی لہو کو پھاٹ فی
 بلکہ جوا بنی گلی لہو کا
 ناگهان اک گلی اونکو گیری
 گمبڑی بیون کپ من پشیم چری
 وہ تروپ کر مری ایک آن من
 تری قضا او کی اوس سدا تین
 ہاون اپنا پور کی حد پر رو ن
 حال او کا ہو وی ای زمین پر رو ن
 حاسد رو ن کی حقین جوا رشتا وی
 سدا ای نادان وہ تیکو دیا وی
 نیمہ دوا نہ حال ہونہ تن
 اوس مصاحب کی طرح خون فی نہ بن

مصائب بادشاہ و دو غلام

تری مصاحب ایک نہ دو غلام
 روز بروز تری تری وہ حاضر ما
 جبین نہا نہ تونہ بر گزرا مکی
 تا افسوس کہ کام او کو رات من
 رشک سے پر مدگر کی تری وہ داغ
 بعض سے پگھلا ہوا تونہ تری
 آخر من بعض و حد سے تنک ہوا
 حاسد رو ن کی حقین جوا رشتا وی

چرخ بر سینه نشانی بدایا

دو سری کور بر جو توئی

نخکوارون او کجای ای غلام

سپید و سنی ایک کور چشمه آه

گل در قفس عجبای

و غنیمت آن آدمی عشق کو

دشمنی او کجاست که میگردد

بس اگر دوی بی خدای کجاست

سحر نری گی آری

و کوزی سوزی غم

سختی پیوسته و سحر جادو

سحر نری سحر جادو

اور بر تاج ای قریب

عیش آوا میرا ظلم نمود

تا که بر کوی کوی ایسانه

مستی در پی یون کجا ای باورنا

عیش باقی ده بی ترا جامی

غفور و قهر پس غصی

یون کجاست تا بچی با ای غلام

موتو مجسمه کان در بر سینه

باقی آری بوفهم کجاست فکر

بویو باقی عیانه کجاست

کجاست کجاست فکرین بی باور

بویو بویو کجاست بویو

بسیار شایسته و با چنان گویا
بشت که جودت هم برافزیند
روح به طاقت چنان میسر
هم زبان ساری می بیند
بال حبس کردی هوای ساری
چون کاین می بیند که خید
ایستاده و می تاب طاقت کاین
ایستاده و می تاب کاین
کبود و جوانی کاین و می بیند
ایستاده و می تاب کاین
ایستاده و می تاب کاین
ایستاده و می تاب کاین
ایستاده و می تاب کاین
ایستاده و می تاب کاین
ایستاده و می تاب کاین
ایستاده و می تاب کاین

ضعیف و ساری می بیند
و می بیند که جودت هم برافزیند
تا توانی بشایسته
و می بیند که جودت هم برافزیند
تو ایستاده و می تاب کاین
زنگی معلوم هوای می بیند
و می بیند که جودت هم برافزیند
ایستاده و می تاب کاین
عیش و طبع می بیند
و می بیند که جودت هم برافزیند
ایستاده و می تاب کاین
ایستاده و می تاب کاین
ایستاده و می تاب کاین
ایستاده و می تاب کاین
ایستاده و می تاب کاین
ایستاده و می تاب کاین
ایستاده و می تاب کاین

کاین

نیشتر می بختن من مخلوق خدا / جانم فدای کسی که اینی کو بر دل نه
 جوئی این اسما در کتب کوراهم / در زمین توانی ز کعبه صوم
 با یغی این زمین ترستا / ناکه را می بختی هو ترا کریم
 صحت پیش منی کعبه بود / بلکه او کعبه است کعبه
 ناکه در دنیا بود / تا ترا خلق من هو عز و قادر
 از کعبه کعبه می نامی / مر که در کعبه نام جانم
 او ز کعبه کعبه است / بی موت این زمین کی جز
 من من می کعبه فاشی / ناکه میری روح هو می بختی
 میری نشان منی کعبه / او شفاعت معطنی کعبه
 کی جو جی درین میان / گرچه زانما تا اولی نادان
 منی کعبه کعبه / جانم فدای کعبه کعبه
 ناکه کعبه کعبه / منی کعبه کعبه
 کعبه کعبه کعبه / کعبه کعبه کعبه

میرزا علی قزوینی به سبب بیخوشی
 میرزا فرزندش طلب کرد و نام

محمد اسم که نسیم ایچا در کتب تصنیف
 طبعش بیکمان اعتقاد جنگ برادر بنای
 بهجری مطابق سیزدهم مارچ ۱۳۰۰ عیسوی
 شب نهم سید بنظر کزین محمد حسن

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

1311016190 502
1311016190 502
1311016190 502
1311016190 502

